TANTRA

Con đường của sự chấp nhận

OSHO

Lê Xuân Khoa *dịch*

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

Tantra

Lê Xuân Khoa *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

ĐC: 4 Tống Duy Tân - Hoàn Kiếm - Hà Nội

Tel: (024) 3825 2916

Fax: (024) 3928 9143

Email: nxbhanoi@yahoo.com.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản:

TỔNG GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP

VŨ VĂN KIỆT

Biên tập viên NXB: Nguyễn Ngọc Châm

Biên tập viên Thaihabooks: Anh Tú

Sửa bản in: Thanh Huyền

Thiết kế bìa: Bùi Mai

Trình bày: Đàm Oanh

Công ty Cổ phần Sách Thái Hà

Trụ sở chính: 119C5 Tô Hiệu - Nghĩa Tân - Cầu Giấy - Hà Nội
Tel: (024) 3793 0480; Fax: (024) 6287 3238
Chi nhánh TP HCM: 88/28 Đào Duy Anh, Phường 9, Quận Phú Nhuận
Tel: (028) 22532641
Website: www.thaihabooks.com/nhasachthaiha.vn

In 1500 cuốn, khổ 13 x 19cm tại Công ty Cổ phần In Bản Việt

Địa chỉ: Thôn Hậu Ái, xã Vân Canh, huyện Hoài Đức, Hà Nội.

Số đăng ký KHXB: 187-2021/CXBIPH/10-11/HN.

Quyết định xuất bản số: 2688/QĐ-HN cấp ngày 15/12/2021.

In xong và nộp lưu chiểu năm 2022.

LỜI NGỎ

Thế kỷ XX đã chứng kiến những tiến bộ vượt bậc của khoa học và công nghệ làm nền tảng thúc đẩy sự phát triển của nhân loại trên nhiều phương diện. Đây cũng là thời kỳ mà các quan hệ quốc tế đã phát triển như một "thế giới phẳng" mà ở đó, không một quốc gia nào dù lớn hay nhỏ, dù thuộc hệ thống kinh tế xã hội nào có thể tồn tại và phát triển khi tách rời hệ thống.

Cùng với sự phát triển trên phương diện vật chất, nhân loại cũng chứng kiến sự nở rộ của hệ các tư tưởng, giá trị mang tính hiện sinh, hướng đến phát triển con người mới, xã hội mới trên cơ sở khai thác những giá trị cốt lõi, bản chất tự thân bên trong mỗi con người. Đại diện cho dòng tư tưởng này có thể kể đến như: Osho, Gurdjieff, J. Krishnamurti... Trong đó, Osho – nhà triết học, bậc thầy tâm linh người Ấn Độ là nhân vật có nhiều tư tưởng gây nên những tranh luận, ý kiến khác nhau tại nhiều quốc gia trên thế giới. Trong suốt cuộc đời mình, ông đã đến nhiều quốc gia, thuyết giảng nhiều vấn đề lớn. Trong các bài thuyết giảng của mình, ông đặt ra vấn đề phát triển tâm thức của từng người ngay trong thực tế cuộc sống đời thường là trọng tâm; hướng đến sống có ý thức trong mọi suy nghĩ, hành động, tư tưởng, tình cảm của mình mà không bị lệ thuộc, ràng buộc bởi những nguyên tắc, định kiến xã hội... Ở Osho, chúng ta nhận thấy tư tưởng của ông có phần cực đoan khi quá đề cao cái tôi tự thân, mà phê phán các nguyên tắc, lễ giáo, phong tục – vốn vẫn là một trong những yếu tố góp phần ổn định trật tự xã hội từ bao đời nay. Tuy nhiên, hiện nay con người đang có tầm mức trí tuệ ngày càng hiện đại, lại quá tập trung vào những vấn đề cuộc sống vật chất mà gần như lãng quên việc phải tìm hiểu tâm thức bên trong của mình, thì việc mỗi người quay lại "thức tỉnh thân tâm" để có cái nhìn toàn diện, thấu hiểu quy luật phát triển và hành động theo quy luật đó mà không bị chi phối bởi những ham muốn, những thúc giục của thói ích kỉ cá nhân là điều rất cần thiết. Và để đạt được điều đó, theo Osho không còn con đường nào hơn là mỗi người phải tự quan sát, tỉnh táo chứng kiến và suy ngẫm tất cả mọi việc từ nhiều phía để có

cách ứng xử phù hợp.

Tuy nhiên, những bài thuyết giảng của Osho trong một thời gian dài đã hứng chịu nhiều chỉ trích, lên án, thậm chí bản thân ông bị ngăn cấm, trục xuất, bởi lẽ những tư tưởng của ông không phải ai cũng có thể hiểu và đồng tình, chấp nhận trong một sớm một chiều. Vì vậy, sẽ không có gì đáng ngạc nhiên khi vẫn còn đâu đó những đánh giá, chê bai, công kích Osho dưới những góc nhìn khác nhau. Song ở đây, chúng tôi mong rằng khi tiếp cận với tư tưởng của ông, mỗi chúng ta cần có một cái nhìn khách quan trên tinh thần học thuật vô tư, trong sáng, có sự phân tích, suy ngẫm, tự đúc rút và chắt lọc cho mình những ý nghĩa giá trị phù hợp với bản thân, văn hóa, xã hội nơi mình đang sống.

Trên tinh thần đó, Công ty Cổ phần sách Thái Hà phối hợp với Nhà xuất bản Hà Nội gửi đến độc giả một số ấn phẩm của Osho có tựa đề: Đạo, Thiền, Tantra, Đức Phật, Upanishad, Đàn ông, Phụ nữ, Ươm mầm... Các ấn phẩm là tập hợp những bài thuyết giảng, đối thoại của Osho được tập hợp, sắp xếp dịch theo các chủ đề khác nhau. Chúng tôi hy vọng, thông qua những ấn phẩm này, độc giả hiểu hơn về Osho, về tư tưởng của ông và tìm thấy cho mình những suy ngẫm và cách ứng xử phù hợp, để nâng cao giá trị bản thân và góp phần làm nên những điều tốt đẹp cho xã hội mình đang sống.

Trân trọng giới thiệu cùng bạn đọc!

CÔNG TY CP SÁCH THÁI HÀ

GIỚI THIỆU

Điều căn bản nhất về Tantra là đây – nó mang tính triệt để, tính cách mạng, tính nổi dậy – nguyên lí cơ bản của Tantra là thế giới không bị phân chia thành thấp hơn và cao hơn, mà nó là một thể. Cái cao hơn cùng cái thấp hơn đang nắm tay nhau. Cái cao hơn bao hàm cái thấp hơn và cái thấp hơn bao hàm cái cao hơn. Cái cao hơn ẩn trong cái thấp hơn – cho nên cái thấp hơn không phải để bị phủ nhận, không phải để bị lên án, không phải để bị phá hủy hay giết chết. Cái thấp hơn phải được chuyển hóa. Cái thấp hơn phải được cho phép dịch chuyển lên trên và theo cách đó cái thấp hơn trở thành cái cao hơn.

Nói cách khác, không có khoảng trống nào không thể bắc cầu giữa Quỷ Dữ và Thượng Đế – Quỷ Dữ đang đem theo Thượng Đế sâu dưới trái tim mình. Một khi trái tim đó bắt đầu vận hành, Quỷ Dữ trở thành Thượng Đế. Trên thực tế, từ *devil* (quỷ dữ) có cùng một gốc với từ *divine* (thần thánh); nó là thần thánh chưa tiến hóa, vậy thôi. Không phải Quỷ Dữ đang chống lại thần thánh, không phải Quỷ Dữ đang cố gắng phá hủy thần thánh – trên thực tế, Quỷ Dữ đang cố gắng tìm kiếm thần thánh. Quỷ Dữ đang trên đường đạt đến thần thánh; nó không phải kẻ thù, nó là hạt giống. Thần thánh là cái cây đã nở hoa sum suê, còn Quỷ Dữ là hạt giống – nhưng cái cây ẩn trong hạt giống. Hạt giống không chống lại cái cây, trên thực tế, cái cây không thể tồn tại nếu không có hạt giống. Và cái cây không chống lại hạt giống – chúng có một tình bạn sâu sắc, chúng ở cùng với nhau.

Độc dược và mật ngọt là hai giai đoạn của cùng một năng lượng. Cuộc sống và cái chết cũng thế – và mọi thứ đều như vậy: ngày và đêm, yêu và ghét, tình dục và siêu ý thức. Tantra nói, đừng bao giờ lên án điều gì; thái độ lên án có tính phá hủy. Khi lên án điều gì đó, bạn từ chối những khả năng sẽ đến với bạn nếu bạn khuyến khích cái thấp hơn tiến hóa. Đừng lên án bùn, bởi vì sen được ẩn trong

bùn. Hãy dùng bùn để tạo ra sen. Tất nhiên, bùn vẫn chưa là sen, nhưng nó có thể là sen. Một người sáng tạo sẽ giúp bùn phóng thích sen của nó, cho nên sen có thể được giải phóng.

Tầm nhìn Tantra có giá trị to lớn, đặc biệt vào thời điểm hiện tại của lịch sử loài người, bởi vì một kiểu con người mới đang nỗ lực ra đời; một ý thức mới đang gõ cửa. Tương lai sẽ là của Tantra bởi vì những thái độ nhị nguyên sẽ không còn chi phối tâm trí loài người nữa. Trong nhiều thế kỉ, những thái độ nhị nguyên này đã làm què quặt con người và khiến họ cảm thấy tội lỗi. Chúng đã không giúp cho con người tự do, chúng đã biến họ thành tù nhân. Chúng cũng không làm cho con người hạnh phúc, chúng làm họ khốn khổ. Chúng đã lên án mọi thứ, từ thức ăn đến tình dục, chúng đã lên án mọi thứ – từ tình yêu đến tình bạn. Tình yêu bị lên án, thân thể bị lên án, tâm trí bị lên án. Chúng đã không để lại một tấc đất nào cho bạn đứng; chúng lấy đi mọi thứ, và bạn bị bỏ lại chơ vơ.

Tình trạng này không thể được dung thứ thêm nữa. Tantra có thể cho bạn một góc nhìn mới.

Phần một

TANTRA: CUỘC GẶP GỠ CỦA TRỜI VÀ ĐẤT

Bạn đã bao giờ quan sát một cái cây lớn lên chưa – nó dò dẫm và phát triển như thế nào – nó tuân theo phương thức gì? Từ hạt giống đâm chồi, và rồi dần dần, chậm rãi, nó bắt đầu mọc lên. Nó tới từ sâu bên trong lòng đất, và rồi bắt đầu vươn cao lên bầu trời, từ rễ đến thân, cành, lá, hoa, quả... Đây cũng là điều xảy ra với cây cuộc sống của bạn. Không có sự phân biệt giữa cái thiêng liêng và cái trần tục.

CON RẮN LÀ VỊ CỨU TINH

Tình dục cũng thiêng liêng như samadhi[1]. Cái thấp nhất và cái cao nhất cùng là bộ phận của một thể liên tục. Bậc thấp nhất cũng là một bộ phận của chiếc thang giống như bậc cao nhất; chúng không bị phân chia ở đâu hết. Nếu bạn từ chối cái thấp hơn, bạn sẽ không bao giờ có thể đạt đến cái cao hơn.

Tình dục chẳng có gì là tội lỗi, nó là sự sống của bạn. Nó là nơi bạn đang ở – làm sao bạn có thể tránh nó được? Nếu bạn tránh nó, bạn sẽ là giả, không thật. Nếu bạn tránh nó hoặc đàn áp nó, bạn sẽ không thể dịch chuyển lên trên bởi vì năng lượng của bạn sẽ bị đàn áp thông qua nó.

Khi tính dục của bạn bắt đầu dịch chuyển, đó là một tín hiệu tốt. Nó cho thấy rằng bạn đã được liên lạc, rằng điều gì đó đã khuấy động bên trong bạn, rằng điều gì đó đã chuyển động bên trong bạn: Bạn không còn là cái vũng tù đọng – bạn đã bắt đầu tuôn chảy về phía đại dương.

---

[1] *Trạng thái thiền định. (Các chú thích trong sách đều của Ban biên tập tiếng Việt)*

Chắc chắn, đại dương ở mãi xa xôi. Nó sẽ ở điểm cuối cùng. Nhưng nếu bạn không cho vũng bùn nhỏ bé này tuôn chảy, bạn sẽ không bao giờ tới đại dương. Tôi biết nó lầy lội, nhưng bạn phải chấp nhận. Bạn phải bắt đầu tuôn chảy!

Con rắn và vị cứu tinh không phải là hai – họ là một. Trên thực tế, có một truyền thống cổ xưa nói rằng sau khi Thượng Đế tạo ra Adam và Eve[1] rồi bảo họ không nên ăn quả của cây Tri Thức thì Thượng Đế đã biến thành con rắn. Ông cuộn mình quanh cái cây và dụ dỗ Eve ăn quả của cây. Chính Thượng Đế đã biến thành con rắn!

Tôi thích câu chuyện này. Vài người Thiên Chúa giáo sẽ bị sốc. Nhưng chỉ Thượng Đế mới có thể làm điều này thôi – chứ không ai

khác. Con rắn đến từ đâu?

---

[1] Theo Kinh Thánh, Adam và Eve là người đàn ông và người đàn bà đầu tiên được Thượng Đế tạo ra. Ông cấm họ ăn quả của cây Tri Thức nhưng con rắn đã dụ dỗ Eve ăn và sau đó Eve đã cho Adam ăn.

Không có sự giúp đỡ của Thượng Đế, làm sao con rắn có thể khiến Eve nghe theo? Trên thực tế, toàn bộ câu chuyện đã được quyết định từ trước: Thượng Đế muốn con người lạc lối, bởi vì chỉ bằng việc lạc lối con người mới trưởng thành. Thượng Đế muốn con người phạm tội, bởi vì chỉ thông qua lầm lỗi, một ngày nào đó, con người mới đạt được quả vị thánh. Không có con đường nào khác.

Đó là lí do Thượng Đế nói: "Đừng ăn quả của cây này!" Đây là tâm lí học đơn giản. Nếu điều mà người Thiên Chúa giáo nói là đúng thì Thượng Đế là một nhà tâm lí học còn hơn cả Sigmund Freud[1]. Đây là tâm lí học đơn giản, nếu bạn ngăn cấm ai làm điều gì thì nó sẽ trở nên hấp dẫn hơn, quyến rũ hơn. Nếu bạn nói: "Đừng làm việc này!", bạn có thể chắc chắn rằng người ta sẽ làm. Mọi bậc phụ huynh biết điều này, và Thượng Đế là bậc phụ huynh tối thượng. Ông mà không biết ư?

Ở phương Đông, con rắn chưa bao giờ phục vụ cho Quỷ Dữ; nó luôn luôn phục vụ cho Thượng Đế.

---

[1] Nhà tâm lý học vĩ đại, cha đẻ của Phân tâm học.

Có một câu chuyện như sau:

Freud đi chơi công viên cùng vợ con, và họ rảo bước trong buổi tối mùa xuân tươi đẹp. Họ đang không để ý đến đứa bé thì đột ngột đã đến giờ đóng cửa. Chuông rung lên và mọi người phải rời đi. Vợ Freud nói: "Nhưng con chúng ta đâu rồi? Nó đã biến mất!" Và đó là một công viên lớn.

Freud nói: "Nói anh nghe: Em có cấm nó đi đến chỗ nào không?"

Và cô ấy nói: "Có, em bảo nó không được lại gần đài phun nước."

Thế rồi ông bảo: "Đi thôi. Nếu anh đoán đúng, nó sẽ ở chỗ đài phun nước." Và đứa bé được tìm thấy ở đài phun nước.

Người vợ ngớ người ra, cô hỏi: “Làm sao anh biết được?”

Freud đáp: “Đây là tâm lí học đơn giản. Mọi phụ huynh đều phải biết.”

Không, tôi không thể tin cậy sự diễn dịch của người Thiên Chúa giáo khi nó khiến cho Thượng Đế có vẻ rất dại dột. Ông ấy hẳn đã trù tính, biết hoàn toàn rõ rằng nếu cấm Adam ăn – nếu bảo, ra lệnh, yêu cầu anh ta: “Không bao giờ được chạm vào quả của cây đó!” – thì chắc chắn anh ta sẽ ăn nó.

Nhưng Adam là con người đầu tiên và vẫn chưa nhận thức được cách thức của con người. Anh ta là đứa trẻ đầu tiên và có lẽ là một đứa trẻ biết vâng lời. Cũng có những người biết vâng lời. Cho nên Thượng Đế hẳn đã chờ đợi trong vài ngày và Adam đã không đi

đến cái cây.

Giờ đây Thượng Đế hẳn đã quyết định biến thành một con rắn và thử sử dụng người đàn bà, bởi vì khi bạn không thể lay chuyển người đàn ông, cách đúng đắn luôn luôn là sử dụng người đàn bà. Ông ấy hẳn đã thử sử dụng người đàn bà, ông ấy hẳn đã nói chuyện với Eve. Và ông đã thành công!

Đó là lí do tại sao tôi nói con rắn và vị cứu tinh là một.

Ở phương Đông, con rắn chưa bao giờ phục vụ cho Quỷ Dữ; nó luôn luôn phục vụ cho Thượng Đế. Ở phương Đông, đây là nghệ thuật tượng trưng: Con rắn ở bên trong bạn, cuộn mình ở trung tâm tình dục của bạn. Nó được gọi là *kundalini* – rắn cuộn mình. Nó ở đó – đang ngủ – ở cấp độ thấp nhất, gốc rễ. Cây sự sống là xương sống của bạn – nó nắm giữ sự sống của bạn, nó là thân cây của bạn. Nó nuôi dưỡng bạn, năng lượng của bạn chạy qua nó, và con rắn nằm đó ở gốc cây.

Khi điều gì đó khuấy động bạn, nó cũng khuấy động con rắn, bởi vì đó là nơi năng lượng của bạn hiện hữu. Cho nên khi nó xảy ra, đừng lo lắng, đừng cảm thấy tội lỗi. Đừng bao giờ cảm thấy tội lỗi vì bất cứ điều gì! Tất cả những điều xảy ra đều tốt. Điều xấu không xảy ra và không thể xảy ra – thế giới tràn ngập tính thần thánh, làm sao điều xấu có thể xảy ra được? Điều xấu hẳn chỉ là sự diễn dịch của chúng ta.

Tình dục và siêu ý thức cùng là một năng lượng. Con rắn và vị cứu tinh không phải là hai. Có sự liên kết giữa cái thấp nhất và cái cao nhất. Có một chuỗi dẫn dắt từ cái này tới cái kia – con đường của sự sống, con đường của tình yêu, nó tự nhiên và tất nhiên giống như cách một cái cây lớn lên.

Bạn đã bao giờ quan sát một cái cây lớn lên chưa – nó dò dẫm và phát triển như thế nào – nó tuân theo phương thức gì? Từ hạt giống đâm chồi, và rồi dần dần, chậm rãi, nó bắt đầu mọc lên. Nó tới từ sâu bên trong lòng đất, và rồi bắt đầu vươn cao lên bầu trời, từ rễ đến thân, cành, lá, hoa, quả... Đây cũng là điều xảy ra với cây cuộc sống của bạn.

Không có sự phân biệt giữa cái thiêng liêng và cái trần tục.

Không có phân chia giữa tình yêu thần thánh với tình yêu của con người. Nó là một sự tiếp diễn. Tình yêu của bạn và tình yêu thần thánh là hai đầu của cùng một hiện tượng, cùng một năng lượng. Tình yêu của bạn quá lầy bùn, đúng vậy – pha tạp đầy những thứ

khác như thù ghét, giận dữ, ghen tị và chiếm hữu – đúng vậy. Nhưng nó vẫn là vàng – trộn lẫn với bùn – nhưng nó vẫn là vàng. Bạn phải đi qua lửa, tất cả những gì không phải vàng sẽ ra đi và chỉ vàng còn lại.

Hãy chấp nhận chính mình, bởi vì chỉ qua chấp nhận thì mới có thể chuyển hóa. Nếu bạn bắt đầu cảm thấy tội lỗi, bạn sẽ bắt đầu kìm nén.

Tại các ngôi đền Khajuraho và Konarak ở Ấn Độ, bạn sẽ thấy điều tôi đang nói. Đây là những ngôi đền Tantra, những ngôi đền linh thiêng nhất còn tồn tại trên Trái Đất. Tất cả những đền thờ khác đều bình thường.

Chỉ có Khajuraho và Konarak, hai ngôi đền này, có một thông điệp

không bình thường mà phi thường – phi thường bởi vì nó là đích thực.

Thông điệp của chúng là gì?

Nếu bạn đã đến những ngôi đền này, bạn sẽ thấy trên những bức tường ngập nắng ở bên ngoài tất cả các kiểu tư thế sinh hoạt tình dục – đàn ông và đàn bà làm tình ở đủ mọi tư thế, cả có thể hiểu được lẫn không thể hiểu được, cả có thể thực hiện lẫn không thể thực hiện. Những bức tường tràn ngập tính dục. Bạn có thể bị sốc. Bạn bắt đầu nghĩ: "Tục tĩu quá!" Bạn muốn lên án nó, bạn muốn nhìn xuống đất. Bạn muốn trốn. Nhưng đó không phải tại ngôi đền, nó là bởi các tu sĩ và độc dược của họ bên trong bạn.

Khi tình dục được chấp nhận một cách tự nhiên, nó bắt đầu phát triển cao hơn.

Hãy đi vào trong. Khi bạn di chuyển vào bên trong ngôi đền, những hình người ngày càng ít đi, và phẩm chất của tình yêu bắt đầu thay đổi. Trên những bức tường bên ngoài là hoạt động tình dục thuần túy; khi bạn bước vào trong, bạn sẽ thấy rằng tình dục đang biến mất. Các cặp đôi vẫn ở đó – yêu nhau sâu sắc, nhìn vào mắt nhau, tay nắm tay, ôm lấy nhau – nhưng hoạt động tình dục không còn nữa. Tiếp tục đi sâu hơn – những hình người thậm chí càng ít hơn. Các cặp đôi ở đó, nhưng họ thậm chí không nắm tay, không chạm vào nhau. Đi sâu hơn nữa và các cặp đôi biến mất. Tiếp tục đi sâu hơn nữa...

Trong cùng của ngôi đền, cái ở phương Đông được gọi là *garbha*, tử cung – không có một hình người nào. Đám đông đã ra đi; số nhiều đã ra đi. Thậm chí không có cửa sổ nào hướng ra phía ngoài. Không có ánh sáng bên ngoài; chỉ hoàn toàn là bóng tối, im lặng, tĩnh mịch, yên bình. Thậm chí không có hình ảnh của thần linh – nó là sự trống rỗng, nó là hư không.

Trong cùng là hư không, và ngoài cùng là lễ hội. Trong cùng là thiền định, *samadhi*, và ngoài cùng là tính dục. Đây là toàn thể cuộc sống nhân loại được miêu tả lại. Nhưng nhớ rằng: Nếu bạn phá hủy những bức tường bên ngoài, bạn cũng sẽ phá hủy điện thờ bên trong, bởi vì im lặng và bóng tối tận cùng không thể tồn tại nếu thiếu những bức tường bên ngoài. Trung tâm của cơn lốc không thể tồn tại mà không có cơn lốc. Tâm điểm không thể tồn tại nếu thiếu chu vi. Chúng hiện hữu cùng nhau!

Cuộc sống ngoài cùng của bạn đầy ắp tính dục – hoàn toàn tốt và hoàn toàn đẹp đẽ! Khajuraho chỉ đơn giản là mô tả bạn. Nó là câu chuyện của con người được khắc trên đá; nó là vũ điệu của con

người được khắc trên đá – từ bậc thấp nhất đến bậc cao nhất của chiếc thang, từ nhiều người đến một người, từ tình yêu đến thiền định, từ người khác đến sự trống rỗng và đơn độc của chính mình.

Những người tạo ra các ngôi đền này thật can đảm. Điểm tĩnh lặng được biểu hiện cùng với thế giới đang xoay vần.

Con đường của Tantra không phải nhục dục mù quáng cũng không chỉ là tâm linh. Nó là cả hai đồng thời. Tantra không ủng hộ triết lí "hoặc", nó ủng hộ triết lí "và". Nó không khước từ điều gì – nó chuyển hóa mọi thứ.

Chỉ có những kẻ nhát gan mới khước từ. Khi bạn từ chối điều gì đó, bạn sẽ nghèo túng hơn nhiều, bởi vì nó sẽ không được chuyển hóa. Một phần của bạn sẽ vẫn chưa trưởng thành, một phần của bạn sẽ vẫn là trẻ con. Sự trưởng thành của bạn sẽ không bao giờ hoàn thiện. Nó như thể một chân của bạn vẫn còn ở bậc thang đầu tiên còn tay bạn đã với tới bậc cuối cùng; bạn sẽ bị kéo căng theo sự phân cực này và bạn sẽ ở trong thống khổ, đau đớn; cuộc đời bạn sẽ không là cực lạc.

Đó là lí do tại sao tôi thuyết giảng Epicurus[1] và Đức Phật cùng nhau. Epicurus vẫn còn ở bức tường bên ngoài của đền Khajuraho: Ông ấy là đúng cho đến chỗ ông ấy đi được tới, nhưng ông ấy chưa đi đủ xa. Ông ấy chỉ bước vòng quanh ngôi đền rồi về nhà. Ông ấy không nhận thức được rằng mình đã bỏ lỡ điểm quan trọng nhất của ngôi đền. Những bức tường bên ngoài đó chỉ là tường bên ngoài, chúng tồn tại để bổ trợ cho điện thờ bên trong.

Đức Phật đi vào điện thờ bên trong và ngồi ở đó. Ông ở lại trong sự im lặng đó, nhưng ông quên mất bức tường bên ngoài. Và thiếu bức tường bên ngoài thì không có điện thờ bên trong.

Với tôi, cả hai đều thiên lệch. Điều gì đó đã bị khước từ và điều gì đó đã được lựa chọn – họ chưa phải là không chọn lựa. Còn tôi nói hãy chấp nhận tất cả – cái bên ngoài lẫn cái bên trong – và bạn sẽ là người giàu có nhất quả đất.

Tantra là con đường của sự trọn vẹn – không bị ám ảnh với thế giới, cũng không rút ra khỏi thế giới.

---

[1] *Triết gia Hy Lạp cổ đại.*

Nó là ở trong thế giới một cách thanh thản, với nụ cười nhẹ

nhàng. Nó là chơi đùa. Nó là không làm mọi thứ thành nghiêm trọng. Nó là ánh sáng của trái tim, nó cười to. Nó trần tục một cách không ngượng ngùng mà lại thoát tục vô hạn. Đất và trời gặp gỡ trong Tantra, nó là cuộc gặp của những cực đối lập.

Nếu bạn đến Khajuraho, bạn sẽ thấy nó: Trên khuôn mặt mỗi người tình được chạm trổ trên những bức tường bên ngoài có cực lạc lớn lao. Nhiều người đi tới Khajuraho và Konarak nhưng họ chỉ nhìn vào nửa dưới của những hình người này: Họ tập trung vào cơ quan sinh dục. Ít người có thể nhìn toàn bộ. Và hiếm người có thể thấy gương mặt của những hình người, bởi vì con người bị ám ảnh với tính dục – ủng hộ hoặc chống đối – đến mức họ vẫn bị giới hạn ở nửa thân dưới.

Nếu bạn đi xem Khajuraho, đừng bỏ lỡ gương mặt những người tình – chúng biểu lộ thông điệp thực sự. Những khuôn mặt phúc lạc, thanh thản, thiền định tới mức bạn sẽ không tìm thấy những khuôn mặt như thế được chạm trổ ở bất cứ nơi nào khác. Cực lạc vĩ đại làm sao! Thậm chí đá đã nở hoa trên những khuôn mặt đó; những khuôn mặt đó đã chuyển hóa đá thành hoa hồng, hoa sen.

Nhìn những khuôn mặt đó bạn sẽ có thể thấy rằng những người tình này không còn là một phần của thời gian và không gian, họ đã đi xa hơn.

Những hình người đang hoạt động tình dục, nhưng họ không bị ám ảnh bởi tình dục – không ủng hộ cũng không chống lại. Cả hai đều là ám ảnh – ủng hộ hay chống lại nghĩa là những điều đó không còn là tự nhiên. Khi mọi thứ tự nhiên, bạn không ủng hộ cũng không chống đối.

Bạn có ủng hộ hay chống lại ngủ không? Nếu bạn ủng hộ, bạn đã trở nên không tự nhiên; nếu bạn chống lại, bạn đã trở nên không tự nhiên. Bạn không thể ủng hộ hay chống lại, nó là một điều tự nhiên – tình dục cũng vậy. Khi tình dục được chấp nhận một cách tự nhiên, nó bắt đầu phát triển cao hơn. Thế rồi một ngày, nụ trở thành hoa một cách tự nhiên. Bạn không phải làm gì cả – chỉ cần để năng lượng dịch chuyển, để nhựa sống tuôn chảy, và nụ sẽ trở thành hoa.

Những khuôn mặt ở Khajuraho hoàn toàn thoải mái trong trạng thái buông bỏ. Họ đang ở trong thế giới, nhưng không thuộc về nó. Họ đang không làm gì sai, họ chỉ như những đứa trẻ nhỏ đang chơi trên bãi biển. Họ vui đùa. Nhưng những người bị ám ảnh tình dục rất chống lại Khajuraho. Mahatma Gandhi[1] muốn che

đậy nó bằng đất để sao cho lâu lâu một lần, khi có một vị khách đặc biệt nào đó đến từ nước ngoài, nó mới được mở ra cho người đó. Ông ấy nghĩ nó nên bị đóng cửa đối với người bình thường.

Bây giờ, nếu Mahatma Gandhi đi tới xem Khajuraho, tôi không nghĩ ông ấy sẽ có thể nhìn gương mặt của những hình người; tôi không nghĩ ông ấy sẽ có thể đi vào bên trong ngôi đền – cái bên ngoài đủ để ngăn cản ông ấy lại. Tôi không nghĩ ông ấy sẽ có thể nhìn vào cái bên ngoài: Ông ấy sẽ cảm thấy rất giận dữ, rất tội lỗi, rất hổ thẹn. Nếu bạn nói với nhiều người được xem là có giáo dục ở Ấn Độ về Khajuraho, bạn sẽ thấy rằng họ cảm thấy hổ thẹn. Họ sẽ nói: "Chúng tôi lấy làm tiếc nhưng những ngôi đền này không đại diện cho xu thế chủ đạo của chúng tôi. Chúng không đại diện cho văn hóa của chúng tôi. Chúng là những sự kiện kì dị trong văn hóa của chúng tôi – chúng không đại diện cho chúng tôi và chúng tôi lấy làm tiếc vì chúng tồn tại."

---

[1] Anh hùng dân tộc Ấn Độ, được người dân Ấn Độ tôn vinh là "Thánh".

Nhưng những ngôi đền này đại diện cho một trong những thái độ toàn diện nhất với cuộc sống – tất cả được chấp nhận, bởi vì tất cả đều là thần thánh.

Với tôi, giai đoạn cuối cùng của một con người không phải là hiền nhân, không phải Đức Phật mà là Shiva Nataraja – Shiva Nhảy Múa1. Đức Phật đã đi rất sâu, nhưng bức tường bên ngoài bị thiếu, bức tường bên ngoài bị khước từ. Shiva chứa đựng tất cả những sự trái ngược – chứa đựng toàn thể hiện hữu, không chọn lựa. Ông ấy sống ở lõi trong cùng của điện thờ và ông ấy cũng nhảy múa trên những bức tường bên ngoài.

Trừ khi hiền nhân có thể nhảy múa, nếu không thì vẫn còn thiếu điều gì đó.

Cuộc sống là vũ điệu. Bạn phải tham gia vào nó. Bạn càng trở nên im lặng, sự tham gia của bạn càng sâu. Đừng bao giờ rút lui khỏi cuộc sống. Hãy chân thật với cuộc sống, hãy tận tâm với cuộc sống. Hãy trọn vẹn cho cuộc sống.

---

[1] Hình ảnh nổi tiếng của thần Shiva, một trong ba vị thần tối cao của Hindu giáo. Trong hình ảnh này, thần Shiva được mô tả là đang nhảy múa theo vũ điệu cực lạc của vũ trụ.

Nó xảy ra khi bạn đã đạt đến lõi trong cùng của ngôi đền. Chẳng có lí do gì để bạn nhảy múa, bạn có thể ở đó, im lặng. Như Đức Phật nói: Khi bạn đã đạt tới chứng ngộ, thì có hai con đường mở ra cho bạn – hoặc bạn có thể trở thành một *A La Hán* – bạn có thể rút lui sang bờ bên kia; hoặc bạn có thể trở thành một *Bồ Tát* – bạn có thể vẫn ở bờ bên này. Trên thực tế, chẳng có lí do gì để ở bờ bên này khi bạn đã trở nên chứng ngộ. Nhưng Đức Phật nói, vì lợi ích của những người khác, vì lòng trắc ẩn, hãy tạo ra lòng trắc ẩn trong bản thân mình để bạn có thể nán lại thêm một chút và giúp đỡ mọi người.

Theo cùng cách ấy, khi bạn trở nên chứng ngộ, hai khả năng mở ra – bạn có thể vẫn ở bên trong ngôi đền, trong tử cung, nơi tối tăm không có cửa sổ. Hoàn toàn không ra ngoài, thậm chí không một tia sáng lọt vào; không có âm thanh từ bên ngoài, chẳng có gì của khu chợ. Bạn có thể ngồi đó trong im lặng tuyệt đối, trong im lặng vô tận. Chẳng có lí do gì phải ra ngoài và nhảy múa. Tuy nhiên, tôi hi vọng bạn sẽ quay lại, mặc dù chẳng có lí do gì. Mặc dù hành trình của bạn đã hoàn thành, vẫn còn thiếu điều gì đó. Bạn đã học cách để im lặng – giờ đây bạn phải thể hiện xem liệu bạn có thể im lặng giữa ồn ào hay không. Bạn đã học cách một mình – giờ đây bạn phải thể hiện xem liệu bạn có thể một mình mà vẫn yêu thương hay không. Bạn phải từ trên núi trở lại khu chợ. Thử thách tối thượng là ở đó.

Chẳng có lí do nào cho điều này – cho nên tôi muốn nhắc lại. Chẳng có lí do gì cho thế giới này, nhưng có vần và điệu. Không có lí do nhưng có vần và điệu. Khi đã trở nên im lặng, hãy tạo ra âm thanh – và sự im lặng của bạn sẽ đi sâu thêm nhờ âm thanh tương phản. Khi bạn đã biết một mình là gì, hãy ở cùng mọi người – và mọi người cùng sự hiện diện của họ sẽ giúp bạn biết một mình sâu sắc hơn nhiều. Khi bạn đã biết làm sao để tĩnh tại, hãy nhảy múa – và vũ điệu sẽ cho bạn phông nền trong đó sự tĩnh tại trở nên lớn hơn và rõ ràng hơn.

Chẳng có lí do gì cho nó, nhưng có vần và điệu trong nó. Hãy đi đến cái đối nghịch. Đó là ý nghĩa của Shiva Nataraja – Shiva, vũ công của các vũ công. Ông là một vị Phật, nhưng trong những hoạt động bên ngoài, ông là người trần tục.

Đây là điều tối thượng của Tantra, trở thành thần thánh mà vẫn là một phần của thế giới này. Khi bạn có thể quay trở lại chợ với chai rượu trên tay[1], bạn đạt tới điều tối thượng.

[1] *Trong Thiền có mười bức tranh miêu tả mười bước để đạt tới chứng ngộ mà thường được gọi là "Thập mục ngưu đồ". Bức thứ mười vẽ cảnh một người đang quay trở lại chợ sau khi chứng ngộ, tay cầm chai rượu, say trong men say của cực lạc. Để biết thêm, xin đọc cuốn Thiền của Osho, cùng bộ với cuốn sách này.*

TANTRA CỦA HINDU GIÁO VÀ PHẬT GIÁO

Chỉ có hai con đường cơ bản: con đường của hiến dâng, cầu nguyện cùng tình yêu, và con đường của thiền định cùng nhận biết. Hai cách tiếp cận khác nhau này vẫn tiếp tục tồn tại.

Cách tiếp cận của Shiva là cách tiếp cận của hiến dâng, cầu nguyện, tình yêu. Cách tiếp cận của Saraha là cách tiếp cận của thiền định, nhận biết. Phân biệt chỉ là hình thức, bởi vì tình nhân và thiền nhân cùng tới một đích đến. Mũi tên của họ được phóng ra từ những cây cung khác nhau, nhưng chúng tới cùng một mục tiêu. Cuối cùng thì cây cung không quan trọng. Bạn chọn loại cung nào không thành vấn đề miễn là đạt được mục tiêu.

Đây là hai cây cung – con đường của thiền định và con đường của hiến dâng – bởi vì con người được phân chia thành kiểu tư duy và kiểu cảm xúc. Bạn có thể tiếp cận thực tại thông qua tư duy hoặc thông qua cảm xúc.

Cách tiếp cận của Phật giáo – cách tiếp cận của Đức Phật và Saraha – là thông qua trí tuệ. Saraha căn bản là dịch chuyển thông qua tâm trí. Tất nhiên, cuối cùng tâm trí phải bị bỏ lại phía sau, nhưng phải như thế. Dần dần, tâm trí phải tan biến vào trong thiền, nhưng phải như thế, sự suy nghĩ phải được chuyển hóa và trạng thái vô ý nghĩ phải được tạo ra. Hãy nhớ: Nó là trạng thái không có ý nghĩ và chỉ có thể được tạo ra thông qua việc dần dần vứt bỏ ý nghĩ. Cho nên toàn bộ công việc cốt ở phần tư duy.

Cách tiếp cận của Shiva là cách tiếp cận của cảm xúc, của trái tim. Cảm xúc phải được chuyển hóa. Tình yêu phải được chuyển hóa để trở thành sự cầu nguyện. Trên con đường của Shiva, người mộ đạo và vị thần vẫn còn, nhưng tại đỉnh tối thượng, họ tan biến vào trong nhau. Hãy lắng nghe một cách cẩn thận: Khi Tantra của Shiva đạt tới cực khoái tối thượng

của nó, cái Ta tan vào trong Ngươi và cái Ngươi tan vào trong Ta – chúng ở cùng với nhau, chúng trở thành một thể thống nhất.

Khi Tantra của Saraha đạt đến đỉnh tối thượng của nó, cả Ta cả Ngươi đều không đúng, cả Ta cả Ngươi đều không thật, cả Ta cả Ngươi đều không tồn tại – cả hai tan biến. Hai số không gặp nhau – Ta và Ngươi không phải mà không phải Ta không phải Ngươi cũng không phải.

Hai số không, hai không gian trống rỗng, tan vào trong nhau bởi vì toàn thể nỗ lực trên con đường của Saraha là làm thế nào để loại bỏ suy nghĩ, mà Ta và Ngươi là một phần của suy nghĩ.

Khi suy nghĩ bị loại bỏ hoàn toàn, làm sao bạn có thể gọi chính mình là Ta? Và bạn sẽ gọi ai là Thượng Đế của bạn? Thượng Đế là một phần của suy nghĩ, Thượng Đế là do suy nghĩ sáng tạo ra, do suy nghĩ xây dựng nên, do tâm trí xây dựng nên. Do đó tất cả những thứ do tâm trí xây dựng tan rã và shunya, tính không, nảy sinh.

Trên con đường của Shiva bạn không còn yêu hình tướng, bạn không còn yêu con người – bạn bắt đầu yêu toàn thể hiện hữu. Toàn thể hiện hữu trở thành Ngươi của bạn – bạn được gửi thẳng cho toàn thể hiện hữu. Chiếm hữu bị vứt bỏ, ghen tị bị vứt bỏ, thù ghét bị vứt bỏ – tất cả những gì tiêu cực trong cảm xúc bị vứt bỏ. Cảm xúc trở nên ngày một thuần khiết hơn cho đến một khoảnh khắc có yêu thương thuần khiết. Trong khoảnh khắc của yêu thương thuần khiết đó, bạn tan vào trong Ngươi và Ngươi tan vào trong bạn. Các bạn cũng biến mất, nhưng các bạn không biến mất như hai số không, các bạn biến mất như người được yêu tan biến vào trong người yêu và người yêu tan biến vào trong người được yêu.

Cho tới điểm này những con đường là khác nhau, nhưng cả điều đó cũng chỉ là khác biệt về hình tướng. Xa hơn điểm này, việc bạn biến mất như người yêu và người được yêu hay bạn biến mất như hai con số không có còn quan trọng không? Điểm căn bản, điểm nền tảng, là bạn biến mất, chẳng có gì còn lại, chẳng dấu vết nào còn lại. Sự biến mất đó là chứng ngộ.

Cho nên bạn hãy hiểu điều này: nếu tình yêu hấp dẫn bạn, Shiva sẽ hấp dẫn bạn và Sách của những bí mật[1] sẽ là kinh

điển Tantra của bạn. Nếu thiền định hấp dẫn bạn, thì Saraha sẽ hấp dẫn bạn. Cả hai đều đúng, cả hai đều đi trên cùng một hành trình. Bạn muốn du hành cùng ai – đó là lựa chọn của bạn.

Nếu bạn có thể một mình và phúc lạc, thì hãy chọn Saraha; nếu bạn không thể phúc lạc khi bạn một mình, nếu phúc lạc của bạn đến chỉ khi bạn có mối quan hệ, thì hãy chọn Shiva.

Đây là sự khác biệt giữa Tantra Hindu giáo và Tantra Phật giáo.

---

[1] Tên một cuốn sách của Osho tập hợp những bài nói của ông về 112 kỹ thuật thiền Tantra.

SARAHA, NGƯỜI SÁNG LẬP TANTRA PHẬT GIÁO

Bạn có thể chưa nghe tên Saraha, nhưng Saraha là người sáng lập ra Tantra. Ông là một trong những nhà hảo tâm vĩ đại của nhân loại. Sinh ra sau Đức Phật khoảng hai thế kỉ, ông là một nhánh của cái cây vĩ đại bắt đầu từ Đức Phật. Một nhánh chuyển từ Đức Phật tới Ma Ha Ca Diếp tới Bồ Đề Đạt Ma, nơi Thiền ra đời – và nhánh đó vẫn đầy ắp hoa. Một nhánh khác chuyển từ Đức Phật tới con trai ông, La Hầu La, từ La Hầu La tới Sri Kirti,và từ Sri Kirti tới Saraha. Từ Saraha nó được chuyển tới Nagarjuna và Tilopa – đó là nhánh Tantra của cái cây mà Đức Phật trồng. Nó vẫn đang ra quả ở Tây Tạng. Tantra đã cải hóa Tây Tạng và Saraha là người sáng lập Tantra giống như Bồ Đề Đạt Ma là người sáng lập Thiền. Bồ Đề Đạt Ma chinh phục Trung Hoa, Triều Tiên, Nhật Bản. Saraha chinh phục Tây Tạng.

Một vài điều về cuộc đời Saraha: Ông sinh ra tại Vidarbha, một phần của bang Maharashtra, Ấn Độ, gần Pune. Khi vua Mahapala trị vì Maharashtra, một người*Brahmin*[1] rất có học thức trong triều đình của nhà vua đã sinh ra Sahara. Người cha ở trong triều, cho nên chàng trai trẻ lớn lên ở đó; anh có bốn người anh nữa và họ đều là những học giả lớn. Saraha là em út và là người thông minh nhất trong tất cả bọn họ.

---

[1] *Đẳng cấp cao nhất tại Ấn Độ.*

Bốn người anh không thể so sánh được với Saraha. Cả bốn người trưởng thành và kết hôn. Danh tiếng của Saraha lan truyền khắp đất nước và nhà vua bị anh làm cho say mê. Ông sẵn sàng gả con gái cho Saraha, nhưng Saraha muốn từ bỏ mọi thứ để trở thành một *sannyasin*, một người tìm kiếm lang thang.

Nhà vua bị tổn thương, ông cố gắng thuyết phục Saraha ở lại. Chàng trai trẻ này quá đẹp và quá thông minh, chính nhờ anh mà triều đình của Mahapala mới trở nên nổi tiếng. Nhà vua lo lắng, ông không muốn chàng trai trẻ này trở thành một *sannyasin*. Ông muốn bảo vệ anh và cho anh tất cả những tiện nghi có thể có – ông sẵn sàng làm bất cứ điều gì cho anh. Nhưng Saraha cứ khăng khăng, và anh đã được cho phép – anh trở thành một *sannyasin* và đệ tử của Sri Kirti.

Sri Kirti thuộc dòng truyền thừa trực tiếp của Đức Phật – đầu tiên là Đức Phật, rồi con trai ông, La Hầu La, rồi đến Sri Kirti. Chỉ có hai bậc thầy ở giữa Saraha và Đức Phật, cho nên cái cây hẳn vẫn còn rất xanh tươi; rung động hẳn còn rất sống động. Đức Phật chỉ vừa mới ra đi, bầu không khí hẳn vẫn còn đầy hương thơm của ông.

Nhà vua bị sốc, bởi vì Saraha là một người *Brahmin* – nếu anh

muốn trở thành một*sannyasin* thì lẽ ra anh nên trở thành một *sannyasin* Hindu giáo, nhưng thay vì thế anh lại chọn một bậc thầy Phật giáo, Sri Kirti. Điều đầu tiên Sri Kirti bảo Saraha là:

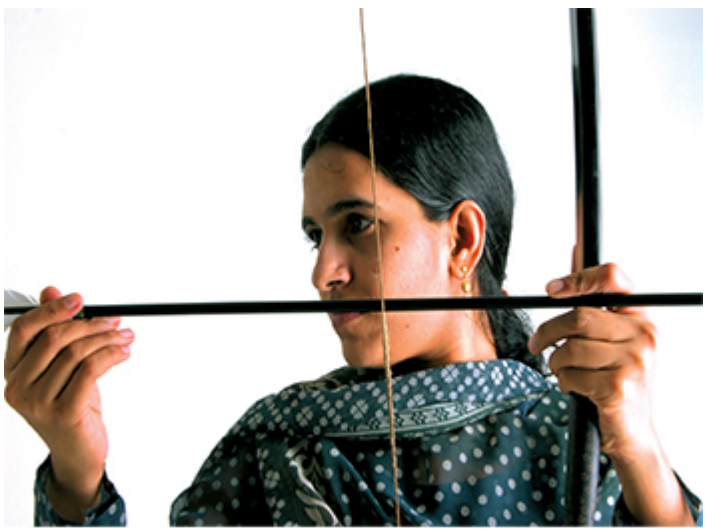

“Hãy quên tất cả kinh Veda[1], tất cả học thức của con đi, tất cả những thứ vô nghĩa đó.” Thật khó khăn cho Saraha, nhưng anh sẵn sàng đánh cược mọi thứ. Sự hiện diện của Sri Kirti có một cái gì đó đã hấp dẫn anh như một khối nam châm khổng lồ. Anh vứt bỏ tất cả kiến thức của mình, anh trở lại thành một người chưa từng học gì cả.

---

[1] *Kinh quan trọng bậc nhất của Hindu giáo.*

Đây là một trong những sự từ bỏ vĩ đại nhất – thật dễ để từ bỏ giàu sang, thật dễ để từ bỏ một đại vương quốc, nhưng từ bỏ tri thức là điều khó khăn nhất trên thế giới. Đầu tiên, làm sao bạn có thể từ bỏ nó? Nó ở đó bên trong bạn. Bạn có thể trốn khỏi vương quốc của bạn, bạn có thể đi tới dãy Himalaya, bạn có thể phân phát của cải của mình – nhưng làm thế nào bạn có thể từ bỏ tri thức của mình được? Thật đau đớn khi lại trở nên dốt nát. Lại trở nên dốt nát, lại trở nên ngây thơ như một đứa trẻ là khổ hạnh lớn lao nhất. Nhưng Saraha sẵn sàng.

Nhiều năm qua đi, và dần dần anh đã xóa hết những gì anh biết. Anh trở thành một thiền nhân vĩ đại. Hệt như việc anh trở nên nổi tiếng là một học giả lớn, giờ đây danh tiếng của anh như là một thiền nhân vĩ đại bắt đầu lan truyền. Người ta bắt đầu tới từ những nơi xa xôi chỉ để nhìn lướt qua chàng trai trẻ này, người đã trở nên quá đỗi ngây thơ, như một chiếc lá non, như những giọt sương đọng trên cỏ vào buổi sáng.

Một hôm, trong khi Saraha đang hành thiền, anh nhìn thấy một

linh ảnh – linh ảnh về một người phụ nữ ở chợ, người sẽ trở thành thầy thực sự của anh. Sri Kirti chỉ đưa anh vào con đường, nhưng giáo huấn thực sự sẽ tới từ một người phụ nữ.

Bây giờ, phải thấu hiểu điều này. Chỉ có Tantra chưa bao giờ tôn sùng nam giới. Trên thực tế, để đi vào trong Tantra bạn cần sự hợp tác của một người phụ nữ thông tuệ; thiếu một người phụ nữ thông tuệ, bạn sẽ không thể bước vào thế giới phức tạp của Tantra.

Saraha có một linh ảnh rằng thầy của anh sẽ là một người phụ nữ ở chợ. Là một người phụ nữ chưa đủ mà còn ở chợ nữa ư? Tantra thịnh vượng ở chợ, ở nơi huyên náo nhất của cuộc sống. Nó không phải là một thái độ phủ định, nó là khẳng định hoàn toàn.

Saraha đứng dậy rời đi. Sri Kirti hỏi anh: "Con đi đâu vậy?"

Saraha nói: "Thầy đã cho con thấy con đường – thầy đã lấy học thức của con đi. Thầy đã làm một nửa công việc – thầy đã lau sạch tấm bảng đen của con. Giờ đây con đã sẵn sàng cho nửa còn lại." Với sự chúc phúc của Sri Kirti, người đang cười lớn, Saraha ra đi. Anh ra chợ và kinh ngạc: Anh thực sự tìm được người phụ nữ mà anh đã nhìn thấy trong linh ảnh! Người phụ nữ đó đang làm một mũi tên, cô là một thợ rèn tên.

Điều thứ ba phải được ghi nhớ về Tantra là một người càng văn hóa, càng văn minh thì Tantra càng ít có khả năng chuyển hóa người đó. Một người càng ít văn minh, càng nguyên thủy, thì càng sống động. Bạn càng văn minh thì bạn càng trở thành nhựa – bạn trở nên giả tạo. Nếu bạn quá có học thức, bạn sẽ đánh mất gốc rễ ở trong đất của mình. Bạn sợ thế giới bùn lầy và bạn bắt đầu làm ra vẻ như là bạn không thuộc về thế giới. Tantra nói rằng để tìm ra con người thực sự, bạn sẽ phải đi đến gốc rễ.

Những người vẫn chưa có văn minh, chưa có giáo dục, chưa có văn hóa thì sống động hơn; họ có nhiều sức sống hơn. Trong thế giới của những người vẫn còn nguyên thủy, có một khả năng để bắt đầu phát triển. Bạn đã phát triển theo hướng sai còn họ vẫn chưa phát triển – họ vẫn có thể chọn hướng đúng, do đó họ có nhiều tiềm năng hơn. Họ không có gì phải hủy bỏ, họ có thể thẳng tiến.

Ở Ấn Độ, một người phụ nữ làm nghề rèn tên sẽ ở đẳng cấp thấp, với đối với Saraha – một người *Brahmin* có học thức, một người *Brahmin* nổi danh, người từng có dòng dõi hoàng gia – việc đi đến một người phụ nữ làm nghề rèn tên là một việc mang tính biểu tượng. Người có học thức phải đi đến người có sức sống. Người giả tạo phải đi đến người thực.

Anh nhìn thấy người phụ nữ này – một cô gái trẻ, rất sống động, tỏa ra sức sống mãnh liệt – đang làm thân một mũi tên, không nhìn sang phải cũng không nhìn sang trái, mà hoàn toàn mải mê vào việc làm tên. Anh ngay lập tức cảm thấy điều gì đó phi thường

trong sự hiện diện của cô, điều gì đó mà anh chưa bao giờ gặp. Thậm chí thầy của anh, Sri Kirti, còn bị lu mờ trước sự hiện diện của người phụ nữ này. Một điều gì đó quá tươi tắn, một điều gì đó đến từ chính cội nguồn...

Sri Kirti là một triết gia lớn. Đúng vậy, ông đã bảo Saraha vứt bỏ tất cả học thức của mình, nhưng ông vẫn là một người có học thức. Ông bảo Saraha vứt bỏ tất cả Veda và các kinh sách, nhưng ông lại có những kinh sách và *Veda* của riêng ông. Mặc dù ông chống lại triết lí, nhưng sự chống lại triết lí của ông lại là một loại triết lí. Bây giờ, ở đây, là một phụ nữ không triết lí cũng không chống lại triết lí – người đơn giản chẳng biết triết lí là gì, người mà sung sướng không có chút nhận biết gì về thế giới của triết lí, thế giới của tư tưởng. Cô là một người phụ nữ chỉ hành động và cô hoàn toàn mải mê vào hành động của mình.

Saraha chăm chú quan sát: Mũi tên sẵn sàng, người phụ nữ nhắm một mắt và mở mắt còn lại, lấy tư thế ngắm vào một mục tiêu vô hình. Saraha lại gần hơn nữa. Giờ đây, không có mục tiêu; cô chỉ đang làm tư thế đó. Cô nhắm một mắt, mắt kia của cô vẫn mở, và cô đang ngắm vào mục tiêu vô hình, không ai biết.

Saraha bắt đầu cảm nhận được thông điệp. Anh cảm thấy tư thế này mang tính biểu tượng, nhưng ý nghĩa của nó rất mờ và tối. Anh có thể cảm thấy có điều gì đó, nhưng anh không thể lí giải được nó là gì.

Anh hỏi người phụ nữ xem liệu cô có phải một thợ rèn tên chuyên nghiệp không, và người phụ nữ cười lớn, tiếng cười đầy hoang dại, và nói: "Anh là đồ *Brahmin* ngu xuẩn! Anh đã bỏ Veda, nhưng bây giờ anh lại đang tôn thờ lời của Đức Phật. Vậy còn nghĩa lý gì nữa? Anh đã thay đổi những cuốn sách của mình, anh đã thay đổi triết lí của mình, nhưng anh vẫn là con người ngu xuẩn ấy."

Saraha bị sốc. Chưa từng có ai nói với anh theo cách đó. Chỉ một người phụ nữ không có văn hóa mới có thể nói theo cách đó. Và cách cô cười thật là không văn minh, thật là nguyên thủy – nhưng tuy nhiên, lại vô cùng sống động. Anh cảm thấy bị lôi cuốn. Cô là một thỏi nam châm lớn còn anh là một mẩu sắt. Rồi cô nói: "Anh nghĩ anh là một Phật tử sao?" Anh hẳn đang mặc y phục của nhà sư Phật giáo, một chiếc áo thụng màu vàng. Cô lại cười lớn: "Chỉ có thể biết ý nghĩa của Đức Phật qua hành động chứ không phải thông qua ngôn từ và sách vở. Anh vẫn chưa thấy đủ sao? Anh vẫn chưa chán tất cả những thứ này sao? Đừng phí thêm thì giờ vào cuộc tìm kiếm vô ích đó nữa. Hãy đến đây và theo tôi!"

Thế rồi điều gì đó đã xảy ra, điều gì đó giống như sự hiệp thông. Saraha chưa bao giờ cảm thấy như thế trước đây. Trong khoảnh khắc đó, ý nghĩa tâm linh của điều cô đang làm lóe lên trong anh. Không nhìn sang trái cũng không nhìn sang phải, anh nhìn cô –

chỉ nhìn vào giữa. Lần đầu tiên anh hiểu ra ý của Đức Phật về việc ở giữa, tránh các cực đoan. Đầu tiên anh là một triết gia, rồi anh trở thành một phản triết gia – từ thái cực này sang thái cực kia. Đầu tiên anh tôn thờ một thứ, bây giờ anh tôn thờ thứ ngược lại, nhưng việc tôn thờ vẫn tiếp diễn.

Bạn có thể di chuyển từ trái qua phải, từ phải qua trái, nhưng điều đó sẽ chẳng giúp gì. Bạn sẽ giống như quả lắc di chuyển từ trái qua phải, từ phải qua trái... và bạn đã bao giờ quan sát chưa? Khi quả lắc đang đi sang phải, nó thu được đà để đi sang trái; khi nó đang đi sang trái, nó lại thu được đà để đi sang phải. Và đồng hồ cứ chạy, thế giới cứ tiếp diễn.

Ở giữa nghĩa là quả lắc chỉ treo ở đó ngay chính giữa, không di chuyển sang trái hay sang phải. Thế thì đồng hồ dừng lại. Thế thì thế giới ngừng lại. Thế thì không còn thời gian nữa, thế thì trạng thái không thời gian xuất hiện. Saraha đã được nghe Sri Kirti nói điều này quá nhiều lần; anh đã đọc về nó, anh đã trầm tư về nó, quán tưởng nó. Anh đã tranh luận với những người khác về nó, rằng ở giữa là điều đúng đắn. Lần đầu tiên anh nhìn thấy nó trong hành động. Người phụ nữ đang không nhìn sang phải và không nhìn sang trái... cô chỉ nhìn vào giữa, tập trung vào giữa.

Ở giữa là điểm xảy ra sự siêu việt. Hãy nghĩ về nó, ngẫm về nó, quan sát nó trong cuộc sống. Một người đang chạy theo tiền bạc, điên khùng, điên vì tiền; tiền là vị thần duy nhất. Một ngày nào đó, vị thần sụp đổ – nó chắc chắn sụp đổ. Tiền không thể là thần của bạn; nó là một ảo tưởng, bạn đang phóng chiếu. Một ngày kia, bạn nhận ra không có vị thần nào trong tiền cả – chẳng có gì trong nó và bạn đã lãng phí cuộc đời mình. Thế rồi bạn quay sang chống lại nó, bạn lấy thái độ ngược lại, bạn sẽ không chạm vào tiền. Cả hai con đường bạn đều bị ám ảnh. Giờ đây bạn chống lại tiền, nhưng sự ám ảnh vẫn còn. Bạn đã di chuyển từ bên trái sang bên phải, nhưng tiền vẫn ở trung tâm ý thức của bạn.

Bạn có thể đổi từ dục vọng này sang dục vọng khác. Bạn từng quá trần tục, bây giờ bạn trở nên thoát tục – nhưng bạn vẫn như cũ, bệnh vẫn dai dẳng.

Đức Phật nói, trần tục thì là trần tục, và thoát tục cũng là trần tục; tôn thờ tiền là điên khùng, chống lại tiền cũng là điên khùng; tìm kiếm quyền lực là ngu xuẩn, trốn chạy khỏi nó cũng là ngu xuẩn.

Ngay ở giữa là trí huệ. Lần đầu tiên Saraha thực sự thấy nó – thậm chí anh chưa thấy nó ở Sri Kirti. Và người phụ nữ đã đúng. Cô nói:

“Anh chỉ có thể học qua hành động.” Cô chăm chú đến nỗi thậm chí đã không nhìn Saraha, người đang đứng đó quan sát cô. Cô hoàn toàn chăm chú, cô hoàn toàn ở trong hành động.

Đó lại là một thông điệp của Phật giáo: Hoàn toàn ở trong hành động là tự do khỏi hành động. Nghiệp được tạo ra bởi vì bạn không hoàn toàn ở trong hành động. Nếu bạn hoàn toàn ở trong một hành động, nó không để lại vết tích nào.

Nếu bạn toàn tâm toàn ý làm bất cứ điều gì thì không chỉ nó được hoàn thành mà bạn cũng sẽ không đem theo kí ức nào về nó. Nếu bạn không toàn tâm toàn ý, nó ở lại với bạn và trở thành tàn tích. Tâm trí muốn tiếp tục và hoàn thành nó. Tâm trí bị cám dỗ lớn lao đối với việc hoàn thành mọi thứ. Hoàn thành bất cứ thứ gì và tâm trí sẽ ra đi. Nếu bạn tiếp tục toàn tâm toàn ý làm mọi thứ, một ngày kia bạn sẽ đột nhiên thấy rằng không có tâm trí. Tâm trí là quá khứ tích lũy của tất cả những hành động không trọn vẹn. Bạn muốn yêu một phụ nữ và bạn đã không yêu, bây giờ cô ta đã ra đi. Bạn muốn tới gặp cha bạn và được ông tha thứ cho tất cả những điều bạn đã làm mà khiến ông tổn thương, bây giờ ông đã mất.

Tàn tích sẽ ở lại cùng bạn như bóng ma. Giờ đây bạn bất lực – phải làm gì? Đi đến gặp ai, và làm sao để xin sự tha thứ đây? Bạn muốn tử tế với một người bạn nhưng không thể bởi vì bạn khép mình. Giờ đây người bạn không còn nữa, và nó gây đau đớn. Bạn bắt đầu cảm thấy tội lỗi. Bạn ăn năn. Mọi thứ cứ tiếp diễn như vậy.

Hãy làm bất cứ hành động nào toàn tâm toàn ý và bạn sẽ được tự do khỏi nó, bạn không nhìn lại bởi vì chẳng có gì để nhìn. Bạn không có những tàn tích. Bạn chỉ đi thẳng về phía trước. Đôi mắt của bạn giữ sạch quá khứ, tầm nhìn của bạn không bị che phủ. Trong sự rõ ràng đó, bạn sẽ đi đến chỗ biết thực tại là gì.

Bạn đầy lo lắng... với tất cả những hành động không trọn vẹn của mình, bạn giống như mớ đồng nát. Một điều không trọn vẹn ở đây, một điều khác không trọn vẹn ở kia – chẳng có gì trọn vẹn.

Bạn đã bao giờ quan sát nó chưa? Bạn đã bao giờ hoàn thiện thứ gì đó chưa, hay mọi thứ đều không trọn vẹn? Chúng ta đẩy một thứ sang bên và bắt đầu thứ gì đó khác, trước khi cái này trọn vẹn chúng ta đã lại bắt đầu một cái khác. Chúng ta trở nên ngày càng nặng gánh – đây chính là nghiệp. Nghiệp nghĩa là hành động không trọn vẹn.

Hãy toàn tâm toàn ý và bạn sẽ được tự do.

Người phụ nữ rèn tên hoàn toàn chăm chú. Đó là lí do tại sao cô ấy trông sáng chói đến thế – cô ấy quá đẹp. Cô ấy là một người phụ nữ bình thường nhưng vẻ đẹp của cô ấy không phải của Trái Đất này. Vẻ đẹp của cô ấy đến từ sự chăm chú hoàn toàn vào hành động. Cô ấy đẹp là bởi cô ấy không phải một người cực đoan. Cô ấy đẹp là bởi cô ấy ở giữa, cân bằng. Duyên dáng tới từ sự cân bằng.

Lần đầu tiên trong đời Saraha chạm trán một người phụ nữ không chỉ đẹp về thể chất mà còn đẹp cả về linh hồn – nhập tâm hoàn toàn, nhập tâm vào việc cô ấy đang làm. Lần đầu tiên anh hiểu ra: Đây chính là hành thiền! Không phải là bạn ngồi trong một khoảng thời gian đặc biệt và lặp lại một câu thần chú, không phải là bạn đi đến nhà thờ hay đi đến chùa hay đi đến thánh đường Hồi giáo – mà là ở trong cuộc sống, tiếp tục làm những việc nhỏ nhặt, nhưng nhập tâm đến nỗi sự sâu sắc được bộc lộ trong mọi hành động. Lần đầu tiên anh thấu hiểu thiền. Anh đã hành thiền, anh đã nỗ lực tranh đấu, nhưng lần đầu tiên thiền ở đó trước mặt anh, sống động. Anh có thể cảm thấy nó, anh gần như đã có thể chạm vào nó. Nó gần như hữu hình.

Hãy làm bất cứ hành động nào toàn tâm toàn ý và bạn sẽ được tự do khỏi nó, bạn không nhìn lại bởi vì chẳng có gì để nhìn.

Nhắm một mắt và mở mắt còn lại là một biểu tượng Phật giáo. Đức Phật nói – và ngày nay các nhà tâm lí học đồng ý với ông; sau 2.500 năm, tâm lí học đã đi đến cùng một sự thấu hiểu mà Đức Phật đã có rất lâu về trước – Đức Phật nói rằng một nửa bộ não là lí trí và một nửa bộ não là trực giác. Bộ não được chia làm hai phần, hai bán cầu. Nửa bên trái nắm giữ khả năng của lí trí, logic, suy luận, phân tích, triết học, thần học... toàn những lời là lời, lí lẽ, suy luận, suy lí. Phần bên trái của bộ não là theo kiểu Aristotle[1]. Phần bên phải là trực giác, chất thơ – khởi nguồn của cảm hứng, tưởng tượng, một ý thức sẵn có, một nhận biết sẵn có. Không phải là bạn tranh cãi – bạn cứ thế biết. Không phải là bạn suy luận – bạn cứ thế nhận ra. Đó là ý nghĩa của một ý thức sẵn có, nó cứ thế có ở đó. Nửa bên phải của bộ não biết chân lý, nửa bên trái suy luận ra chân lý. Suy luận chỉ là suy luận, nó không phải kinh nghiệm.

---

[1] *Triết gia Hy Lạp cổ đại, bậc thầy về luận lý.*

Đột nhiên Saraha nhận ra rằng người phụ nữ này nhắm một mắt như tượng trưng cho việc đóng con mắt của lí trí, logic. Và cô ấy

mở mắt còn lại, tượng trưng cho tình yêu, trực giác, nhận biết.

Rồi anh nhận ra điều gì đó về tư thế của cô. Ngắm vào cái không biết, vào cái vô hình, chúng ta đang trên hành trình hướng đến việc biết cái không biết – hướng đến biết cái không thể biết. Đó là tri thức thực sự – biết cái không thể biết, nhận ra cái không thể nhận ra, đạt tới cái không thể đạt được. Đam mê bất khả thi này là điều làm cho một người trở thành người tìm kiếm tâm linh.

Phải, nó là bất khả thi. Nhưng "bất khả thi" ở đây không phải là nó sẽ không xảy ra, mà là nó không thể xảy ra trừ khi bạn hoàn toàn được chuyển hóa. Như cách bạn đang hiện hữu thì nó không thể xảy ra được, nhưng có những cách hiện hữu khác, và bạn có thể mới hoàn toàn. Khi đó nó sẽ xảy ra. Nó là khả thi cho một dạng con người khác. Đó là lí do tại sao Jesus nói rằng nếu bạn không được tái sinh thì bạn sẽ không biết nó. Một con người mới sẽ biết nó.

Như cách bạn đang hiện hữu thì bạn sẽ phải biến mất. Thế rồi cái mới được sinh ra, một ý thức mới bước vào bởi vì có thứ gì đó không thể phá hủy được bên trong bạn; không ai có thể phá hủy nó. Chỉ có thứ có thể bị phá hủy mới bị tiêu diệt còn thứ không thể bị phá hủy sẽ ở đó. Khi bạn đạt tới yếu tố không thể phá hủy đó trong bản thể của mình, đạt tới sự nhận biết vĩnh hằng trong bản thể của mình, bạn là một ý thức mới. Thông qua ý thức đó, cái không thể thành có thể, cái không đạt được thành đạt được.

Cho nên Saraha chú ý tới tư thế của người phụ nữ. Ngắm vào cái không biết, cái vô hình, cái không thể biết, cái Một – đó là mục tiêu. Làm sao để là một với hiện hữu? Cái không nhị nguyên là mục tiêu, nơi chủ thể và đối tượng biến mất, nơi "Ta và Ngươi" biến mất.

Có một cuốn sách lớn của Martin Buber[1] có nhan đề *Ta* và *Ngươi*. Martin Buber nói kinh nghiệm cầu nguyện là một kinh nghiệm Ta-Ngươi – ông ấy đúng. Thượng Đế là cái Ngươi và bạn vẫn là Ta. Bạn có một cuộc đối thoại, một sự hiệp thông với cái Ngươi. Nhưng Phật giáo không có cầu nguyện trong nó. Phật giáo đi cao hơn sự cầu nguyện. Nó nói: Thậm chí khi có mối quan hệ Ta-Ngươi thì bạn vẫn bị phân chia, bạn vẫn tách rời. Các bạn có thể thét vào mặt nhau nhưng vẫn sẽ không có hiệp thông. Hiệp thông xảy ra chỉ khi phân chia Ta-Ngươi không còn nữa; khi chủ thể và đối tượng biến mất; ở nơi không có Ta và không có Ngươi, không có người tìm kiếm và cái được tìm kiếm... khi có sự thống nhất, hợp nhất.

Saraha nói với cô ấy: “Cô không phải một người phụ nữ rèn tên bình thường. Tôi lấy làm tiếc vì đã nghĩ rằng cô là một người phụ nữ rèn tên bình thường. Thứ lỗi cho tôi, tôi vô cùng xin lỗi. Cô là bậc thầy vĩ đại và tôi tái sinh thông qua cô. Cho đến hôm qua tôi không phải một người *Brahmin* thực sự; từ hôm nay thì tôi mới là người *Brahmin* thực sự. Cô là thầy của tôi, cô là mẹ của tôi, cô đã sinh ra tôi một lần nữa. Tôi không còn giống như cũ nữa.”

---

[1] *Triết gia người Do Thái.*

Người phụ nữ rèn tên chấp nhận anh. Cô đã chờ đợi Saraha tới. Họ di chuyển đến bãi hỏa táng và bắt đầu sống cùng nhau.

Tại sao lại tới một bãi hỏa táng? Bởi vì nếu bạn không thấu hiểu cái chết, bạn sẽ không thể thấu hiểu sự sống. Nếu bạn không chết, bạn sẽ không được tái sinh. Sau Saraha, nhiều môn đệ Tantra đã sống trên bãi hỏa táng bởi vì ông ấy là người sáng lập và ông ấy đã sống trên bãi hỏa táng. Những xác chết được mang đến và thiêu, nhưng ông sống ở đó; đó là nhà của ông. Ông sống cùng người phụ nữ rèn tên, họ sống cùng nhau. Có tình yêu lớn lao giữa họ – không phải tình yêu giữa một người đàn bà với một người đàn ông, mà là tình yêu giữa thầy và đệ tử, thứ tình yêu chắc chắn cao hơn bất cứ tình yêu nam nữ nào từng đạt tới. Thứ tình yêu thân mật hơn – chắc chắn là thân mật hơn – bởi vì luyến ái nam nữ là luyến ái thể xác, cùng lắm thì thỉnh thoảng nó có đưa vào tâm trí, còn nếu không thì nó vẫn chỉ là thể xác. Nhưng đệ tử và bậc thầy – nó là luyến ái tâm hồn. Saraha đã tìm được tri kỉ cho mình. Họ ở trong tình yêu phi thường, tình yêu vĩ đại, hiếm khi xảy ra trên Trái Đất. Cô ấy dạy anh Tantra.

Chỉ một phụ nữ mới có thể thực sự dạy Tantra. Đôi khi một người đàn ông có thể trở thành giáo viên Tantra, nhưng anh ta sẽ phải trở nên rất nữ tính. Phụ nữ thì nữ tính sẵn rồi, cô ấy đã có sẵn những phẩm chất đằm thắm, âu yếm đó; cô ấy tự nhiên đã có sự chăm nom đó, tình yêu đó, cảm nhận yếu mềm đó. Saraha trở thành một Tantrika[1] dưới sự hướng dẫn của người phụ nữ rèn tên. Anh không hành thiền nữa. Trước kia anh đã bỏ lại tất cả *Veda*, kinh sách và tri thức; giờ đây anh bỏ lại thậm trí cả thiền. Tin đồn bắt đầu lan rộng khắp đất nước: “Anh ta không hành thiền nữa. Anh ta ca hát, tất nhiên, và còn nhảy múa, nhưng không hành thiền nữa.” Giờ đây ca hát là hành thiền của anh. Giờ đây nhảy múa là hành thiền của anh. Giờ đây toàn bộ phong cách sống của anh đều là sự hân hoan ca tụng.

Sống ở một bãi hỏa táng và hân hoan ca tụng ư? Sống ở nơi chỉ diễn ra cái chết và sống một cách vui vẻ ư? Đây là vẻ đẹp của Tantra – nó nối lại với nhau những điều trái ngược, những đối lập, những mâu thuẫn. Nếu bạn đi đến bãi hỏa táng, bạn sẽ cảm thấy buồn; sẽ khó để bạn vui vẻ được. Sẽ khó để bạn ca hát và nhảy múa ở nơi mà người ta bị hỏa táng còn bạn bè và người thân của họ gào khóc. Ngày qua ngày đều chỉ là cái chết và cái chết, cả ngày lẫn đêm đều là cái chết. Sao bạn có thể hân hoan?

---

[1] *Người theo Tantra.*

Nhưng nếu bạn không thể hân hoan ở đó, thì tất cả những gì bạn nghĩ là niềm vui của bạn chỉ là giả tạo. Nếu bạn có thể hân hoan ở đó thì niềm vui đã thực sự xảy đến với bạn. Giờ đây nó là vô điều kiện. Giờ đây, dù cho cái chết hay sự sống xảy ra, dù cho ai đó sinh ra hay ai đó chết đi thì cũng chẳng có gì khác biệt.

Saraha bắt đầu ca hát và nhảy múa. Anh không còn nghiêm túc – Tantra không nghiêm túc. Tantra là sự vui đùa. Phải, nó chân thành – nhưng không nghiêm túc. Nó luôn vui. Sự vui đùa bước vào bản thể của Saraha. Tantra là sự vui đùa, bởi vì Tantra là dạng tiến hóa cao hơn của tình yêu. Tình yêu là sự vui đùa.

Có những người thậm chí không muốn tình yêu là sự vui đùa. Nhiều tôn giáo nói bạn chỉ nên làm tình khi bạn muốn sinh sản. Ngay cả tình yêu họ cũng biến thành công việc – "sinh sản". Điều này thật xấu xí! Làm tình chỉ khi bạn muốn sinh sản – phụ nữ là cái máy đẻ hay sao? Sinh sản – từ này thật xấu xí. Tình yêu là sự vui đùa! Hãy làm tình khi bạn cảm thấy hạnh phúc, vui mừng, khi bạn ở trên đỉnh của thế giới. Hãy chia sẻ nguồn năng lượng đó. Hãy yêu người bạn đời của bạn khi bạn có phẩm chất của điệu vũ, bài hát và niềm vui – không phải khi bạn muốn sinh sản! Từ "sinh sản" thật tục tĩu! Hãy làm tình từ niềm vui, từ niềm vui dồi dào. Hãy cho đi khi bạn có nó.

Sự vui đùa bước vào bản thể của Saraha. Một người đang yêu luôn luôn có tinh thần vui đùa. Khoảnh khắc tinh thần vui đùa chết đi, bạn trở thành một người chồng hoặc một người vợ. Khi đó các bạn không còn là những người đang yêu nữa, khi đó các bạn sinh sản. Khoảnh khắc bạn trở thành một người chồng hay một người vợ, điều gì đó đẹp đẽ đã chết đi. Nó không còn sống động, tinh túy không còn chảy nữa. Giờ đây nó là giả vờ, là đạo đức giả.

RAHUL TRỞ THÀNH SARAHA

Tên ban đầu của Saraha là Rahul, cái tên do cha anh đặt. Người phụ nữ rèn tên gọi anh là Saraha. Saraha là một từ đẹp đẽ. Nó nghĩa là "người đã bắn mũi tên". Khoảnh khắc mà anh nhận ra ý nghĩa những hành động của người phụ nữ, những điệu bộ mang tính tượng trưng đó, khoảnh khắc anh có thể đọc và giải mã điều cô cố gắng trao cho anh, điều cô cố gắng cho anh thấy, người phụ nữ vô cùng hạnh phúc. Cô nhảy múa và nói: "Bây giờ, kể từ hôm nay, anh sẽ được gọi là Saraha: Anh đã bắn mũi tên đi. Thấu hiểu được ý nghĩa những hành động của tôi, anh đã thâm nhập vào chân lí."

Tantra là sự vui đùa, bởi vì Tantra là dạng tiến hóa cao hơn của tình yêu. Tình yêu là sự vui đùa.

Sự vui đùa bước vào bản thể của Saraha, và thông qua sự vui đùa, tôn giáo đích thực được sinh ra. Cực lạc của anh lan tỏa đến mức người ta bắt đầu tới để xem anh nhảy múa và ca hát. Khi mọi người đến xem, họ cũng sẽ nhảy múa và ca hát cùng anh. Bãi hỏa táng trở thành một nơi ngập tràn sự hân hoan ca tụng. Vâng, những cái xác vẫn được thiêu, nhưng ngày càng có nhiều người bắt đầu tụ tập xung quanh Saraha và người phụ nữ rèn tên, niềm vui sướng tột độ được tạo ra.

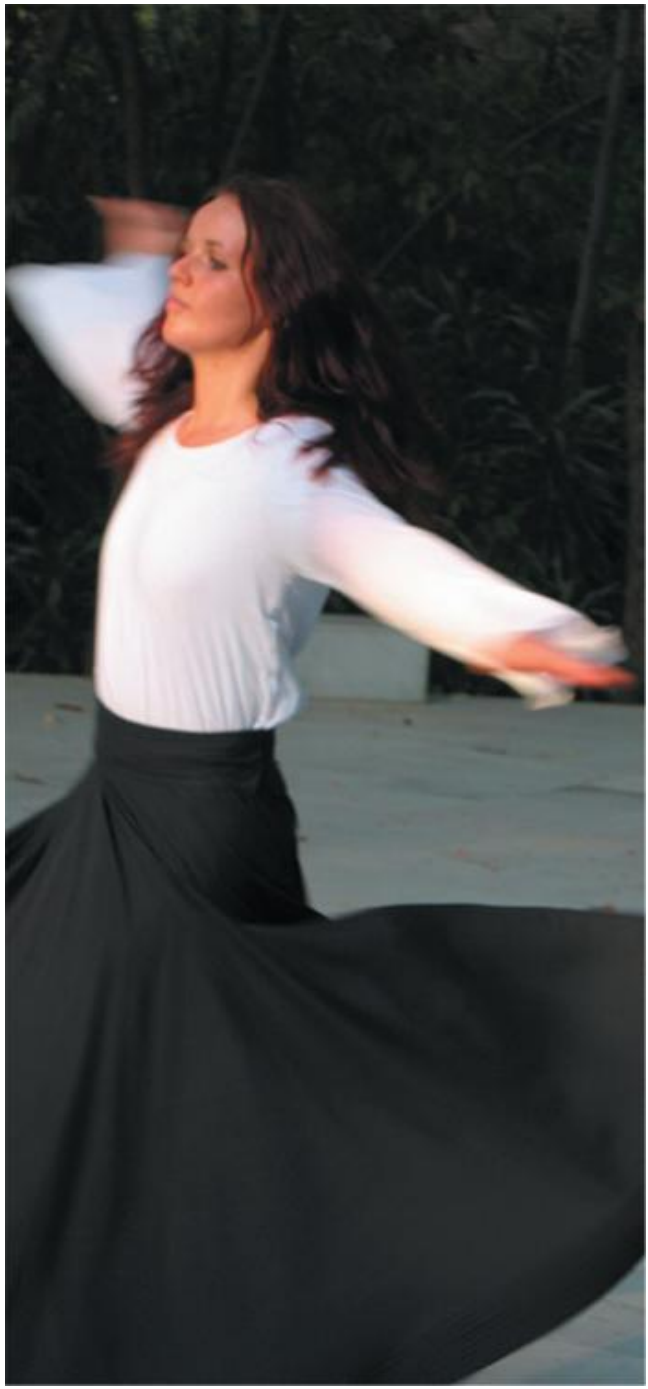

Nó lan tỏa đến mức những người chưa bao giờ nghe điều gì về cực lạc cũng tới nhảy múa, ca hát và rơi vào trong cực lạc. Chính rung động của anh, chính sự hiện diện của anh trở nên uy lực đến nỗi nếu bạn sẵn sàng tham gia với anh, nó sẽ xảy ra... nó là một kiểu

“say lây”. Anh say đến nỗi cơn say nội tại của anh bắt đầu tràn sang những người khác. Anh chếnh choáng đến mức những người khác bắt đầu trở nên càng lúc càng chếnh choáng.

Thế rồi điều không thể tránh khỏi đã xảy ra: Những người *Brahmin*, các tu sĩ, các học giả và những người đạo đức bắt đầu gièm pha và phỉ báng anh. Tôi nói không thể tránh khỏi là bởi mỗi khi có một người như Saraha, các học giả sẽ chống lại anh ta, các tu sĩ sẽ chống lại anh ta, và những người được cho là phẩm hạnh – những người khắt khe về đạo đức, tự cho mình là đạo đức – sẽ chống lại anh ta. Họ bắt đầu lan truyền những tin đồn vô căn cứ về anh. Họ bắt đầu nói với mọi người: “Hắn đã đánh mất phẩm giá. Hắn là kẻ đồi trụy. Hắn không còn là một người *Brahmin*. Hắn không còn giữ lời nguyện độc thân. Hắn thậm chí không còn là nhà sư Phật giáo. Hắn phóng túng trong những thực hành đáng xấu hổ với một người đàn bà đẳng cấp thấp và chạy loạn xạ như một con chó điên.” Cực lạc của anh trông giống một con chó điên đối với họ – tất cả đều tùy thuộc vào cách bạn diễn dịch mọi thứ. Anh ấy đang nhảy múa khắp bãi hỏa táng. Anh ấy điên, nhưng anh ấy không phải một con chó điên – anh ấy là một vị thần điên! Nó tùy thuộc vào cách nhìn của bạn.

Nhà vua băn khoăn muốn biết chính xác chuyện gì đang xảy ra. Ngày càng nhiều người đến với anh. Họ biết rằng nhà vua luôn vô cùng nể trọng Saraha và ông đã muốn chỉ định anh làm cố vấn trong triều đình, nhưng anh chàng Saraha đó đã từ bỏ thế giới. Nhà vua buồn lắm. Ông yêu mến chàng thanh niên, tôn trọng anh nên ông lo lắng. Thế là ông gửi vài người đến thuyết phục Saraha: “Hãy trở về con đường trước đây của ngài. Ngài là một người Brahmin, cha ngài là một học giả lớn, bản thân ngài cũng là một học giả lớn – ngài đang làm gì vậy? Ngài đã lạc đường rồi. Hãy về nhà đi. Đức vua muốn ngài quay về cung điện và trở thành một phần gia đình của đức vua. Điều ngài đang làm là không tốt.”

Người ta nói rằng Saraha đã hát 160 câu thơ cho những người đến để cải hóa anh. Nghe 160 câu đó, mọi người bắt đầu nhảy múa và họ không bao giờ quay về nhà! Giờ đây đức vua thậm chí còn lo lắng hơn nữa.

Hoàng hậu cũng luôn luôn yêu thích chàng trai trẻ ấy. Bà muốn anh cưới con gái mình, cho nên bà đi gặp anh. Saraha hát 80 câu thơ cho hoàng hậu và bà không bao giờ quay về nhà. Bây giờ đức vua thực sự hoang mang: “Chuyện gì đang xảy ra thế này?” Cuối cùng nhà vua đích thân đi tới bãi hỏa táng, và Saraha hát 40 câu thơ cho ông. Nhà vua bắt đầu nhảy múa trên bãi hỏa táng như

một con chó điên.

Cho nên có ba kinh sách mang tên của Saraha: một là, *Bài ca cho dân chúng của Saraha*, 160 câu thơ. Hai là, *Bài ca cho hoàng hậu của Saraha*, 80 câu thơ; và cuối cùng, *Bài ca cho hoàng đế của Saraha*. Có 160 câu thơ cho dân chúng bởi vì họ không thấu hiểu nhiều; 80 câu cho hoàng hậu – bà ở cao hơn một chút, bà thấu hiểu sâu sắc hơn; và 40 câu cho nhà vua bởi vì ông là người thông minh, nhận biết và thấu hiểu.

Bởi vì nhà vua đã được cải hóa nên dần dần cả vương quốc được cải hóa. Và những kinh sách cổ xưa nói rằng đó là một thời kì mà cả đất nước trở thành trống rỗng. Trống rỗng ư?! – Nó là một từ Phật giáo. Nó nghĩa là mọi người trở thành không ai cả, họ mất đi bản ngã của mình. Mọi người bắt đầu tận hưởng khoảnh khắc hiện tại. Hối hả, vội vàng, bạo lực, cạnh tranh, biến mất khỏi đất nước. Nó trở thành một đất nước im lặng. Nó trở nên trống rỗng... như thể không ai ở đó. Những "con người" như vậy biến mất, tính thần thánh lớn lao giáng xuống đất nước. Những câu thơ này của Saraha nằm ở gốc rễ của nó, chính cội nguồn của nó.

BÀI CA CHO HOÀNG ĐẾ CỦA SARAHA

Hãy lắng nghe những vần thơ đẹp đẽ này từ Saraha:

Mặc dù đèn trong nhà đã được thắp sáng,

Người mù vẫn sống trong bóng tối.

Mặc dù sự ngẫu hứng bao gồm tất cả và gần gũi,

Đối với kẻ bị lừa dối nó vẫn luôn ở xa xôi.

Anh nói: Hãy nhìn đi! Ta đã chứng ngộ. Mặc dù đèn trong nhà đã được thắp sáng... cốt lõi của ta không còn tối nữa! Bệ hạ thấy đấy! Có ánh sáng lớn trong ta, linh hồn ta đã được đánh thức. Ta không còn là Rahul mà bệ hạ từng biết. Ta là Saraha, mũi tên của ta đã chạm tới mục tiêu.

Mặc dù đèn trong nhà đã được thắp sáng,

Người mù vẫn sống trong bóng tối.

Nhưng ta có thể làm gì? Saraha nói. Nếu ai đó bị mù, thì ngay cả khi đèn trong nhà được thắp sáng, người đó vẫn tiếp tục sống trong bóng đêm. Đèn không thiếu nhưng mắt người đó lại nhắm. Cho nên đừng nghe những người mù – hãy mở mắt ra và nhìn vào ta đây. Nhìn vào con người đang đứng trước mặt bệ hạ, người mà bệ hạ đang đương đầu. Người mù tiếp tục sống trong bóng tối cho dù đèn trong nhà đã được thắp sáng.

Mặc dù sự ngẫu hứng bao gồm tất cả và gần gũi...

Và ta ở rất gần bệ hạ... Sự ngẫu hứng ở rất gần bệ hạ, bệ hạ có thể đã chạm vào nó, ăn nó, uống nó. Bệ hạ có thể nhảy múa với ta và bệ hạ có thể di chuyển vào trong cực lạc với ta. Ta ở rất gần – bệ hạ có thể không thấy sự ngẫu hứng ở gần đến vậy thêm lần nào nữa

đâu!

... Đối với kẻ bị lừa dối nó vẫn luôn ở xa xôi.

Họ nói về chứng ngộ và họ đọc kinh; họ nói về những điều vĩ đại, nhưng mỗi khi một điều vĩ đại xảy ra thì họ chống lại nó.

Đây là một điều kì lạ về con người. Con người là những động vật kì lạ. Bạn có thể tôn thờ Đức Phật, nhưng nếu Đức Phật tới gặp bạn, bạn sẽ hoàn toàn không tôn thờ ông – bạn có thể sẽ chống lại ông, bạn có thể sẽ trở thành kẻ thù của ông. Tại sao?

Khi bạn đọc một cuốn sách về Đức Phật, mọi thứ đều ổn – cuốn sách nằm trong tay bạn. Khi phải đương đầu với một vị Phật sống, ông ấy không nằm trong tay bạn – bạn đang rơi vào tay ông ấy. Cho nên xuất hiện sự sợ hãi, kháng cự và khao khát bỏ trốn. Cách tốt nhất để bỏ trốn là thuyết phục bản thân rằng ông ấy đã sai, ông ấy có vấn đề. Đó là cách duy nhất để trốn thoát – nếu bạn có thể chứng tỏ với chính mình rằng ông ấy sai. Bạn có thể tìm được một ngàn lẻ một vấn đề trong một vị Phật bởi vì bạn đang bị lé, bạn đang bị mù và tâm trí bạn đang xáo động. Bạn có thể phóng chiếu bất cứ điều gì.

Giờ đây người đàn ông này đã đạt tới Phật tính, và mọi người đang nói về người phụ nữ đẳng cấp thấp. Họ không nhìn vào thực tại của người phụ nữ đó. Họ chỉ nghĩ về sự việc cô ấy là một người phụ nữ rèn tên, đẳng cấp thấp, một *Sudra*, tiện dân. Làm sao một người *Brahmin* có thể chạm vào một người phụ nữ tiện dân? Làm sao một người*Brahmin* có thể sống ở đó? Họ đã nghe nói rằng người phụ nữ nấu ăn cho anh ta – đây là một tội lỗi to lớn, đây là một sự sa ngã to lớn, một người *Brahmin* ăn đồ ăn được nấu bởi một *Sudra*, một tiện dân, một phụ nữ đẳng cấp thấp.

Và tại sao một người *Brahmin* phải sống trên một bãi hỏa táng? Những người*Brahmin* sống trong những đền đài và trong những cung điện của triều đình. Tại sao lại trên bãi hỏa táng? – Một nơi bẩn thỉu, khắp nơi đầy những đầu lâu và xác chết. Đây là sự đồi trụy!

Nhưng họ đã không nhìn vào thực tế là nếu bạn không thấu hiểu cái chết thì bạn sẽ không bao giờ có thể thấu hiểu sự sống.

Đừng nghe những người mù – hãy mở mắt ra và nhìn.

Khi bạn nhìn sâu vào trong cái chết và thấy rằng sự sống không bao giờ chết, khi bạn thâm nhập sâu vào trong cái chết và thấy rằng sự sống tiếp diễn ngay cả sau cái chết, rằng cái chết chẳng tạo ra khác biệt gì, rằng cái chết là vụn vặt...

Con người không biết chút gì về sự sống – sự sống là trường tồn, vô tận. Chỉ có thân xác chết, cho nên chỉ có cái chết chết đi; cái sống vẫn tiếp tục. Để thấu hiểu được điều này, bạn phải đi vào trong một thí nghiệm sâu sắc – nhưng những người này sẽ không nhìn vào điều đó. Họ nghe nói rằng Saraha đang tham gia vào những thực hành kì lạ. Họ hẳn đã ngồi lê đôi mách và phóng đại; mọi thứ hẳn đã trở nên mất kiểm soát, và mọi người hẳn đã nhân rộng lời bàn tán.

Và có đủ thứ thực hành Tantra có thể được đem ra bàn tán! Trong Tantra, người đàn ông ngồi trước mặt người phụ nữ khỏa thân và anh ta phải quan sát cô ấy sâu sắc, nhìn đi nhìn lại cô ấy, để tất cả dục vọng được nhìn phụ nữ khỏa thân tan biến.

Sau đó, người đàn ông được tự do khỏi hình thức. Đây là một kĩ thuật bí mật vĩ đại; nếu không thì bạn sẽ cứ tiếp tục không ngừng nhìn người phụ nữ khỏa thân trong tâm trí mình. Mỗi người phụ nữ đi ngang qua đường, bạn lại muốn cởi đồ của cô ta – ý niệm này sẽ ở đó.

Bây giờ đột nhiên bạn thấy Saraha ngồi trước một phụ nữ khỏa thân – bạn sẽ diễn giải nó như thế nào? Bạn sẽ diễn giải nó theo bản thân bạn. Bạn sẽ nói: “Được thôi, ông ta đang làm điều chúng ta luôn muốn làm nhưng đã không làm, cho nên chúng ta tốt hơn

ông ta. Ít nhất thì chúng ta không làm. Tất nhiên đôi lúc chúng ta mơ mộng viển vông, nhưng chỉ trong tư tưởng chứ không phải thật. Ông ta đã sa ngã." Bạn sẽ không bỏ lỡ cơ hội bàn tán về nó.

Nhưng Saraha thực sự đang làm gì? Nó là một khoa học bí mật. Bằng cách quan sát, cùng nhau, trong nhiều tháng, người Tantrika này sẽ thiền về thân thể người phụ nữ, hình dáng của cô ấy, anh ta sẽ thiền về vẻ đẹp của cô ấy. Anh ta sẽ nhìn vào mọi thứ, bất cứ thứ gì anh ta muốn nhìn vào. Bộ ngực có gì đó hấp dẫn ư? Anh ta sẽ nhìn và thiền về bộ ngực. Anh ta phải tống khứ hình thức và cách duy nhất để tống khứ hình thức là biết nó sâu sắc đến mức nó không còn hấp dẫn chút nào.

Giờ đây có điều gì đó đang diễn ra trái ngược lại với những gì những kẻ ngồi lê đôi mách nói. Saraha đang đi xa hơn.

Anh sẽ không bao giờ muốn cởi quần áo phụ nữ thêm lần nào nữa, ngay cả trong tâm trí, ngay cả trong mơ. Sự ám ảnh sẽ không có đó. Nhưng đám đông, quần chúng, có những ý tưởng của riêng họ. Vô minh, không nhận biết, họ tiếp tục nói về những điều mà họ không hiểu.

Mặc dù sự ngẫu hứng bao gồm tất cả và gần gũi,

Đối với kẻ bị lừa dối nó vẫn luôn ở xa xôi.

Mặc dù có thể có nhiều dòng sông, chúng là một trong biển cả,

Mặc dù có thể có nhiều dối trá, chân lí sẽ chinh phục tất cả.

Khi mặt trời xuất hiện, bóng tối,

Dù sâu đến đâu, cũng sẽ tan biến.

Saraha nói: Hãy nhìn ta này – mặt trời đã mọc. Cho nên ta biết, dù bóng tối của bệ hạ sâu đến thế nào, nó cũng sẽ tan biến. Nhìn ta đi – chân lí được sinh ra trong ta! Bệ hạ có thể đã nghe hàng ngàn lời dối trá về ta, nhưng chân lí sẽ chinh phục tất cả chúng.

Mặc dù có thể có nhiều dòng sông, chúng là một trong biển cả.

Hãy đến gần ta. Hãy để dòng sông của bệ hạ rơi vào trong đại dương của ta, và bệ hạ sẽ có hương vị của ta.

Mặc dù có thể nhiều dối trá, chân lí sẽ chinh phục tất cả.

Chân lí chỉ có một, chỉ dối trá mới nhiều. Chỉ dối trá mới có thể

nhiều. Chân lí không thể nhiều. Sức khỏe chỉ có một, bệnh tật mới nhiều. Sức khỏe có thể chinh phục tất cả bệnh tật và chân lí có thể chinh phục tất cả dối trá.

Khi mặt trời xuất hiện, bóng tối,

Dù sâu đến đâu, cũng sẽ tan biến.

Trong bốn câu thơ này, Saraha đã mời nhà vua bước vào bản thể bên trong của mình; anh đã mở trái tim mình ra. Và anh nói: Ta không ở đây để thuyết phục bệ hạ bằng logic, ta ở đây để thuyết phục bệ hạ bằng hiện sinh. Ta sẽ không đưa ra bất kì bằng chứng nào và ta sẽ không nói bất cứ điều gì biện hộ cho bản thân mình. Trái tim luôn rộng mở – bệ hạ hãy bước vào và xem chuyện gì đã xảy ra. Sự ngẫu hứng ở rất gần, Thượng Đế ở rất gần, chân lí ở rất gần. Mặt trời đã mọc – bệ hạ hãy mở mắt ra!

Nhớ rằng, nhà huyền môn không có bằng chứng.

Ông ấy không thể có chứng cớ nào bởi bản chất mọi vật là như thế. Ông ấy là bằng chứng duy nhất... cho nên tất cả những gì ông ấy có thể làm là thổ lộ trái tim cho bạn.

Bạn tập trung vào đám mây nhưng bạn đã quên mất bầu trời.

Phải thiền về những câu thơ này, những bài ca này của Saraha, một cách sâu sắc. Mỗi bài ca có thể trở thành khởi đầu cho một bông hoa trong trái tim bạn. Nhà vua đã được giải phóng – cho nên bạn cũng có thể. Saraha đã thâm nhập vào mục tiêu. Bạn cũng có thể thâm nhập vào mục tiêu. Bạn cũng có thể trở thành một Saraha – người đã bắn ra mũi tên.

Như đám mây nhô lên từ biển

Hấp thu mưa, mặt đất ôm choàng,

Nên giống như bầu trời, biển vẫn thế

Không dâng lên hay hạ xuống.

Anh ấy đang nói với nhà vua: Bệ hạ hãy nhìn vào bầu trời. Có hai hiện tượng, trời và mây. Đám mây đến và đi. Bầu trời không bao giờ đến và không bao giờ đi. Đám mây đôi lúc ở đó và đôi lúc không ở đó; nó là hiện tượng có tính thời gian, nó là nhất thời. Bầu trời luôn luôn ở đó; nó là hiện tượng không có tính thời gian, nó là

vĩnh cửu. Những đám mây không thể làm hư hại nó, kể cả những đám mây đen. Không có khả năng làm hư hại nó; sự thanh khiết của nó là tuyệt đối, sự thanh khiết của nó là bất khả xâm phạm. Sự thanh khiết của nó luôn luôn nguyên vẹn, bạn không thể xâm phạm nó. Những đám mây có thể đến và đi, và chúng vẫn đến và đi, nhưng bầu trời thanh khiết vẫn thế, thậm chí không có một dấu vết để lại phía sau.

Cho nên có hai điều trong hiện hữu: một giống như bầu trời, và một giống như đám mây. Hành động của bạn giống như đám mây – chúng đến và đi. Còn bạn? Bạn giống như bầu trời: Bạn không bao giờ đến và bạn không bao giờ đi. Sự sinh ra và chết đi của bạn giống như những đám mây, chúng xảy ra. Còn bạn? Bạn không bao giờ xảy ra, bạn luôn luôn ở đó. Mọi thứ xảy ra trong bạn, bạn

không bao giờ xảy ra.

Mọi thứ xảy ra hệt như những đám mây xảy ra trên bầu trời. Bạn là người quan sát im lặng vở kịch của những đám mây. Đôi lúc chúng màu trắng đẹp đẽ và đôi lúc chúng tối tăm, ảm đạm, xấu xí. Đôi lúc chúng đầy mưa và đôi lúc chúng trống không. Đôi lúc chúng giúp ích to lớn cho mặt đất và đôi lúc chúng gây hại to lớn. Đôi lúc chúng mang đến ngập lụt và sự phá hủy; đôi lúc chúng mang đến sự sống, cỏ cây, mùa màng. Nhưng bầu trời thì vẫn luôn luôn như thế: Dù tốt hay xấu, thần thánh hay ma quỷ, những đám mây không làm tổn hại bầu trời.

Hành động là những đám mây. Việc làm là những đám mây.

Bản thể giống như bầu trời.

Saraha đang nói: Hãy nhìn vào bầu trời của ta! Đừng nhìn vào hành động của ta. Nó cần sự thay đổi về nhận thức chứ không gì khác – chỉ một sự thay đổi về nhận thức. Nó cần sự biến đổi về cái tổng thể. Bệ hạ đang nhìn vào đám mây, bệ hạ tập trung vào đám mây nhưng bệ hạ đã quên mất bầu trời. Rồi đột nhiên bệ hạ nhớ ra bầu trời – bệ hạ bỏ sự tập trung khỏi đám mây và tập trung vào bầu trời. Khi đó, đám mây không còn liên quan; khi đó, bệ hạ ở trong một chiều kích hoàn toàn khác.

Chỉ một sự thay đổi về tiêu điểm... và thế giới sẽ khác đi. Khi bạn quan sát hành vi của một người, bạn đang tập trung vào đám mây. Khi bạn quan sát sự thuần khiết tận cùng bên trong bản thể người đó, bạn đang quan sát bầu trời. Nếu bạn quan sát sự thuần khiết tận cùng bên trong thì bạn sẽ không bao giờ thấy ai đó xấu xa, toàn thể hiện hữu đều thần thánh. Nếu bạn nhìn vào hành động thì bạn không thể thấy bất cứ ai thần thánh. Ngay cả người thần thánh nhất cũng sẽ mắc lỗi nếu chỉ nhìn vào hành động. Nếu bạn quan sát hành động, bạn có thể tìm thấy những hành động sai ở Jesus, ở Đức Phật, ở Mahavira, ở Krishna, ở Rama. Thế thì ngay cả vị thánh vĩ đại nhất cũng trông như một tội đồ.

Có nhiều cuốn sách viết về Jesus, ông là đối tượng của hàng ngàn nghiên cứu. Nhiều trong số đó được viết để chứng minh ông là đứa con duy nhất của Thượng Đế – và đương nhiên họ có thể chứng minh được. Thế rồi có nhiều nghiên cứu được viết để chứng minh rằng ông chỉ là một kẻ loạn thần kinh chức năng chứ không là gì khác – họ cũng có thể chứng minh được. Và tất cả đều đang nói về cùng một người! Chuyện gì đang xảy ra vậy? Làm sao họ có thể làm thế được? Một phe chọn những đám mây trắng, một

phe khác chọn những đám mây đen – và cả hai đều ở đó, bởi vì không hành động nào chỉ trắng hoặc chỉ đen. Để tồn tại, nó phải là cả hai.

Bất kể bạn làm gì cũng sẽ mang vài điều tốt và vài điều xấu vào trong thế giới – bất kể bạn làm gì. Chỉ trong việc lựa chọn làm gì đó, nhiều điều sẽ là tốt và nhiều điều sẽ là xấu sau khi lựa chọn đó được đưa ra. Hãy nghĩ về bất cứ hành động nào: Bạn cho người ăn mày chút tiền – bạn đang làm điều tốt. Nhưng người ăn mày sau đó mua một ít thuốc độc và tự vẫn. Ý định của bạn là tốt, nhưng kết quả sau cùng là xấu. Bạn giúp một người bị ốm bằng cách đưa anh ta tới bệnh viện. Thế rồi khi anh ta khỏe mạnh, anh ta phạm tội sát nhân. Bây giờ, nếu không có sự giúp đỡ của bạn thì thế giới đã bớt đi một kẻ giết người. Ý định của bạn là tốt, nhưng kết quả sau cùng là xấu.

Vậy thì chúng ta phán xét qua ý định hay qua kết quả? Và ai mà biết được ý định của bạn? Ý định là ở bên trong... biết đâu sâu bên trong bạn đang hi vọng rằng khi người này khỏe mạnh anh ta sẽ phạm tội sát nhân.

Đôi khi ý định của bạn xấu nhưng kết quả lại tốt. Bạn ném một hòn đá vào một người mắc chứng đau nửa đầu suốt nhiều năm, và hòn đá trúng vào đầu anh ta. Từ đó, chứng đau nửa đầu của anh ta biến mất. Bây giờ làm gì đây? Phải nói gì về hành động của bạn? Nó có đạo đức không? Hay vô đạo đức? Bạn muốn giết người đó, nhưng bạn chỉ có thể giết được chứng đau nửa đầu.

Đó là cách thuật châm cứu ra đời. Một khoa học vĩ đại, một trong những lợi ích lớn lao nhất cho nhân loại, đã được ra đời theo cách này. Một người đã bị đau đầu suốt nhiều năm. Và một người khác, kẻ thù của anh ta, muốn giết anh ta. Nấp sau cái cây, kẻ thù bắn một mũi tên; mũi tên trúng vào chân người kia làm anh ta ngã xuống... nhưng cơn đau đầu của anh ta biến mất. Những người chăm sóc anh ta và các bác sĩ trong thị trấn rất ngỡ ngàng không hiểu nó đã xảy ra như thế nào. Tình cờ, trùng hợp, mũi tên trúng vào một huyệt đạo ở chân và dòng điện năng lượng bên trong của thân thể người này biến đổi. Bởi vì dòng điện bên trong biến đổi, cơn đau đầu của anh ta biến mất.

Đó là lí do tại sao khi bạn đi đến nhà châm cứu và nói: "Tôi bị đau đầu", cô ấy có thể không chạm vào đầu bạn chút nào. Cô ấy có thể bắt đầu bấm vào chân bạn hoặc tay bạn, hoặc cô ấy có thể châm vào tay hay lưng bạn. Và bạn sẽ kinh ngạc: "Cô đang làm gì vậy? Tôi bị đau đầu chứ không phải đau lưng!" Nhưng cô ấy biết rõ hơn.

Toàn bộ cơ thể là một hiện tượng điện được liên kết với nhau; có hàng trăm huyệt đạo, và cô ấy biết kích thích năng lượng ở đâu để biến đổi dòng năng lượng. Mọi thứ đều được liên kết.

Nhưng đây là cách thuật châm cứu ra đời. Người bắn mũi tên vào kẻ thù của mình – anh ta là thánh nhân vĩ đại hay một tội nhân? Khó mà nói được. Nếu bạn nhìn vào hành động, nó tùy thuộc vào bạn. Bạn có thể chọn những cái tốt hoặc bạn có thể chọn những cái xấu. Trong tổng thể thực tại, mỗi hành động đều đem đến điều gì đó tốt và điều gì đó xấu.

Trên thực tế, đây là sự thấu hiểu của tôi – hãy thiền về nó – bất kể bạn làm gì thì tỷ lệ giữa tính tốt và tính xấu của nó luôn luôn bằng nhau. Để tôi nhắc lại: Tỷ lệ giữa tốt và xấu luôn luôn bằng nhau, bởi vì chúng là hai mặt của cùng một đồng xu. Bạn có thể làm điều tốt – nhưng điều gì đó xấu chắc chắn xảy ra, bởi vì mặt kia sẽ đi đâu? Bạn có thể làm điều xấu – nhưng điều gì đó tốt chắc chắn xảy ra, bởi vì mặt kia sẽ đi đâu? Đồng xu tồn tại với cả hai mặt, một mặt đơn lẻ không thể tồn tại một mình.

Tội nhân đôi khi có ích và thánh nhân đôi khi gây hại. Thánh nhân và tội nhân, cả hai ở cùng trên một chiếc thuyền! Một khi bạn thấu hiểu điều này, bạn có thể thay đổi. Thế thì bạn sẽ không nhìn vào hành động. Nếu tỉ lệ là như nhau bất kể bạn làm điều tốt hay xấu thì việc gì phải đánh giá một người qua hành động của anh ta? Hãy thay đổi toàn bộ trọng tâm và di chuyển sang tổng thể – bầu trời.

Đó là điều Saraha đang nói với nhà vua. Anh ấy đang nói: Bệ hạ đúng đấy! Mọi người đã nói với bệ hạ những điều này và họ không sai. Ta chạy loạn xạ như con chó điên! Phải, nếu bệ hạ chỉ nhìn vào hành động, bệ hạ sẽ bị dẫn nhầm đường; bệ hạ sẽ không thể thấu hiểu ta được. Hãy quan sát bầu trời bên trong ta. Quan sát ưu tiên bên trong ta. Quan sát cốt lõi bên trong ta. Đó là cách duy nhất để thấy chân lý. Phải, ta sống cùng người phụ nữ này, và bình thường, việc sống cùng với một phụ nữ có ý nghĩa đúng như mọi người nghĩ. Nhưng đây không phải việc sống cùng nhau thông thường. Hoàn toàn không có mối quan hệ nam nữ, chẳng có gì liên quan đến tính dục. Chúng ta sống cùng nhau như hai không gian, chúng ta sống cùng nhau như hai sự tự do; chúng ta sống cùng nhau như hai con thuyền rỗng. Nhưng bệ hạ phải nhìn vào bầu trời chứ không phải vào những đám mây.

Như đám mây nhô lên từ biển

hấp thu mưa, mặt đất ôm choàng,

Nên giống như bầu trời, biển vẫn thế

không dâng lên hay hạ xuống.

Và Saraha nhắc nhở nhà vua một điều nữa: Hãy quan sát biển. Hàng triệu đám mây nhô lên từ biển, có rất nhiều nước đã bay hơi, nhưng biển không vì thế mà hạ xuống. Những đám mây sẽ cho mưa lên mặt đất, những con lạch nhỏ sẽ trở thành những dòng sông lớn, nhiều dòng sông sẽ ngập nước, và nước sẽ xô ngược về đại dương, về biển lớn. Tất cả các dòng sông trên Trái Đất sẽ rót nước của chúng vào biển lớn, nhưng điều đó không làm cho biển dâng lên – biển vẫn như cũ. Lấy đi thứ gì đó ra khỏi nó hay rót thứ gì đó vào trong nó cũng chẳng tạo ra khác biệt gì, nó hoàn hảo đến

mức bạn không thể lấy bất cứ điều gì ra khỏi nó và thêm bất cứ điều gì vào nó.

Saraha đang nói: Bệ hạ nhìn xem! Bản thể bên trong hoàn hảo tới mức hành động của bệ hạ có thể là hành động của tội nhân nhưng chẳng có gì bị lấy đi. Hành động của bệ hạ có thể là hành động của thánh nhân, nhưng chẳng có gì được thêm vào bệ hạ. Bệ hạ vẫn như cũ.

Đây là một phát biểu vô cùng cách mạng. Đây là một tuyên bố lớn lao. Saraha nói: Không thể thêm vào bạn bất cứ cái gì và không thể xóa khỏi bạn bất cứ cái gì, nội tại của bạn là hoàn hảo. Bạn không thể đẹp lên hay xấu đi. Bạn không thể giàu lên hay nghèo đi. Bạn giống như biển cả.

Một trong những bộ kinh Phật giáo, kinh Phương Đẳng, mô tả hai viên đá quý nằm trong đại dương: một viên ngăn đại dương trở nên ít đi khi nước bị múc ra khỏi nó, và viên kia giữ cho nó không trở nên quá lớn khi nước chảy vào nó. Hai viên đá quý đó ngăn những điều này xảy ra: Đại dương không bao giờ ít đi hay nhiều lên. Nó quá mênh mông, nên bao nhiêu đám mây nhô lên từ nó và bao nhiêu nước bốc hơi khỏi nó cũng chẳng thành vấn đề. Nó quá mênh mông, nên bao nhiêu dòng sông đổ vào nó và mang theo một lượng nước khổng lồ thế nào cũng chẳng thành vấn đề. Nó vẫn như cũ.

Cốt lõi bên trong của bản thể bạn cũng vậy. Cốt lõi bên trong của hiện hữu cũng vậy. Tăng lên hay giảm đi là ở ngoại vi, không ở trung tâm. Bạn có thể tích lũy tri thức to lớn hay bạn có thể vẫn ngu dốt, đó chỉ là ở ngoại vi. Không tri thức nào có thể làm cho bạn hiểu biết nhiều hơn bạn vốn thế. Chẳng có gì có thể được thêm vào bạn. Sự thuần khiết của bạn là vô tận, không có cách nào để cải thiện nó.

Đây là tầm nhìn Tantra. Đây là cốt lõi của thái độ Tantra: Bạn luôn là bạn; không có gì phải cải thiện. Bạn không phải tốt hơn, bạn không phải thay đổi cái này hay cái kia – bạn phải chấp nhận tất cả, và hãy nhớ bầu trời của bạn, nhớ biển cả của bạn. Dần dần, một sự thấu hiểu sẽ xuất hiện, khi bạn biết một đám mây là gì và bầu trời là gì, một dòng sông là gì và biển cả là gì. Một khi bạn hòa hợp với biển cả của mình, mọi lo âu biến mất, mọi tội lỗi biến mất. Bạn trở nên ngây thơ như một đứa trẻ.

Nhà vua đã biết Saraha là một con người có tri thức vĩ đại, và bây giờ anh đang cư xử như một người không biết gì. Anh đã ngừng

đọc kinh Veda, anh không còn thực hiện những lễ nghi mà tôn giáo của anh quy định, anh thậm chí không còn hành thiền. Anh không làm một việc gì mà có tính tôn giáo theo suy nghĩ thông thường. Anh đang làm gì ở đây? Sao anh lại sống trên một bãi hỏa táng, nhảy múa và ca hát như người điên, và làm quá nhiều điều không theo truyền thống? Tri thức của anh đi đâu rồi?

Saraha nói: Bệ hạ có thể lấy đi tất cả tri thức của ta và điều đó sẽ không tạo ra bất cứ khác biệt nào bởi vì ta chẳng bị nó làm giảm bớt. Hoặc bệ hạ có thể mang tất cả kinh sách của thế giới rót vào trong ta và điều đó cũng sẽ không tạo ra bất cứ khác biệt nào. Ta sẽ không nhiều lên vì nó.

Anh từng là một người được nể trọng, cả vương quốc nể trọng anh; và đột nhiên anh trở thành một trong những người nhiều tai tiếng nhất. Vậy mà Saraha nói: Bệ hạ có thể cho ta mọi thanh danh, nhưng sẽ chẳng có gì được thêm vào ta. Hoặc bệ hạ có thể lấy đi tất cả thanh danh và sỉ nhục ta. Bệ hạ có thể làm bất cứ điều gì bệ hạ muốn để phá hủy tư cách của ta, nhưng sẽ chẳng có gì xảy ra cho ta cả. Bất luận thế nào, ta vẫn thế. Ta là cái không bao giờ tăng lên hay giảm xuống. Giờ đây ta biết mình không phải đám mây, ta là bầu trời. Ta chẳng lo lắng nhiều xem liệu người ta nghĩ đám mây màu đen hay màu trắng, bởi vì ta không phải đám mây. Ta không phải dòng sông nhỏ, dòng sông bé xíu, hay một vũng nước bé xíu... Ta không phải một tách trà.

Giông tố nổi lên trong một tách trà quá dễ dàng, nó quá nhỏ nhoi. Chỉ múc một thìa ra khỏi nó là nó mất đi một điều gì đó, rót thêm một thìa là nó quá nhiều và tràn ra ngoài. Saraha nói: Ta là biển cả mênh mông. Lấy bất cứ thứ gì bệ hạ muốn lấy, hoặc cho bất cứ thứ gì bệ hạ muốn cho – cả hai đều không thành vấn đề.

Hãy nhìn vào vẻ đẹp của nó! Khoảnh khắc mà chẳng có gì trở thành vấn đề với bạn, bạn đã về nhà. Nếu điều gì đó trở thành vấn đề với bạn, bạn đang ở xa nhà. Nếu bạn vẫn quan sát, láu cá, khôn ngoan về hành động của mình – bạn phải làm thế này và không làm thế kia, vẫn có những cái "nên" và "không nên" – thì bạn đang ở xa nhà. Bạn vẫn nghĩ về bản thân mình ở mặt nhất thời chứ không ở mặt vĩnh cửu.

BẢN THỂ VÀ HÀNH ĐỘNG

Tantra tin vào bản thể chứ không tin vào hành động và tính

cách, bởi vì một khi bản thể được chuyển hóa, hành động sẽ được chuyển hóa. Đó là cách duy nhất để thay đổi hành động của bạn. Ai từng có thể thay đổi hành động của mình trực tiếp? Bạn chỉ có thể giả vờ.

Nếu bạn có giận dữ trong mình và bạn muốn thay đổi hành động của bạn, bạn sẽ làm gì? Bạn sẽ kìm nén giận dữ và trưng ra một khuôn mặt giả tạo, bạn sẽ phải đeo mặt nạ. Nếu bạn có tính dục trong mình, bạn sẽ làm gì để thay đổi nó? Bạn có thể lập lời thề sống độc thân và bạn có thể giả vờ, nhưng sâu bên dưới ngọn núi lửa vẫn tiếp tục. Bạn đang ngồi trên một ngọn núi lửa có thể phun trào bất cứ lúc nào. Bạn sẽ không ngừng run rẩy, không ngừng lo lắng, không ngừng sợ hãi.

Bạn chưa bao giờ quan sát những người được gọi là có tôn giáo ư? Họ luôn luôn sợ hãi – sợ hãi địa ngục – và luôn luôn cố gắng đi vào cõi trời. Nhưng họ không biết cõi trời là gì; họ hoàn toàn chưa nếm trải nó. Nếu bạn thay đổi ý thức của mình, cõi trời đến với bạn, không phải bạn đi đến cõi trời. Chưa từng có ai đi đến cõi trời, và chưa từng có ai đi đến địa ngục. Hãy quyết định một lần và mãi mãi: Cõi trời đến với bạn, địa ngục đến với bạn – nó phụ thuộc vào bạn. Bạn gọi cái gì thì cái đó tới.

Nếu bản thể của bạn thay đổi, bạn đột nhiên sẵn sàng cho cõi trời – cõi trời sẽ đến với bạn. Nếu bản thể của bạn không thay đổi, bạn ở trong xung đột; bạn đang cưỡng ép một cái gì đó mà vốn không có ở đấy. Bạn trở thành giả và ngày càng giả hơn, cho đến khi bạn trở thành hai người, bạn trở thành tâm thần phân liệt, bị phân tách. Bạn trưng ra một thứ, nhưng bạn là thứ gì đó khác. Bạn nói điều gì đó nhưng bạn không bao giờ làm; thay vào đó, bạn làm điều gì đó khác. Bạn đang không ngừng chơi trốn tìm với chính mình. Lo lắng và khổ não là tự nhiên trong trạng thái ấy – đó chính là địa ngục.

Phần hai
THẤU HIỂU KHOA HỌC CỦA TANTRA

Tantra là khoa học, không phải triết lí. Thấu hiểu triết lí thì dễ dàng bởi vì chỉ cần có trí tuệ. Nếu bạn có thể thấu hiểu ngôn ngữ, nếu bạn có thể thấu hiểu khái niệm, thì bạn có thể thấu hiểu triết lí. Bạn không cần thay đổi, bạn không cần chuyển hóa. Bạn có thể thấu hiểu triết lí mà vẫn là bạn, nhưng Tantra thì không. Để thấu hiểu Tantra, bạn cần một sự thay đổi... đúng hơn là một sự đột biến. Trừ khi bạn sẵn sàng trải qua một sự đột biến, nếu không, bạn sẽ không thấu hiểu, bởi vì Tantra không phải là một nhận định mang tính trí tuệ, nó là một kinh nghiệm. Chỉ khi bạn cởi mở, sẵn sàng tiếp nhận kinh nghiệm thì nó mới đến với bạn.

NGÔN NGỮ CỦA IM LẶNG

Chúng ta đã mất liên lạc với hiện hữu, chúng ta đã mất gốc rễ của mình trong nó. Chúng ta giống cái cây bị bật rễ – nhựa cây không còn chảy, dịch cây đã khô cạn. Hoa không còn nở, quả không còn chín. Thậm chí chim cũng không tới làm tổ trong chúng ta. Điều này xảy ra bởi vì chúng ta vẫn chưa sinh ra. Chúng ta lấy sự ra đời của thân thể làm sự ra đời của chúng ta – nó không phải đâu. Chúng ta chỉ tồn tại như những tiềm năng, chúng ta vẫn chưa trở thành thật – cho nên chúng ta khốn khổ. Thật là phúc lạc, tiềm năng là khốn khổ. Tại sao vậy? Bởi vì tiềm năng không thể nghỉ ngơi. Tiềm năng liên tục bồn chồn – nó phải bồn chồn! Điều gì đó sắp xảy ra và nó lơ lửng trong không khí. Chúng ta ở trong tình trạng lấp lửng.

Nó giống như hạt giống – làm sao một hạt giống có thể nghỉ ngơi và thư giãn? Chỉ những bông hoa mới biết đến nghỉ ngơi và thư giãn. Hạt giống phải ở sâu trong thống khổ, hạt giống phải không ngừng run sợ. Run sợ bởi vì nó không biết liệu nó có khả năng trở thành thực hay không, liệu nó có tìm ra đất trồng thích hợp, liệu nó có tìm ra khí hậu thích hợp, liệu nó có tìm ra bầu trời thích hợp hay không. Chuyện đó sẽ xảy ra, hay nó sẽ chết mà còn không kịp chào đời? Hạt giống run sợ ở bên trong. Hạt giống có sự lo âu, sầu não. Hạt giống không ngủ được; hạt giống mắc chứng mất ngủ.

Tiềm năng là tham vọng. Tiềm năng mong mỏi tương lai. Bạn chưa bao giờ quan sát điều này trong chính bản thể mình ư? Bạn không ngừng mong mỏi điều gì đó xảy ra và nó không xảy ra; bạn không ngừng thèm muốn, hi vọng, khao khát, mơ mộng... và nó

không xảy ra! Cuộc sống tiếp tục trôi qua. Cuộc sống tiếp tục trượt khỏi tay bạn. Cái chết đến gần hơn, và bạn vẫn chưa trở thành thật. Ai mà biết được? Cái gì sẽ đến trước? Sự hiện thực hóa, nở hoa hay là cái chết? Ai mà biết được? Cho nên có sợ hãi, thống khổ, run sợ.

Soren Kierkegaard[1] đã nói con người là một sự run rẩy. Đúng vậy, con người là một sự run rẩy bởi vì con người là một hạt giống. Friedrich Nietzsche[2] đã nói con người là một cây cầu. Đúng hoàn toàn! Con người không phải nơi để nghỉ ngơi, anh ta là cây cầu để bước qua. Con người là cánh cửa để bước qua. Bạn không thể nghỉ ngơi khi là con người. Con người chưa phải là một hiện hữu, con người là một mũi tên đang ở trên đường, một sợi dây bị kéo căng giữa hai đầu vĩnh hằng. Con người là sự căng thẳng. Chỉ con người mới bị lo lắng – chúng ta là những sinh vật duy nhất trên Trái Đất bị lo lắng. Cái gì có thể là nguyên nhân?

---

[1] *Triết gia người Đan Mạch.*

[2] *Triết gia người Đức.*

Chỉ con người mới tồn tại như tiềm năng. Một con chó là thật, không có gì khác chờ đợi để xảy ra. Một con trâu là thật; không có gì thêm nữa, nó đã xảy ra rồi. Cái gì có thể xảy ra thì đã xảy ra rồi. Bạn không thể nói với một con trâu: "Mày vẫn chưa phải một con trâu". Như thế sẽ là ngu xuẩn. Nhưng bạn có thể nói với một người đàn ông: "Cậu vẫn chưa phải một người đàn ông." Bạn có thể nói với một người đàn bà: "Cô vẫn chưa hoàn thiện." Bạn không thể nói với một con chó: "Mày vẫn chưa hoàn thiện." Điều đó sẽ là ngớ ngẩn. Tất cả những con chó đều hoàn toàn trọn vẹn.

Con người có một khả năng, một tương lai. Con người là phần mở đầu. Cho nên có sợ hãi không dứt: Chúng ta có làm được hay không? Chúng ta đã bỏ lỡ bao nhiêu lần trước đây? Chúng ta có bỏ lỡ nữa không? Đó là lí do chúng ta không hạnh phúc. Hiện hữu liên tục mở hội, có tiếng hát tuyệt hay, có vui sướng tuyệt mĩ, có hân hoan tuyệt vời! Toàn thể hiện hữu luôn luôn ở trong cuộc truy hoan, nó là một ngày hội. Toàn thể hiện hữu tại mỗi khoảnh khắc đều ở trong cực khoái! Nhưng bằng cách nào đó con người đã trở thành một kẻ xa lạ.

Con người đã quên mất ngôn ngữ của sự ngây thơ. Con người đã quên mất phải làm sao để liên hệ với hiện hữu. Con người đã quên mất phải làm sao để liên hệ với chính mình!

Liên hệ với chính mình là thiền định và liên hệ với hiện hữu là cầu nguyện. Con người đã quên mất ngôn ngữ ấy. Đó là lí do tại sao chúng ta xuất hiện như những kẻ xa lạ trong chính nhà mình, với chính mình. Chúng ta không biết mình là ai, tại sao mình ở đây và chúng ta tiếp tục tồn tại để làm gì. Nó dường như là sự chờ đợi vô tận... chờ đợi Godot[1].

---

[1] Waiting for Godot (tạm dịch: Chờ đợi Godot) là tên vở kịch của Samuel Beckett. Đây là tác phẩm nói về hai người đàn ông cả đời chờ đợi một nhân vật không quen biết tên là Godot. "Godot" viết giống như "God" (Thượng Đế).

Không ai biết liệu Godot có khi nào đến hay không. Trên thực tế, Godot này là ai? Thậm chí, không ai biết điều ấy, nhưng bạn phải chờ đợi cái gì đó, cho nên bạn tạo ra một ý niệm nào đó và chờ đợi nó. Thượng Đế là ý niệm đó. Cõi trời là ý niệm đó. Niết bàn là ý niệm đó. Bạn phải chờ đợi bởi vì bạn phải lấp đầy bản thể của mình, nếu không bạn sẽ cảm thấy quá trống rỗng. Chờ đợi cho một cảm giác về mục đích và một phương hướng. Bạn có thể cảm thấy tốt hơn bởi vì ít nhất bạn đang chờ đợi. Nó vẫn chưa xảy ra nhưng một ngày nào đó nó sẽ xảy ra.

Cái sẽ xảy ra đó là cái gì? Chúng ta thậm chí chưa hỏi đúng câu hỏi – và hãy nhớ rằng, một khi câu hỏi đúng được đặt ra, câu trả lời đúng không ở xa xôi. Nó ở ngay đâu đây thôi. Trên thực tế, nó ẩn giấu bên trong chính câu hỏi đúng. Nếu bạn đặt câu hỏi đúng, bạn sẽ tìm ra câu trả lời đúng thông qua chính việc đặt câu hỏi.

Điều đầu tiên tôi muốn nói là chúng ta không ngừng bỏ lỡ, bởi vì chúng ta đã sử dụng tâm trí như ngôn ngữ để liên hệ với hiện hữu mà tâm trí lại là con đường để cắt chính bạn ra khỏi hiện hữu. Nó là cách để tách riêng bạn ra, nó không phải là cách đưa bạn vào. Suy nghĩ là rào cản. Suy nghĩ giống như Vạn Lý Trường Thành bao quanh bạn, và khi bạn đang dò dẫm đi qua suy nghĩ, bạn không thể chạm vào thực tại. Không phải thực tại đó ở xa xôi – nó luôn luôn gần bên, cùng lắm chỉ cách một lời cầu nguyện. Nhưng nếu bạn đang suy nghĩ, nghiền ngẫm, phân tích, diễn giải hoặc triết luận, thì bạn bắt đầu rơi ngày càng xa khỏi thực tại. Bạn càng có nhiều suy nghĩ, bạn càng khó nhìn xuyên qua chúng. Chúng tạo ra màn sương to lớn, chúng tạo ra mù lòa.

Đây là một nền tảng nữa của Tantra: Tâm trí suy nghĩ là tâm trí bỏ lỡ, suy nghĩ không phải là ngôn ngữ để liên hệ với thực tại. Vậy cái gì là ngôn ngữ để liên hệ với thực tại? Không suy nghĩ. Ngôn từ là vô nghĩa với thực tại. Im lặng thì có ý nghĩa. Im lặng thì phong phú, ngôn từ là chết. Bạn phải học ngôn ngữ của im lặng.

Bạn đã ở trong tử cung người mẹ – bạn đã quên nó hoàn toàn, nhưng trong chín tháng bạn đã không nói một lời – các bạn ở cùng nhau trong im lặng sâu thẳm. Bạn là một với mẹ bạn, không có rào cản giữa bạn với mẹ bạn. Bạn không tồn tại như một cái tôi tách rời. Trong im lặng sâu thẳm đó, mẹ bạn và bạn là một. Có một sự hòa hợp phi thường – không phải liên hợp – hòa hợp. Các bạn không phải là hai, cho nên nó không phải sự liên hợp – nó đơn giản là sự hòa hợp.

Ngày mà bạn lại trở nên im lặng, điều ấy sẽ lại xảy ra: Một lần nữa

bạn rơi vào trong tử cung của hiện hữu, một lần nữa bạn liên hệ. Bạn liên hệ theo một cách mới hoàn toàn. Không hẳn là mới hoàn toàn, bởi vì bạn đã biết nó trong tử cung mẹ bạn, nhưng bạn đã quên mất. Đó là điều tôi ngụ ý khi nói con người đã quên mất ngôn ngữ để liên hệ. Đó là con đường – như bạn đã liên hệ với mẹ bạn trong tử cung của bà ấy. Mọi rung cảm của bạn được truyền đến mẹ bạn, mọi rung cảm của mẹ bạn được truyền đến bạn. Có một sự thấu hiểu đơn giản, không có hiểu lầm tồn tại giữa bạn và mẹ bạn. Hiểu lầm chỉ đến khi suy nghĩ bước vào.

Làm sao bạn có thể hiểu lầm ai đó khi không suy nghĩ? Bạn có thể không? Bạn có thể hiểu lầm tôi nếu bạn không nghĩ về tôi không? Làm sao bạn có thể hiểu lầm được? Và làm sao bạn có thể hiểu tôi nếu bạn suy nghĩ? Không thể được – khoảnh khắc bạn suy nghĩ, bạn bắt đầu diễn dịch. Khoảnh khắc bạn suy nghĩ, bạn đang không nhìn vào tôi; bạn đang lảng tránh tôi. Bạn đang nấp phía sau suy nghĩ của bạn. Suy nghĩ của bạn đến từ quá khứ của bạn. Tôi ở đây, hiện tại. Tôi là một phát biểu ở đây và bây giờ, còn bạn mang quá khứ của bạn đến.

Bạn hẳn biết về con mực ống. Khi nó muốn ẩn nấp, nó phun ra một đám mây mực đen bao quanh nó. Thế thì không ai thấy được nó. Nó biến mất vào đám mây mực đen của mình, đám mây là biện pháp an toàn của nó. Chính điều này xảy ra khi bạn phun một đám mây ý nghĩ bao quanh bạn – bạn biến mất vào nó. Thế thì bạn không thể liên hệ và không ai liên hệ được với bạn.

Không thể nào liên hệ với tâm trí, bạn chỉ có thể liên hệ với ý thức. Ý thức không có quá khứ. Tâm trí chỉ là quá khứ và không gì khác.

Cho nên Tantra nói, bạn phải học ngôn ngữ của cực khoái. Một lần nữa, khi bạn đang làm tình với một người đàn bà hoặc một người đàn ông, điều gì xảy ra? Trong một vài giây – nó rất hiếm hoi và ngày càng trở nên hiếm hoi hơn khi con người trở nên ngày một văn minh hơn – trong một vài giây, bạn không còn ở trong tâm trí. Với một cú sốc, bạn được cắt lìa khỏi tâm trí. Phốc một cái, bạn ở bên ngoài tâm trí. Trong vài giây cực khoái đó, khi bạn ở ngoài tâm trí, bạn có thể liên hệ. Một lần nữa bạn trở về trong tử cung... trong tử cung người đàn bà hay người đàn ông của bạn. Bạn không còn tách rời. Một lần nữa có sự hòa hợp, không phải liên hợp. Khi bạn bắt đầu làm tình, có sự khởi đầu của liên hợp. Nhưng khi cực khoái tới, không có liên hợp – chỉ có hòa hợp. Nhị nguyên mất đi.

Chuyện gì xảy ra trong kinh nghiệm đạt đỉnh sâu sắc đó? Tantra

nhắc đi nhắc lại với bạn rằng bất cứ cái gì xảy ra trong khoảnh khắc đạt đỉnh đó đều là ngôn ngữ để liên hệ với hiện hữu. Nó là ngôn ngữ của gan ruột, nó là ngôn ngữ của chính bản thể bạn. Cho nên hãy suy nghĩ về lúc bạn ở trong tử cung mẹ bạn, hoặc nghĩ về lúc bạn lạc trong tử cung người bạn yêu và trong một vài giây, tâm trí không hoạt động nữa! Những khoảnh khắc vô trí đó là những thoáng nhìn của bạn vào vĩnh hằng, những thoáng nhìn của thức tỉnh, những thoáng nhìn của cõi cao xa. Chúng ta đã quên mất ngôn ngữ đó và ngôn ngữ đó phải được học lại.

Tình yêu là ngôn ngữ đó. Ngôn ngữ của tình yêu là im lặng. Khi hai người yêu nhau ở trong sự hòa hợp sâu sắc, hay cái mà Carl Jung[1] từng gọi là sự đồng bộ – khi rung động của họ đồng bộ với nhau và cả hai rung lên trên cùng một bước sóng – khi đó có im lặng. Thế nên những người yêu nhau không cần nói. Chỉ có những người chồng và những người vợ mới nói. Những người yêu nhau rơi vào im lặng.

Trên thực tế, người chồng và người vợ không thể giữ im lặng bởi vì ngôn ngữ là cách để lảng tránh lẫn nhau. Nếu bạn đang lảng tránh người kia, nếu bạn đang không nói, sự hiện diện của người kia sẽ khiến bạn lúng túng. Cho nên người chồng và người vợ ngay lập tức phóng ra đám mây mực đen của họ! Bất kỳ lý do nào cũng sẽ có tác dụng, nhưng họ phóng mực ra xung quanh mình; họ mất tích trong đám mây, cho nên không có vấn đề gì hết.

[1] *Nhà tâm lý học vĩ đại, cha đẻ của Tâm lý học phân tích.*

Ngôn ngữ không phải là cách để liên hệ nhiều hơn hay ít hơn, nó là cách để lảng tránh. Khi bạn đang yêu sâu sắc, bạn có thể nắm tay người yêu mình nhưng sẽ trong im lặng... tuyệt đối im lặng, không một gợn sóng. Trong mặt hồ phẳng lặng ấy của ý thức, điều gì đó được truyền tải, thông điệp được trao đi. Nó là một thông điệp không lời.

Tantra nói, bạn phải học ngôn ngữ của tình yêu, ngôn ngữ của im lặng, ngôn ngữ của sự hiện diện của mỗi người, ngôn ngữ của trái tim, ngôn ngữ của gan ruột. Chúng ta đã học một ngôn ngữ không phải của hiện hữu. Chúng ta đã học một ngôn ngữ của người

ngoài hành tinh – thiết thực, tất nhiên, nó thỏa mãn một mục đích nào đó. Nhưng về khía cạnh khám phá cao hơn của ý thức thì nó là rào cản.

Ở mức độ thấp hơn thì nó ổn – ở chợ bạn cần một ngôn ngữ nào đó, im lặng sẽ không khả dụng. Nhưng khi bạn di chuyển sâu hơn và cao hơn, ngôn ngữ sẽ không khả dụng.

TANTRA VÀ YOGA

Tantra và Yoga về cơ bản là khác nhau. Chúng đi đến cùng một mục tiêu; tuy nhiên, con đường của chúng không chỉ khác nhau, mà còn trái ngược. Điều này phải được thấu hiểu một cách rõ ràng.

Tiến trình Yoga cũng là phương pháp luận, Yoga cũng là kĩ thuật. Yoga không phải triết lí; giống như Tantra, Yoga tùy thuộc vào hành động, phương thức, kĩ thuật. Trong Yoga, hành động cũng dẫn đến hiện hữu, nhưng tiến trình thì khác. Trong Yoga, một người phải chiến đấu; nó là con đường của chiến binh. Trên con đường của Tantra, một người hoàn toàn không phải chiến đấu. Trái lại, người đó phải phóng túng, nhưng nhận thức được điều đó.

Yoga là kìm nén và nhận thức được điều đó, Tantra là phóng túng và nhận thức được điều đó. Tantra nói rằng bất kể bạn là gì thì cái tối thượng cũng không đối nghịch lại nó. Nó là một tiến trình trưởng thành, bạn có thể trưởng thành tới cái tối thượng. Không có đối nghịch giữa bạn và thực tại. Bạn là một phần của nó, nên không cần tranh đấu, không cần xung đột, không cần chống đối lại tự nhiên. Bạn phải sử dụng tự nhiên, bạn phải sử dụng bất cứ cái gì bạn là để đi xa hơn.

Trong Yoga, bạn phải chiến đấu với chính mình để đi xa hơn. Trong Yoga, thế giới và moksha, sự giải thoát – cái bạn đang là và cái bạn có thể là – là hai thứ đối lập. Phải đàn áp, chiến đấu, giải tán cái bạn đang là để bạn có thể đạt tới cái bạn có thể là. Đi xa hơn là cái chết trong Yoga. Bạn phải chết để bản thể thực sự được

sinh ra. Trong mắt của Tantra, Yoga là tự vẫn. Bạn phải giết chết cái tôi tự nhiên của bạn – thân thể của bạn, bản năng của bạn, dục vọng của bạn, mọi thứ. Tantra nói chấp nhận bản thân như bạn vốn thế. Nó là sự chấp nhận sâu sắc. Đừng tạo ra khoảng trống giữa bạn và cái thực, giữa thế giới và niết bàn. Đừng tạo ra khoảng trống nào cả. Không có khoảng trống đối với Tantra, không cần đến cái chết – thay vào đó, cần đến một sự siêu việt. Để có sự siêu việt này, hãy sử dụng chính bản thân bạn.

Chẳng hạn, tình dục ở đó: năng lượng căn bản mà bạn được sinh ra thông qua nó, sinh ra cùng với nó. Những tế bào cơ bản của bản thể bạn và của thân thể bạn là thuộc về tình dục, cho nên tâm trí con người xoay xung quanh tình dục. Trong Yoga, bạn phải chiến đấu với năng lượng này. Thông qua chiến đấu, bạn tạo ra một trung tâm khác trong mình. Bạn càng chiến đấu, bạn càng trở nên toàn vẹn trong một trung tâm khác. Khi đó, tình dục không phải trung tâm của bạn. Chiến đấu với tình dục – tất nhiên, một cách có ý thức – sẽ tạo ra trong bạn một trung tâm bản thể mới, một sự nhấn mạnh mới và một sự kết tinh mới. Khi đó, tình dục sẽ không là năng lượng của bạn. Bạn sẽ tạo ra năng lượng của bạn khi chiến đấu với tình dục. Một năng lượng khác sẽ đi vào trong bản thể và một trung tâm khác của hiện hữu.

Trong Tantra, bạn phải sử dụng năng lượng tình dục. Đừng chiến đấu với nó, hãy chuyển hóa nó. Đừng nghĩ theo cách thù địch, hãy thân thiện với nó. Nó là năng lượng của bạn. Nó không xấu xa, nó không tồi tệ. Mọi năng lượng là tự nhiên. Nó có thể được sử dụng để phục vụ bạn hoặc nó có thể được sử dụng để chống lại bạn. Bạn có thể biến nó thành chướng ngại hay rào cản, hoặc bạn có thể biến nó thành một nấc thang. Sử dụng đúng, nó trở nên thành bạn bè; sử dụng sai, nó trở thành kẻ thù của bạn. Nhưng nó không là cả hai. Năng lượng chỉ là tự nhiên. Như cách những người bình thường đang sử dụng tình dục thì nó trở thành kẻ thù. Nó phá hủy, họ tiêu tan trong nó.

Yoga chọn cái nhìn đối lập – đối lập với tâm trí thông thường. Tâm trí thông thường bị phá hủy bởi chính dục vọng của nó, cho nên Yoga nói hãy ngừng dục vọng, hãy không có dục vọng. Chiến đấu với dục vọng và tạo ra một sự toàn vẹn trong bạn mà không có dục vọng.

Tantra dạy bạn cách nhận biết dục vọng, đừng tạo ra bất cứ cuộc chiến nào. Hãy di chuyển vào trong dục vọng với đầy đủ ý thức, và khi bạn di chuyển vào trong dục vọng với đầy đủ ý thức, bạn sẽ vượt lên trên nó. Bạn ở bên trong nó mà lại vẫn không ở trong nó.

Bạn đi qua nó, nhưng vẫn là một người ngoài cuộc.

Yoga có nhiều sức lôi cuốn hơn bởi vì Yoga là cái đối lập với tâm trí thông thường, cho nên tâm trí thông thường có thể hiểu được ngôn ngữ của Yoga. Bạn biết tình dục đang phá hủy bạn ra sao – nó đã phá hủy bạn như thế nào, bạn xoay tròn quanh nó như một nô lệ, như một con rối như thế nào. Bạn biết điều này bằng kinh nghiệm của mình. Cho nên khi Yoga nói chiến đấu với nó, bạn ngay lập tức hiểu được ngôn ngữ đó. Đây là sự lôi cuốn, sự lôi cuốn dễ dàng của Yoga.

Tantra không thể dễ dàng lôi cuốn như vậy. Nó có vẻ khó khăn: Làm thế nào để di chuyển vào trong dục vọng mà không bị nó áp đảo? Làm sao để ở trong hành vi tình dục một cách ý thức, với đầy đủ nhận biết? Tâm trí thông thường trở nên sợ hãi. Nó có vẻ nguy hiểm. Không phải là nó nguy hiểm mà bất cứ điều gì bạn biết về tình dục tạo ra mối nguy hiểm này cho bạn. Bạn biết chính mình, bạn biết làm thế nào có thể đánh lừa chính mình. Bạn biết rất rõ rằng tâm trí bạn vốn xảo quyệt. Bạn có thể di chuyển vào dục vọng, vào tình dục, vào mọi thứ, và bạn có thể đánh lừa bản thân rằng bạn đang di chuyển với đầy đủ nhận biết. Đó là lí do tại sao bạn cảm thấy mối nguy hiểm.

Mối nguy hiểm không phải trong Tantra, nó ở trong bạn. Yoga lôi cuốn là bởi bạn, bởi tâm trí thông thường của bạn – tâm trí kìm nén tình dục, thèm khát tình dục, ham mê tình dục của bạn. Bởi vì tâm trí thông thường không lành mạnh về tình dục nên Yoga có một sự lôi cuốn. Với một nhân loại tốt hơn, với một tình dục lành mạnh hơn – tự nhiên, bình thường – tình thế sẽ khác. Chúng ta không bình thường và tự nhiên. Chúng ta tuyệt đối bất thường, không lành mạnh, điên cuồng. Nhưng bởi vì mọi người giống chúng ta nên chúng ta không bao giờ cảm nhận được.

Điên khùng là thông thường đến mức mà không điên khùng lại có vẻ bất thường. Một Đức Phật dường như bất thường. Một Jesus là bất thường giữa chúng ta. Họ không thuộc về chúng ta. "Thông thường" của chúng ta là một chứng bệnh. Tâm trí "thông thường" này đã tạo ra sự lôi cuốn của Yoga. Nếu bạn nhìn nhận tình dục một cách tự nhiên – không có triết lí nào xung quanh nó, không ủng hộ lẫn chống đối – nếu bạn nhìn nhận tình dục như bạn nhìn nhận tay bạn hoặc mắt bạn, chấp nhận nó và coi nó là tự nhiên, thì Tantra sẽ có sự lôi cuốn. Chỉ khi đó Tantra mới có thể hữu ích cho số đông.

Nhưng thời của Tantra đang đến. Sớm hay muộn Tantra cũng sẽ bùng nổ lần đầu tiên trong đại chúng, bởi vì lần đầu tiên thời cơ chín muồi – chín muồi để nhìn nhận tình dục một cách tự nhiên. Khả năng là sự bùng nổ này có thể đến từ phương Tây, bởi vì Freud, Jung và Reich[1] đã chuẩn bị sẵn phông nền. Họ không biết gì về Tantra, nhưng họ đã chuẩn bị nền tảng căn bản cho Tantra tiến triển. Tâm lí học phương Tây đã đi đến kết luận rằng bệnh tật cơ bản của con người liên quan đến tình dục, sự điên khùng căn bản của con người là hướng đến tình dục.

Trừ khi việc hướng đến tình dục này bị giải tán, không thì con người không thể tự nhiên và bình thường. Con người đã đi sai chỉ bởi vì những thái độ đang thịnh hành về tình dục. Không cần thái độ nào hết. Chỉ thế thì bạn mới tự nhiên. Bạn có thái độ gì với mắt mình? Chúng có xấu xa hay thần thánh không? Bạn ủng hộ hay chống lại mắt bạn? Không có thái độ nào cả! Đó là lí do mắt bạn là bình thường.

---

[1] *Wilhelm Reich, nhà phân tâm học thuộc thế hệ thứ hai sau Freud, một trong những nhân vật nổi bật nhất trong lịch sử tâm thần học.*

Hãy chọn một thái độ – nghĩ rằng mắt là xấu xa. Thế rồi việc nhìn sẽ trở nên khó khăn. Việc nhìn sẽ có cùng hình dạng sai lệch giống như tình dục. Khi đó bạn sẽ muốn được nhìn, bạn sẽ khao khát và mong mỏi được nhìn. Nhưng khi bạn nhìn, bạn sẽ cảm thấy tội lỗi. Mỗi khi bạn nhìn, bạn sẽ cảm thấy rằng bạn đã làm điều gì đó sai, rằng bạn đã mắc tội. Bạn sẽ muốn giết chết chính công cụ nhìn của mình, bạn sẽ muốn phá hủy cặp mắt của mình. Và bạn càng muốn phá hủy mắt, bạn càng hướng về mắt. Rồi bạn sẽ bắt đầu một hoạt động lố bịch. Bạn sẽ muốn nhìn ngày càng nhiều, đồng thời bạn sẽ cảm thấy ngày càng tội lỗi. Hiện tượng tương tự đã xảy ra cho trung tâm tình dục.

Tantra nói, hãy chấp nhận bất cứ cái gì bạn là. Đây là lưu ý cơ bản – chấp nhận toàn bộ. Chỉ thông qua chấp nhận toàn bộ bạn mới có thể trưởng thành. Rồi hãy sử dụng mọi năng lượng bạn có. Bạn có thể sử dụng chúng như thế nào? Chấp nhận chúng, rồi hãy tìm ra những năng lượng này là gì – tình dục là gì, hiện tượng này là gì? Chúng ta không quen thuộc với nó. Chúng ta biết nhiều điều về tình dục, người khác dạy chúng ta. Chúng ta có thể trải qua hành vi tình dục, nhưng với một tâm trí tội lỗi, một thái độ kìm nén, trong vội vàng, trong hối hả. Phải làm điều gì đó để bớt nặng gánh. Hành vi tình dục không phải hành vi yêu thương. Bạn không hạnh phúc trong nó, nhưng bạn không thể rời bỏ nó. Bạn càng cố gắng rời bỏ nó, nó càng trở nên hấp dẫn. Bạn càng muốn phủ nhận nó, bạn càng cảm thấy bị mời gọi.

Bạn không thể phủ nhận nó, nhưng khuynh hướng phủ nhận và phá hủy này phá hủy tâm trí, sự nhận biết, sự nhạy cảm mà có thể thấu hiểu nó. Cho nên tình dục tiếp tục mà không có sự nhạy cảm bên trong nó. Thế rồi bạn không thể thấu hiểu nó. Chỉ một sự nhạy cảm sâu sắc mới có thể thấu hiểu bất cứ điều gì; chỉ một cảm nhận sâu sắc, một chuyển động sâu sắc vào trong nó, mới có thể thấu hiểu bất cứ thứ gì. Bạn chỉ có thể thấu hiểu tình dục nếu bạn di chuyển vào nó như một thi sĩ di chuyển giữa những bông hoa – chỉ đến lúc đó thôi! Nếu bạn cảm thấy tội lỗi về những bông hoa, bạn có thể đi qua khu vườn nhưng bạn sẽ đi qua với đôi mắt nhắm. Và bạn sẽ ở trong hối hả, ở trong vội vã điên khùng và khó hiểu. Bằng cách này hay cách khác đó bạn phải đi ra khỏi khu vườn. Thế thì làm sao bạn có thể nhận biết?

Cho nên Tantra nói, hãy chấp nhận bất cứ điều gì bạn là. Bạn là điều huyền bí vĩ đại chứa đựng nhiều năng lượng đa chiều. Hãy chấp nhận nó, và di chuyển cùng mọi năng lượng với sự nhạy cảm sâu sắc, với nhận biết, với tình yêu, với thấu hiểu. Hãy di chuyển cùng nó! Thế rồi mỗi dục vọng sẽ trở thành một phương tiện để vượt khỏi nó. Thế rồi mỗi năng lượng sẽ trở thành một sự giúp đỡ. Thế rồi thế giới này sẽ trở thành niết bàn, thân thể này trở thành ngôi đền – một ngôi đền thiêng, một nơi thiêng liêng.

Yoga là sự phủ nhận, Tantra là sự xác nhận. Yoga được định nghĩa dưới dạng nhị nguyên – đó là lí do cho từ yoga. Nó nghĩa là đặt hai thứ cùng nhau, "cặp" hai thứ cùng nhau. Nhưng hai thứ ở đó, nhị nguyên ở đó. Tantra nói không có nhị nguyên. Nếu có nhị nguyên thì bạn không thể đặt chúng cùng nhau được. Bất kể bạn thử cách nào, chúng sẽ vẫn là hai và cuộc chiến vẫn sẽ tiếp diễn, thuyết nhị nguyên sẽ vẫn còn.

Nếu trần tục và thiêng liêng là hai thì chúng không thể được đặt cùng nhau. Nếu chúng không phải là hai, nếu chúng chỉ có vẻ như hai, chỉ thế thì chúng mới có thể là một. Nếu thân thể và linh hồn bạn là hai thì chúng không thể được đặt cùng nhau. Nếu bạn và Thượng Đế là hai thì không có khả năng đặt cùng nhau. Cả hai sẽ vẫn là hai.

Tantra nói không có nhị nguyên, nó chỉ là bề ngoài. Vậy thì tại sao lại giúp cái bề ngoài nhị nguyên này phát triển mạnh lên? Hãy giải tán nó ngay chính khoảnh khắc này! Hãy là một! Qua sự chấp nhận bạn trở thành một, không phải qua chiến đấu. Hãy chấp nhận trần tục, chấp nhận thân thể, chấp nhận mọi thứ vốn có trong nó. Đừng tạo ra một trung tâm khác trong chính bạn, bởi vì với Tantra, trung tâm khác đó chẳng là gì ngoài bản ngã. Đừng tạo ra bản ngã. Chỉ nhận biết cái bạn là. Nếu bạn chiến đấu thì bản ngã sẽ ở đó.

Thật khó để tìm được một Yogi1 mà không có bản ngã. Và các Yogi có thể tiếp tục nói về vô ngã, nhưng họ không thể vô ngã. Chính tiến trình họ đi qua tạo ra bản ngã. Cuộc chiến là tiến trình đó. Nếu bạn chiến đấu, bạn chắc chắn tạo ra bản ngã. Và bạn càng chiến đấu, bản ngã sẽ càng được làm mạnh thêm. Nếu bạn chiến thắng cuộc chiến của mình thì bạn sẽ đạt được bản ngã tối cao.

---

[1] *Người theo Yoga.*

Tantra nói, đừng chiến đấu! Thế thì không có khả năng cho bản ngã xuất hiện. Nếu chúng ta thấu hiểu Tantra, sẽ có nhiều vấn đề bởi vì, đối với chúng ta, nếu không chiến đấu thì chỉ có sự phóng túng. Không chiến đấu nghĩa là phóng túng đối với chúng ta. Thế rồi chúng ta trở nên sợ hãi. Chúng ta đã phóng túng cùng nhau trong nhiều kiếp sống mà chẳng đạt tới đâu. Nhưng trong Tantra, phóng túng không phải phóng túng "của chúng ta". Tantra nói, hãy phóng túng, nhưng phải nhận biết.

Bạn đang giận dữ... Tantra sẽ không bảo, đừng giận dữ. Tantra sẽ bảo, hãy giận dữ toàn tâm toàn ý, nhưng hãy nhận biết. Tantra không chống lại giận dữ. Tantra chỉ chống lại sự uể oải về tâm linh, sự vô ý thức về tâm linh. Hãy nhận biết và hãy giận dữ. Và đây là bí mật của phương thức này: Nếu bạn nhận biết, giận dữ được chuyển hóa; nó trở thành lòng trắc ẩn. Cho nên theo Tantra, giận dữ không phải kẻ thù của bạn; nó là lòng trắc ẩn ở dạng hạt giống. Cùng sự giận dữ ấy, cùng năng lượng ấy, sẽ trở thành lòng trắc ẩn.

Nếu bạn chiến đấu với giận dữ của bạn thì sẽ không có khả năng cho lòng trắc ẩn xuất hiện. Nếu bạn thành công trong chiến đấu, trong kìm nén, bạn sẽ chết. Sẽ không có giận dữ bởi vì bạn đã kìm nén nó, nhưng cũng sẽ không có lòng trắc ẩn, bởi vì chỉ giận dữ mới có thể được chuyển hóa thành lòng trắc ẩn.

Nếu bạn thành công trong sự kìm nén của mình – điều vốn là bất khả thi – thì sẽ không có tình dục, nhưng cũng không có cả tình yêu, bởi vì khi tình dục chết thì không có năng lượng để phát triển thành tình yêu. Cho nên bạn sẽ không có tình dục và cũng không có cả tình yêu. Và thế thì toàn thể mấu chốt bị bỏ lỡ, bởi vì không có tình yêu thì không có sự thiêng liêng, không có tình yêu thì không có sự giải thoát, không có tình yêu thì không có tự do.

Tantra nói rằng những năng lượng này nên được chuyển hóa. Có thể nói như sau: Nếu bạn chống lại trần tục, thì không có niết bàn, bởi vì chính trần thế này được chuyển hóa thành niết bàn. Khi đó, bạn đang chống lại những năng lượng cơ bản vốn là nguồn cội.

Cho nên thuật giả kim Tantra nói, đừng chiến đấu, hãy thân thiện với những năng lượng được trao cho bạn. Chào đón chúng. Cảm thấy biết ơn rằng bạn có giận dữ, rằng bạn có tình dục, rằng bạn có tham lam. Cảm thấy biết ơn bởi vì đây là những cội nguồn ẩn giấu và chúng có thể được chuyển hóa, chúng có thể được mở ra. Khi tình dục được chuyển hóa, nó trở thành tình yêu. Độc dược mất đi và cái xấu xí mất đi.

Hạt giống xấu xí, nhưng khi nó có sức sống, nó đâm chồi và nở hoa. Khi đó có vẻ đẹp. Đừng ném hạt giống đi, bởi vì thế thì bạn cũng đang ném đi những bông hoa trong nó. Chúng chưa hiển lộ để bạn có thể thấy chúng. Chúng chưa hiển lộ, nhưng chúng ở đó. Hãy sử dụng hạt giống này để bạn có thể đạt tới những bông hoa. Cho nên đầu tiên hãy có sự chấp nhận, một sự thấu hiểu và nhận biết nhạy bén. Khi đó phóng túng được cho phép.

Một điều nữa, mặc dù kì lạ, nhưng là một trong những khám phá sâu sắc nhất của Tantra, là: Bất kể bạn coi điều gì là kẻ thù – tham lam, giận dữ, căm ghét, tình dục – thái độ coi chúng là kẻ thù của bạn biến chúng thành kẻ thù. Hãy coi chúng là những món quà thiêng liêng và tiếp cận chúng với một trái tim biết ơn.

Đối với Tantra, mọi thứ đều thiêng liêng. Hãy nhớ điều này: Đối với Tantra, mọi thứ đều thiêng liêng, chẳng có gì là không thiêng liêng. Đối với một người phi tôn giáo, mọi thứ là không thiêng liêng còn đối với những người được gọi là có tôn giáo thì có thứ

thiêng liêng, có thứ không thiêng liêng. Tantra nói mọi thứ đều thiêng liêng, đó là lí do tại sao chúng ta không thể thấu hiểu nó. Nó là quan điểm phi nhị nguyên sâu sắc nhất – nếu chúng ta có thể gọi nó là một quan điểm. Bởi vì bất cứ quan điểm nào cũng chắc chắn là nhị nguyên và Tantra không chống lại bất kì cái gì, nó không là bất cứ quan điểm nào. Nó là một thể thống nhất mà phải được cảm nhận, một thể thống nhất mà phải được sống theo.

Đây là hai con đường, Yoga và Tantra. Tantra không thể cuốn hút bằng Yoga bởi vì tâm trí của chúng ta què quặt. Nhưng đối với ai đó lành mạnh bên trong, không ở trong hỗn loạn, Tantra có một vẻ đẹp. Chỉ người như vậy mới có thể thấu hiểu Tantra là gì. Yoga có sự lôi cuốn dễ dàng bởi vì tâm trí của chúng ta lộn xộn. Hãy nhớ, rốt cục thì chính tâm trí bạn sẽ làm cho cái gì đó thành hấp dẫn hoặc không hấp dẫn. Bạn là nhân tố quyết định.

BẢN ĐỒ BÊN TRONG CỦA CÁC LUÂN XA

Tantra có một bản đồ đích xác của con người bên trong. Sẽ thật tốt nếu bạn thấu hiểu bản đồ đó, vì nó sẽ giúp ích cho bạn. Cả Tantra và Yoga đều cho rằng có bảy trung tâm trong sinh lí học con người – sinh lí học vi tế, không phải sinh lí học vật chất của thân thể. Trên thực tế, những trung tâm này là những ẩn dụ, nhưng chúng giúp ích trong việc thấu hiểu điều gì đó về bản thể bên trong. Đây là bảy luân xa.

Đầu tiên và căn bản nhất là *muladhara*, có nghĩa là nền tảng hay cơ bản nhất. *Mul*nghĩa là "thuộc về gốc rễ". Luân xa *muladhara* là trung tâm mà năng lượng tình dục hiện hữu, nhưng xã hội đã làm hư hại trầm trọng luân xa đó.

Luân xa *muladhara* có ba khía cạnh: Một là miệng, hai là hậu môn, và ba là cơ quan sinh dục. Đây là ba khía cạnh của *muladhara*. Đứa trẻ bắt đầu cuộc đời của mình ở miệng, và bởi vì dạy dỗ sai nên nhiều người vẫn ở giai đoạn miệng; họ không bao giờ phát triển xa hơn nó. Đó là lí do tại sao tràn lan việc hút thuốc, nhai kẹo cao su, ăn không ngừng. Đây là sự cố định ở miệng: Những người này vẫn đặt trung tâm ở miệng.

Có nhiều xã hội nguyên thủy mà các cặp đôi không hôn nhau. Trên thực tế, nếu đứa trẻ phát triển tốt, việc hôn sẽ biến mất. Việc hôn cho thấy người đó vẫn còn ở miệng. Nếu không thì tình dục liên quan gì đến đôi môi? Khi lần đầu tiên các xã hội nguyên thủy biết tới việc hôn của con người văn minh, họ cười lớn. Họ nghĩ nó thật tức cười. Hai người hôn nhau ư? Nó có vẻ không hợp vệ sinh

nữa: truyền tất cả các loại bệnh tật và nhiễm trùng cho nhau. Họ đang làm gì và tại sao? Nhưng hầu hết nhân loại vẫn còn ở miệng.

Nếu đứa trẻ chưa thỏa mãn ở miệng – người mẹ không cho nó bú đủ nhiều như nó cần – đôi môi vẫn chưa thỏa mãn. Thế thì đứa trẻ lớn lên sẽ hút thuốc, trở thành một người hôn rất giỏi, nhai kẹo cao su, hoặc trở thành một người ăn rất giỏi, không ngừng ăn cái này hay cái kia. Nếu người mẹ cho con bú đủ như chúng cần thì *muladhara*không bị tổn hại.

Nếu bạn hút thuốc, hãy thử dùng núm vú giả – và bạn sẽ kinh ngạc không ngờ. Nó đã giúp nhiều người. Tôi đề xuất nó cho nhiều người. Nếu ai đó hỏi tôi làm sao để cai thuốc lá, tôi nói: "Hãy lấy một cái núm vú giả và ngậm nó trong miệng. Hãy treo nó ở cổ và mỗi khi bạn thèm hút thuốc, hãy cho núm vú giả vào miệng rồi thưởng thức nó. Sau ba tuần bạn sẽ ngạc nhiên: Thôi thúc hút thuốc đã biến mất."

Đâu đó trong tâm thần, bộ ngực vẫn cuốn hút. Đó là lí do tại sao đàn ông hay để tâm vào bộ ngực như vậy. Dường như chẳng có lí do gì cả. Tại sao đàn ông lại quan tâm đến bộ ngực như vậy? Hội họa, điêu khắc, phim ảnh – mọi thứ dường như đều hướng về bộ ngực! Và phụ nữ thì luôn vừa cố gắng che giấu nhưng lại vừa phô bày bộ ngực của họ, nếu không thì chiếc áo ngực thật ngu xuẩn. Nó là mánh lới để vừa che giấu vừa trưng bày cùng một lúc, nó là một mánh lới mâu thuẫn. Và giờ đây họ đang bơm ngực bằng silicon để chúng trở nên lớn hơn và có thể đạt tới hình dạng mà nhân loại chưa trưởng thành muốn thấy. Thật là một ý tưởng trẻ con! Thế cho nên nhân loại vẫn còn ở miệng.

Đây là giai đoạn thấp nhất của luân xa *muladhara*.

Một số ít người chuyển khỏi miệng và bị mắc kẹt ở hậu môn, bởi vì tổn thương ghê gớm thứ hai xảy ra với việc huấn luyện đi vệ sinh. Trẻ em bị ép buộc đi vệ sinh vào thời gian nhất định. Trẻ nhỏ không thể kiểm soát được sự vận động của ruột chúng; cần thời gian, cần nhiều năm để chúng phát triển sự kiểm soát. Vậy chúng làm gì? Chúng ép buộc chính mình, chúng đóng cơ chế hậu môn lại, và bởi vậy chúng bị cố định ở hậu môn.

Đó là nguyên do tại sao có quá nhiều người bị táo bón trên thế giới. Chỉ con người mới mắc chứng táo bón. Ở trạng thái hoang dã, không loài vật nào bị táo bón. Táo bón thuộc về tâm lí nhiều hơn, đó là kết quả của việc luân xa *muladhara* bị tổn thương. Bởi vì táo bón mà nhiều thứ khác phát triển trong tâm trí con người. Con người trở thành kẻ tích trữ – kẻ tích trữ tri thức, tiền bạc, đức hạnh – và trở nên keo kiệt. Anh ta không thể buông bỏ bất cứ cái gì! Bất cứ cái gì chộp được, anh ta giữ khư khư. Với sự nhấn mạnh vào hậu môn này, tổn thương ghê gớm xảy ra cho *muladhara*. Khi mọi thứ phát triển tự nhiên, người đàn ông hay người đàn bà sẽ di chuyển đến cơ quan sinh dục. Nếu con người bị cố định ở miệng hay hậu môn, họ không bao giờ di chuyển đến cơ quan sinh dục – đó là mánh lới mà xã hội đã sử dụng cho tới nay để không cho

phép bạn được đầy đủ về tình dục. Sự cố định ở hậu môn trở thành quan trọng đến mức cơ quan sinh dục trở thành ít quan trọng hơn.

Cuối cùng, một số người đi đến cơ quan sinh dục – nếu bằng cách nào đó họ không bị cố định ở miệng và hậu môn – và thế rồi tội lỗi về tình dục được tạo ra trong nhân loại. Tình dục tương đương với tội lỗi. Thiên Chúa giáo đã coi tình dục giống một tội lỗi đến mức họ liên tục cố gắng chứng minh ý niệm ngu xuẩn là Chúa Jesus được sinh ra bởi một phép màu, ông không được sinh ra từ một mối quan hệ nam nữ, mà Mary[1] là một trinh nữ. Tình dục là một tội lỗi đến mức như vậy... làm sao mẹ của Jesus có thể quan hệ tình dục được? Nó ổn đối với người bình thường, nhưng mẹ của Jesus mà quan hệ tình dục thì... làm sao Jesus, một con người thanh khiết như thế, lại có thể được sinh ra từ tình dục?

---

[1] Theo Kinh Thánh, Mary là mẹ của Chúa Jesus, thụ thai Chúa Jesus khi vẫn là trinh nữ.

Tình dục đã bị lên án nhiều đến nỗi bạn không thể tận hưởng nó. Đó là lí do năng lượng vẫn cố định ở đâu đó khác, hoặc miệng, hoặc hậu môn hoặc cơ quan sinh dục. Nó không thể đi lên trên.

Tantra nói rằng công việc lớn lao đầu tiên phải xảy ra ở luân xa *muladhara*. Để miệng tự do, gào thét, cười lớn, la hét, khóc lóc, tất cả đều giúp ích. Đó là lí do tại sao tôi nhấn mạnh vào những phương thức thanh tẩy của hành thiền – nó giúp làm dịu đi sự cố định ở miệng. Để giúp bạn nhẹ bớt sự cố định ở hậu môn, việc thở nhanh và hỗn loạn là hữu ích bởi vì nó đánh trực tiếp vào trung tâm hậu môn và cho phép bạn thư giãn cơ chế hậu môn. Ở đây, thiền động có giá trị to lớn.

THIỀN ĐỘNG

THIỀN ĐỘNG OSHO là một tiến trình dài một giờ đồng hồ bao gồm năm giai đoạn: (1) thở mãnh liệt, hỗn độn; (2) thanh tẩy; (3) trụ vững và định tâm; (4) cảnh giác một cách im lặng; và (5) hân hoan thông qua nhảy múa. Osho đã phát triển phương pháp thiền riêng biệt cho đàn ông và đàn bà hiện đại, đồng thời hướng dẫn việc sáng tác âm nhạc để hỗ trợ từng giai đoạn trong tiến trình. Để biết thêm thông tin và hướng dẫn chi tiết về nơi để tìm thấy nhạc thiền, xem

www.osho.com/dynamic

Vậy nên phải làm nhẹ bớt gánh nặng tội lỗi và lên án cho trung tâm tình dục. Bạn phải học lại nó toàn bộ từ đầu, chỉ khi đó trung tâm tình dục đã bị tổn thương mới có thể vận hành theo một cách lành mạnh. Bạn phải học lại nó để tận hưởng nó mà không cảm thấy bất kì tội lỗi nào.

Chẳng có gì mất đi cả. Bạn không có một hạn ngạch năng lượng cố định. Bạn là một máy phát điện. Bạn tạo ra năng lượng, bạn tạo ra nó mỗi ngày. Trên thực tế, bạn càng sử dụng nó nhiều, bạn càng có nhiều. Nó vận hành giống như phần còn lại của thân thể. Nếu bạn sử dụng cơ bắp, chúng sẽ lớn lên. Nếu bạn bước, chân bạn sẽ tráng kiện. Nếu bạn chạy, bạn sẽ có nhiều năng lượng hơn để chạy. Đừng nghĩ rằng một người chưa bao giờ chạy và đột nhiên chạy sẽ có năng lượng – anh ta sẽ không có năng lượng. Anh ta thậm chí sẽ không có hệ thống cơ bắp để chạy. Hãy sử dụng tất cả những gì thiên nhiên đã ban cho bạn và bạn sẽ có nhiều hơn.

Tình dục rất tốt, tình dục rất đẹp, nhưng nó không phải điểm cuối

cùng. Nó là *alpha* chứ không phải *omega*. Bạn phải đi xa hơn nó. Nhưng nói rằng bạn phải đi xa hơn nó không phải là một sự kết án! Bạn phải đi qua nó để đi xa hơn nó.

Tantra là thái độ lành mạnh nhất về tình dục. Nó nói tình dục là tốt, tình dục là lành mạnh, tình dục là tự nhiên, và tình dục có nhiều khả năng hơn là chỉ sinh sản. Tình dục có nhiều khả năng hơn là chỉ đem lại niềm vui. Tình dục đem theo trong nó thứ gì đó của điều tối thượng, điều gì đó của *samadhi*, của sự siêu việt.

Phải thư giãn luân xa *muladhara* – để nó không còn táo bón, để nó không còn tiêu chảy. Luân xa *muladhara* phải vận hành ở trạng thái tối ưu, một trăm phần trăm, thế thì năng lượng mới bắt đầu di chuyển.

Luân xa thứ hai là *svadhisthana* – tức hara, trung tâm cái chết. Hai trung tâm đầu tiên này đều bị hư hại bởi vì con người sợ tình dục và con người sợ cái chết. Cái chết bị tránh xa: Đừng nói về cái chết, hãy quên nó đi! Nó không tồn tại. Thậm chí nếu đôi khi nó xảy ra, đừng chú ý chút nào đến nó. Hãy tiếp tục nghĩ rằng bạn sẽ sống mãi mãi – hãy lảng tránh cái chết.

Tantra nói: Đừng lảng tránh tình dục và đừng lảng tránh cái chết. Đó là lí do tại sao Saraha lại đi đến bãi hỏa táng để hành thiền – để không lảng tránh cái chết. Ông đi cùng người phụ nữ rèn tên để sống một cuộc sống lành mạnh, tình dục trọn vẹn, tình dục ở trạng thái tối ưu. Khi ở bãi hỏa táng, sống cùng một phụ nữ, hai trung tâm này phải được thư giãn: trung tâm của cái chết và trung tâm của tình dục. Một khi bạn chấp nhận cái chết và không sợ hãi nó, một khi bạn chấp nhận tình dục và không sợ hãi nó, hai trung tâm bên dưới của bạn được thư giãn.

Đó là hai trung tâm bên dưới đã bị xã hội làm hư hại, hư hại nghiêm trọng. Một khi chúng được làm dịu đi thì có thể tiếp cận năm trung tâm kia. Chúng không bị hư hại. Không cần làm hư hại chúng bởi vì con người không sống ở năm trung tâm đó.

Hai trung tâm này sẵn có một cách tự nhiên – sinh đã xảy ra, trung tâm tình dục,*muladhara*. Và tử sẽ xảy ra – trung tâm thứ hai, *svadhisthana*. Hai điều này ở trong cuộc đời mọi người, cho nên xã hội đã phá hủy cả hai trung tâm và cố gắng thao túng mọi người, thống trị họ thông qua hai trung tâm này.

Tantra nói: Hãy thiền trong lúc bạn làm tình. Hãy thiền trong lúc ai đó qua đời – đi, quan sát, nhìn. Ngồi bên cạnh một người đang

hấp hối. Cảm nhận, tham gia vào cái chết của người đó. Đi sâu vào thiền cùng với người đang hấp hối. Khi một người đang hấp hối, có khả năng có mùi vị của cái chết – bởi vì khi một người đang chết đi, người đó giải phóng rất nhiều năng lượng từ luân xa *svadhisthana*. Toàn thể năng lượng bị kìm nén của luân xa svadhisthana sẽ được giải phóng khi người đó đang chết. Không giải phóng nó thì người đó sẽ không thể chết được.

Cho nên khi một người đàn ông hoặc một người đàn bà qua đời, đừng bỏ lỡ cơ hội. Nếu bạn ở gần một người đang hấp hối, hãy ngồi im lặng, thiền im lặng. Khi người đó qua đời, trong một sự vỡ tung bất thình lình, năng lượng sẽ ở khắp chung quanh và bạn có thể nếm trải cái chết. Nó sẽ cho bạn cảm giác buông lỏng lớn lao; bạn sẽ trải nghiệm được rằng, phải, cái chết xảy ra, nhưng không có ai chết. Phải, cái chết xảy ra, nhưng trên thực tế cái chết không bao giờ xảy ra.

Trong lúc làm tình, hãy thiền để bạn có thể biết rằng điều gì đó của *samadhi* đã thâm nhập vào tính dục. Trong lúc thiền về cái chết, hãy đi sâu vào trong nó để bạn có thể thấy điều gì đó của sự bất tử đã bước vào trong cái chết. Hai kinh nghiệm này sẽ giúp bạn đi lên phía trên rất dễ dàng.

Năm trung tâm kia, thật may mắn, không bị phá hủy; chúng tuyệt đối hài hòa – chỉ là năng lượng phải được giải phóng thì mới có thể di chuyển qua chúng. Nếu hai trung tâm đầu tiên được trợ giúp để buông lỏng, năng lượng sẽ bắt đầu chuyển động. Cho nên hãy để cái chết và tình yêu là hai đối tượng thiền định của bạn.

Muladhara nghĩa là cơ sở, căn nguyên. Nó là trung tâm tình dục,

hoặc bạn có thể gọi nó là trung tâm sự sống, trung tâm của sự sinh ra. Chính từ *muladhara* mà bạn được ra đời. Chính từ *muladhara* của mẹ bạn và *muladhara* của cha bạn mà bạn đã bước vào trong thân thể mình. Luân xa của cái chết là *svadhisthana*: Nó nghĩa là "nơi cư trú của cái tôi".

Đây là một cái tên rất lạ khi được đặt cho luân xa của cái chết – "nơi cư trú của cái tôi",*svadhisthana*, nơi bạn thực sự tồn tại. Trong cái chết sao? Đúng vậy. Khi bạn chết, bạn đến với sự tồn tại thuần khiết của mình – bởi vì phần duy nhất của bạn chết đi lại chính là phần không phải là bạn. Thân thể chết đi – thân thể được sinh ra từ luân xa*muladhara*. Khi bạn chết, thân thể biến mất, nhưng bạn có biến mất không? Không. Cái gì được luân xa *muladhara* cho thì bị luân xa *svadhisthana* lấy đi. Mẹ bạn và cha bạn đã cho bạn một cơ cấu thân thể nhất định – nó bị lấy đi trong cái chết. Nhưng bạn thì sao? Bạn đã tồn tại ngay cả trước khi cha và mẹ bạn biết nhau, bạn đã luôn luôn tồn tại.

Ai đó hỏi Jesus rằng ông nghĩ gì về nhà tiên tri Abraham[1], và ông nói: "Abraham ư? Ta hiện hữu trước khi Abraham hiện hữu." Abraham sống gần hai nghìn, ba nghìn năm trước Jesus, và ông ấy nói: "Ta hiện hữu trước khi Abraham hiện hữu." Ông ấy đang nói về cái gì vậy? Nếu nói về thân thể thì làm sao ông ấy tồn tại trước Abraham được? Ông ấy đang không nói về thân thể – ông ấy đang nói về cái Ta, bản thể thuần khiết của mình. Bản thể thuần khiết đó là vĩnh cửu.

---

[1] *Được coi là tổ phụ của người Do Thái và người Ả Rập.*

Cho nên cái tên này, *svadhisthana*, thật đẹp đẽ. Nó đích xác là trung tâm mà ở Nhật Bản gọi là *hara*. Đó là lí do tại sao ở Nhật Bản, tự vẫn được gọi là *harakiri* – tự sát thông qua trung tâm *hara*. Luân xa *svadhisthana* chỉ lấy đi cái mà luân xa *muladhara*cho. Nhưng cái tới từ vĩnh hằng, ý thức của bạn, thì không bị lấy đi.

Người Hindu là những nhà thám hiểm ý thức vĩ đại. Họ gọi trung tâm này là*svadhisthana* bởi vì khi bạn chết, bạn biết bạn là ai. Hãy chết trong yêu thương và bạn sẽ biết bạn là ai. Hãy chết trong thiền định và bạn sẽ biết bạn là ai. Hãy chết đi với quá khứ và bạn sẽ biết bạn là ai. Hãy chết đi với tâm trí và bạn sẽ biết bạn là ai. Chết là con đường để biết.

Hai trung tâm này đã bị xã hội đầu độc bởi vì đây là những trung tâm xã hội dễ dàng tiếp cận được. Xa hơn hai trung tâm này có

năm trung tâm nữa.

Trung tâm thứ ba, *manipura*, là trung tâm của mọi cảm tình, cảm xúc. Nó nghĩa là kim cương – cuộc sống có giá trị bởi vì có những cảm tình, cảm xúc, tiếng cười, tiếng khóc, nước mắt và nụ cười. Cuộc sống có giá trị bởi vì tất cả những điều này. Những điều này là vinh quang của cuộc sống – cho nên luân xa này được gọi là *manipura*, luân xa kim cương.

Chỉ con người mới có khả năng có được viên kim cương quý giá này. Loài vật không thể cười, hiển nhiên, chúng cũng không thể khóc. Nước mắt là một chiều hướng chỉ có ở con người. Vẻ đẹp của nước mắt, vẻ đẹp của tiếng cười, thi ca của nước mắt, thi ca của tiếng cười chỉ dành cho con người. Tất cả các loài vật khác tồn tại chỉ với hai luân xa: *muladhara* và *svadhisthana*. Chúng sinh ra rồi chết đi. Nếu bạn cũng sinh ra rồi chết đi, và không có gì khác xảy ra, thì bạn giống như con vật – bạn chưa phải con người. Vậy mà nhiều triệu người đã tồn tại chỉ với hai luân xa này; họ không bao giờ đi xa hơn chúng.

Chúng ta kìm nén cảm xúc của mình ở luân xa *manipura*. Chúng ta đã được dạy phải kìm nén cảm tình. Chúng ta được dạy rằng tính đa cảm đó không có lợi – hãy thực tế, hãy cứng rắn; đừng mềm yếu, đừng yếu đuối; nếu không, bạn sẽ bị lợi dụng. Hãy cứng rắn! Ít nhất hãy tỏ ra là bạn cứng rắn, ít nhất hãy giả vờ rằng bạn nguy hiểm, rằng bạn không phải một sinh vật mềm yếu. Hãy tạo ra sợ hãi xung quanh bạn. Đừng cười – nếu bạn cười bạn không thể tạo ra sợ hãi quanh bạn được. Đừng khóc – nếu bạn khóc sẽ thể hiện là bạn sợ hãi. Đừng bộc lộ những hạn chế con người của bạn, hãy giả vờ rằng bạn là hoàn hảo.

Có nhiều việc được thực hiện trong Tantra để buông lỏng trung tâm thứ ba này. Phải thư giãn, làm dịu những cảm xúc. Khi bạn cảm thấy muốn khóc, bạn phải khóc; khi bạn cảm thấy muốn cười, bạn phải cười. Bạn phải vứt bỏ sự kìm nén vô nghĩa này, bạn phải học cách bộc lộ, bởi vì chỉ thông qua những cảm tình, cảm xúc và sự nhạy cảm của bạn, bạn mới tới được sự rung động mà qua đó có thể giao tiếp.

Bạn chưa bao giờ thấy ư? Bạn có thể nói đủ thứ mà bạn muốn, nhưng vẫn chẳng nói được điều gì; một giọt nước mắt lăn trên má bạn và mọi thứ được nói ra. Một giọt nước mắt có thể nói được nhiều hơn nhiều. Bạn có thể nói nhiều giờ mà chẳng ích gì, nhưng một giọt nước mắt có thể nói tất cả. Bạn có thể nói: "Tôi hạnh phúc", nhưng một tiếng cười nhỏ bé – tiếng cười chân thật, đích

thực – và bạn chẳng cần nói gì; tiếng cười thể hiện tất cả. Khi bạn thấy bạn của mình, gương mặt bạn rạng rỡ, sáng lấp lánh niềm vui.

Phải khiến cho trung tâm thứ ba ngày càng dễ tiếp cận. Nó chống lại việc suy nghĩ, cho nên nếu bạn cho phép trung tâm thứ ba hoạt động, bạn sẽ buông lỏng tâm trí căng thẳng của bạn dễ dàng hơn. Hãy chân thật, nhạy cảm: chạm nhiều hơn, cảm nhận nhiều hơn, cười nhiều hơn, khóc nhiều hơn. Nhớ rằng, bạn không thể làm nhiều hơn mức cần thiết; bạn không thể cường điệu. Bạn không thể mang đến một giọt nước mắt nhiều hơn mức cần thiết, và bạn không thể cười nhiều hơn mức cần thiết. Cho nên đừng e sợ và đừng keo kiệt.

Tantra cho phép cuộc sống hiển bày với tất cả cảm xúc của nó.

Đây là ba trung tâm dưới – dưới nhưng không theo nghĩa về giá trị – đây là ba bậc dưới của chiếc thang.

Rồi đến trung tâm thứ tư, trung tâm trái tim, được gọi là *anahata*. Từ này thật đẹp đẽ.*Anahata* nghĩa là "âm thanh bất động". Nó đích xác là cái mà hành giả Thiền ngụ ý khi họ nói: "Bạn đã nghe thấy tiếng vỗ của một bàn tay chưa?" Âm thanh bất động.

Trái tim nằm ở giữa – ba trung tâm ở dưới nó, ba trung tâm ở trên nó. Trái tim là cánh cửa từ chỗ thấp hơn đến chỗ cao hơn, hoặc từ

chỗ cao hơn đến chỗ thấp hơn. Trái tim giống như đường cắt ngang.

Bạn không thể cười nhiều hơn mức cần thiết. Cho nên đừng e sợ và đừng keo kiệt.

Trái tim đã hoàn toàn bị lờ đi. Bạn đã không được dạy để dùng trái tim. Bạn thậm chí đã không được phép đi vào địa hạt của trái tim, bởi vì nó rất nguy hiểm. Nó là trung tâm của âm thanh vô thanh, âm thanh bất động, trung tâm phi ngôn ngữ. Ngôn ngữ là âm thanh động: Chúng ta phải tạo ra nó bằng dây thanh đới. Ngôn ngữ là tiếng vỗ của hai bàn tay. Trái tim là tiếng vỗ của một bàn tay. Trong trái tim không có ngôn từ, nó là vô ngôn.

Chúng ta đã hoàn toàn lảng tránh trái tim, chúng ta đã lờ nó đi. Chúng ta di chuyển trong bản thể mình như thể trái tim không tồn tại – hoặc cùng lắm như thể nó chỉ là một cơ cấu bơm cho việc thở. Không phải đâu. Phổi không phải là trái tim. Trái tim ẩn sâu phía sau phổi. Và nó cũng không thuộc về vật chất. Nó là nơi từ đó tình yêu nảy sinh.

Đó là lí do tại sao tình yêu không phải một cảm tình. Cảm tình thuộc về trung tâm thứ ba chứ không phải trung tâm thứ tư. Tình yêu không chỉ là cảm tình. Tình yêu sâu hơn cảm tình, tình yêu có nhiều căn cứ hơn cảm tình. Cảm tình là nhất thời.

Cảm tình của tình yêu ít nhiều đều bị hiểu lầm là kinh nghiệm của tình yêu. Một hôm bạn có cảm tình với một người đàn ông hoặc một người đàn bà, và ngày tiếp theo nó ra đi – và bạn gọi nó

là tình yêu. Nó không phải tình yêu, nó là cảm tình. Bạn thích người đàn ông – thích, hãy nhớ lấy, không phải yêu – nó là "thích", hệt như bạn thích kem. Việc thích đến rồi đi. Việc thích là nhất thời, chúng không thể ở lâu, chúng không có khả năng ở lâu. Bạn thích một người đàn ông, bạn làm tình với anh ta, và xong! Việc thích đã kết thúc. Giống hệt như bạn thích kem – bạn đã ăn nó và bây giờ bạn hoàn toàn không nhìn vào cây kem nữa. Và nếu ai đó cho bạn thêm kem, bạn sẽ nói: "Giờ nó đang làm tôi bệnh – hãy dừng lại! Tôi không thể chịu được nữa."

Thích không phải là yêu. Đừng bao giờ hiểu nhầm thích là yêu, nếu không cả đời bạn sẽ chỉ là khúc gỗ trôi... bạn sẽ trôi từ người này qua người khác và sự thân mật sẽ không bao giờ phát triển.

Trung tâm thứ tư, luân xa *anahata*, quan trọng bởi vì chính qua trái tim mà bạn liên kết với mẹ bạn lần đầu tiên. Chính qua trái tim mà bạn đã liên kết với mẹ bạn, không phải qua cái đầu. Trong tình yêu sâu sắc, trong cực khoái sâu sắc, một lần nữa bạn lại được liên kết qua trái tim, không phải qua cái đầu. Trong thiền định, trong cầu nguyện, điều tương tự xảy ra: bạn được liên kết với hiện hữu qua trái tim – trái tim nối với trái tim. Đúng vậy, nó là một cuộc đối thoại từ trái tim đến trái tim, không phải từ cái đầu đến cái đầu. Nó phi ngôn ngữ.

Trung tâm trái tim là trung tâm mà từ đó âm thanh vô thanh nảy sinh. Nếu bạn buông lỏng vào trong trung tâm trái tim, bạn sẽ nghe thấy nó. Đó là một khám phá to lớn. Những ai đã bước vào trái tim đều nghe thấy tiếng tụng liên tục bên trong bản thể của họ nghe như tiếng *aum*. Bạn đã bao giờ nghe thấy cái gì như tiếng tụng mà cứ tự nó tiếp diễn chứ không phải bạn đang tụng chưa?

Đó là lí do tại sao tôi không ủng hộ chú (mantra). Bạn có thể tụng *aum, aum, aum*không ngừng và tạo ra một sự thay thế về tâm thần cho trái tim. Nó sẽ không giúp ích cho bạn. Nó là sự lừa dối. Bạn có thể tụng nhiều năm và tạo ra một âm thanh giả bên trong chính mình như thể trái tim đang nói – nhưng không phải.

Để biết trái tim thì bạn không phải tụng *aum* – bạn chỉ phải im lặng. Một ngày kia, đột nhiên, chú (mantra) ở đó. Một ngày kia, khi bạn đã rơi vào im lặng, bạn sẽ nghe thấy âm thanh tới từ hư vô. Nó xuất hiện trong bạn từ cốt lõi tận cùng bên trong. Nó là âm thanh của sự im lặng bên trong bạn. Như trong một đêm yên lặng có một âm thanh nào đó, âm thanh của sự im lặng, chính xác giống như thế nhưng ở một mức độ sâu hơn, một âm thanh nảy sinh trong bạn.

Nó nảy sinh – để tôi nhắc đi nhắc lại với bạn – không phải là bạn mang nó vào; không phải là bạn lặp lại *aum, aum*. Không, bạn không nói một lời nào cả. Bạn chỉ yên lặng. Bạn im lặng. Nó bật tung ra như một cái lò xo... đột nhiên nó bắt đầu tuôn chảy... nó ở đó. Bạn nghe thấy nó – bạn không nói nó – bạn nghe thấy nó.

Khi người Hồi giáo nói rằng Mohammed[1] đã nghe được kinh *Koran*[2], đó đúng là ý của họ. Đó đích xác là điều xảy ra ở cốt lõi tận cùng bên trong của trái tim bạn. Không phải bạn nói ra nó mà bạn nghe thấy nó. Mohammed nghe thấy kinh *Koran* – ông nghe thấy nó đang xảy ra ở bên trong. Ông đã lúng túng; ông chưa bao giờ nghe được điều gì giống như thế này. Nó quá khác những gì đã biết, quá xa lạ. Chuyện kể rằng ông phát ốm. Nếu một ngày, khi đang ngồi trong phòng mình, bạn bắt đầu thình lình nghe thấy bên trong những tiếng *aum, aum* (hay cái gì đó khác) thì bạn sẽ bắt đầu tự hỏi: "Tôi đang phát điên hay sao?" Bạn không nói nó, không ai khác đang nói nó... bạn đang phát điên ư?

---

[1] *Người sáng lập Hồi giáo, được coi là sứ giả của Thượng Đế.*

[2] *Kinh quan trọng nhất của Hồi giáo, được coi là lời nói thiên khải cuối cùng của Thượng Đế.*

Mohammed đang ngồi trên đỉnh đồi khi nghe thấy nó. Ông trở về nhà run rẩy, đổ mồ hôi và bị sốt cao. Ông trở nên khó chịu. Ông bảo vợ: "Mang tất cả chăn lại đây và đắp cho tôi! Tôi chưa bao giờ run cầm cập thế này. Tôi đang bị một cơn sốt khủng khiếp." Nhưng vợ ông có thể thấy rằng gương mặt ông sáng bừng lên.

"Đây là kiểu sốt gì vậy? Mắt ông ấy đang bốc cháy, rực lên một điều gì đó đẹp đẽ khác thường. Một sự duyên dáng đã cùng ông bước vào trong nhà. Một sự im lặng lớn lao đã đổ xuống ngôi nhà." Rồi vợ ông bắt đầu nghe thấy gì đó. Bà nói với Mohammed: "Tôi không nghĩ nó là một cơn sốt – tôi nghĩ Thượng Đế đã ban phúc cho ông. Ông đừng sợ! Chuyện gì đã xảy ra? Hãy kể tôi nghe!"

Vợ ông là tín đồ Hồi giáo đầu tiên – Khadija là tên của bà. Bà là người đầu tiên được cải hóa. Bà nói: "Tôi có thể thấy – Thượng Đế đã đến với ông, điều gì đó đang tuôn chảy từ trái tim ông ra khắp nơi. Ông đã trở nên chói sáng! Ông chưa bao giờ giống như thế này – điều gì đó phi thường đã xảy ra. Hãy kể cho tôi tại sao ông lại lo lắng và run rẩy như vậy? Có thể nó kì lạ, nhưng hãy kể tôi nghe."

Thế là Mohammed kể cho bà, sợ bà sẽ nghĩ này nọ, nhưng bà đã

được cải hóa – bà là tín đồ Hồi giáo đầu tiên.

Nó đã luôn luôn xảy ra như thế. Người Hindu nói rằng kinh *Veda* được Thượng Đế tự mình thuật lại. Điều này chỉ đơn giản có nghĩa là chúng đã được *nghe thấy*. Ở Ấn Độ, chúng tôi có một từ dành cho những kinh sách thiêng liêng: Từ đó là *shruti* và nó nghĩa là "điều đã được nghe thấy".

Tại trung tâm của trái tim, trong luân xa *anahata*, bạn nghe thấy. Nhưng nếu bạn chưa nghe thấy điều gì bên trong mình – không âm thanh, không *aum*, không chú (mantra) – điều đó chỉ có nghĩa là bạn đã lảng tránh trái tim. Thác nước ở đó, và âm thanh của dòng nước chảy ở đó, nhưng bạn đã lảng tránh nó, bạn đã lờ nó đi. Bạn đã đi một lộ trình khác, bạn đã đi một đường tắt để tránh

trung tâm thứ tư. Trung tâm thứ tư là trung tâm nguy hiểm nhất bởi vì từ trung tâm đó lòng tin và niềm tin được sinh ra, và tâm trí muốn tránh nó. Nếu tâm trí không tránh nó thì sẽ không có khả năng có nghi ngờ. Tâm trí sống thông qua nghi ngờ.

Thác nước ở đó, và âm thanh của dòng nước chảy ở đó, nhưng bạn đã lảng tránh nó, bạn đã lờ nó đi.

Đây là trung tâm thứ tư. Và Tantra nói, thông qua tình yêu bạn sẽ đi tới biết trung tâm thứ tư này.

Trung tâm thứ năm được gọi là *vishuddha*, có nghĩa là "thuần khiết". Chắc chắn, sau khi tình yêu đã xảy ra thì có thuần khiết và ngây thơ – không bao giờ trước đấy. Chỉ tình yêu mới có thể thanh tẩy – chỉ tình yêu – không gì khác có thể thanh tẩy. Ngay cả người kém hấp dẫn nhất khi yêu cũng trở nên đẹp đẽ. Tình yêu là nước cam lồ. Nó gột sạch mọi chất độc. Cho nên luân xa thứ năm là thuần khiết, thuần khiết tuyệt đối. Nó là trung tâm cổ họng.

Tantra nói: Chỉ nói ra khi bạn đã tới trung tâm thứ năm qua trung tâm thứ tư – chỉ nói thông qua tình yêu, nếu không thì đừng nói. Hãy nói thông qua lòng trắc ẩn, nếu không thì đừng nói! Nói ra để làm gì? Nếu bạn đã đi qua trái tim và nếu bạn đã nghe thấy hiện hữu nói ở đó, hoặc hiện hữu chảy ở đó như một thác nước, hoặc nếu bạn đã nghe thấy âm thanh của hiện hữu trong tiếng vỗ của một bàn tay, thì bạn được phép nói ra. Thế thì trung tâm cổ họng của bạn có thể truyền tải thông điệp, thế thì điều gì đó có thể được rót vào trong lời. Khi bạn có nó, nó có thể được rót thậm chí vào trong lời.

Ít người đến được trung tâm thứ năm, bởi vì họ thậm chí không đến được trung tâm thứ tư, cho nên làm sao họ đến trung tâm thứ năm được? Rất hiếm hoi. Thỉnh thoảng có một Chúa Jesus, một Đức Phật hay một Saraha đến trung tâm thứ năm. Thậm chí lời của họ thôi mà đã có vẻ đẹp tuyệt mĩ đến thế thì phải nói gì về im lặng của họ? Thậm chí lời của họ cũng đem theo im lặng. Họ nói mà lại không nói. Họ nói và họ nói điều không thể nói, điều không thể mô tả, điều không thể diễn đạt được.

Bạn cũng dùng cổ họng, nhưng đó không phải là *vishuddha*. Khi luân xa đó thực sự bắt đầu vận hành, lời của bạn có mật ngọt trong chúng. Khi đó lời của bạn có hương thơm, có âm nhạc, có điệu vũ. Khi đó bất cứ cái gì bạn nói đều là thi ca, bất cứ cái gì bạn thốt ra đều là niềm vui sướng.

Luân xa thứ sáu là *ajna*, nghĩa là "trật tự". Với luân xa thứ sáu, không bao giờ trước nó, bạn ở trong trật tự. Với luân xa thứ sáu, không bao giờ trước nó, bạn trở thành ông chủ. Trước nó, bạn là nô lệ. Với luân xa thứ sáu, bất cứ điều gì bạn nói sẽ xảy ra và bất cứ điều gì bạn khao khát sẽ xảy ra. Với luân xa thứ sáu, không bao giờ trước nó, bạn có ý chí. Trước nó, ý chí không tồn tại.

Nhưng có một nghịch lí trong nó. Với luân xa thứ tư, bản ngã biến mất. Với luân xa thứ năm, tất cả những thứ không thuần khiết biến mất và lúc này bạn có ý chí – cho nên bạn không thể gây hại thông qua ý chí của bạn. Trên thực tế, nó không còn là ý chí của bạn: Nó là ý chí của hiện hữu, bởi vì bản ngã biến mất ở luân xa thứ tư và tất cả những thứ không thuần khiết biến mất ở luân xa thứ năm. Giờ đây bạn là bản thể thuần khiết nhất, chỉ là một phương tiện, một công cụ, một sứ giả. Giờ đây bạn có ý chí bởi vì bạn không hiện hữu – giờ đây ý chí của hiện hữu là ý chí của bạn.

Rất hiếm có người tới được luân xa thứ sáu này bởi vì theo một cách nào đó, nó là luân xa cuối cùng. Trong thế giới, đây là luân xa cuối cùng. Xa hơn luân xa này là luân xa thứ bảy, nhưng khi đó bạn bước vào một thế giới hoàn toàn khác, một thực tại tách biệt. Luân xa thứ sáu là ranh giới cuối cùng, tiền đồn cuối cùng.

Luân xa thứ bảy là *sahasrara*, nghĩa là "hoa sen ngàn cánh". Khi năng lượng của bạn di chuyển đến luân xa thứ bảy, *sahasrara*, bạn trở thành một bông sen. Bây giờ bạn không cần đi kiếm mật ở bất cứ bông hoa nào khác – bây giờ ong bắt đầu đến với bạn. Bây giờ bạn hấp dẫn ong từ khắp thế giới. *Sahasrara* của bạn đã mở và bông sen của bạn bừng nở. Bông sen này là niết bàn.

Luân xa thấp nhất là *muladhara*. Từ luân xa thấp nhất, sự sống được sinh ra – sự sống của thân thể và các giác quan. Với luân xa thứ bảy, một lần nữa sự sống được sinh ra – sự sống vĩnh hằng, không phải của thân thể, không phải của các giác quan.

Đây là sinh lí học Tantra. Nó không phải sinh lí học của các sách y khoa. Xin đừng tìm nó trong các sách y khoa – nó không có ở đấy đâu. Nó là một phép ẩn dụ, nó là một cách nói. Nó là bản đồ để làm cho mọi thứ có thể hiểu được. Nếu bạn dịch chuyển theo con đường này, bạn sẽ không bao giờ đi đến tình trạng suy nghĩ mù mờ. Nếu bạn tránh luân xa thứ tư, thì bạn đi vào trong cái đầu. Ở trong đầu nghĩa là không ở trong tình yêu, ở trong ý nghĩ nghĩa là không ở trong tin cậy, nghĩ ngợi nghĩa là không tìm kiếm.

TANTRA LÀ SỰ SIÊU VIỆT

Tantra là sự siêu việt. Nó không phải là sự phóng túng cũng không phải là sự kìm nén. Nó là đi trên một sợi dây kéo căng với một trong những sự cân bằng vĩ đại nhất. Nó nhìn thì dễ dàng nhưng không hề – nó cần sự nhận biết tinh tế. Nó là một sự hài hòa lớn lao.

Thật dễ cho tâm trí phóng túng. Điều trái lại, từ bỏ, cũng dễ. Di chuyển đến thái cực là dễ dàng cho tâm trí. Giữ nguyên ở giữa, chính xác ở giữa là điều khó khăn nhất cho tâm trí bởi nó là sự tự vẫn của tâm trí. Tâm trí chết ở giữa và vô trí nảy sinh. Đó là lí do tại sao Đức Phật gọi con đường của ông là *majjhima nikaya* – trung đạo.

Saraha là đệ tử của Đức Phật – trong cùng dòng truyền thừa, với cùng sự thấu hiểu, với cùng sự nhận biết. Điểm nền tảng này phải được hiểu; nếu không, bạn sẽ hiểu lầm Tantra. Tình huống cam go này là gì? Thế nào là ở chính giữa?

Để phóng túng trong thế giới thì không cần nhận thức nào. Để kìm nén những dục vọng trần tục thì không cần nhận thức nào. Những người được gọi là trần tục và những người thoát tục của bạn không quá khác nhau. Họ có thể đang đứng tựa lưng nhau, nhưng họ chính là cùng một kiểu tâm trí. Người thì thèm muốn tiền, người thì chống lại tiền đến nỗi anh ta thậm chí sợ nhìn vào tiền. Những người này không khác nhau – đối với cả hai bọn họ, tiền đều vô cùng quan trọng. Một người thì tham còn người kia thì sợ, nhưng tầm quan trọng của tiền thì như nhau – cả hai đều bị ám ảnh với tiền.

Một người thì không ngừng nghĩ đến đàn bà, mơ mộng, viển vông, trong khi một người khác thì trở nên sợ hãi tới mức bỏ trốn lên dãy Himalaya để tránh đàn bà – nhưng cả hai đều như nhau. Đối với cả hai, đàn bà đều quan trọng, hoặc đàn ông quan trọng; nửa kia là quan trọng. Một người tìm kiếm nửa kia, một người lảng tránh nửa kia, nhưng nửa kia vẫn là tiêu điểm của họ.

Tantra nói: Nửa kia không được là tiêu điểm, dù theo cách này hay cách kia. Điều này chỉ có thể xảy ra thông qua sự thấu hiểu lớn lao. Ham muốn một người khác phải được thấu hiểu – không được phóng túng cũng không được lảng tránh, mà phải được thấu hiểu.

Tantra là khoa học. Từ *khoa học* nghĩa là thấu hiểu. Từ *khoa học* nghĩa là biết. Tantra nói: Biết sẽ giải phóng. Nếu bạn biết chính xác tham lam là gì, bạn được tự do khỏi tham lam và không cần thiết phải từ bỏ nó. Nhu cầu từ bỏ nảy sinh chỉ bởi bạn chưa thấu hiểu tham lam là gì. Nhu cầu lập lời thề kiêng tình dục nảy sinh chỉ bởi bạn chưa thấu hiểu tình dục là gì.

Và xã hội không cho phép bạn thấu hiểu nó. Xã hội giúp cho bạn không hiểu. Xã hội đã lảng tránh chủ đề tình dục và cái chết suốt nhiều thế kỉ. Những chủ đề này không được nghĩ đến, không được suy ngẫm, không được thảo luận, viết hay nghiên cứu; chúng bị lảng tránh. Thông qua sự lảng tránh đó, một sự dốt nát to lớn về chúng đã tồn tại và sự dốt nát đó là nguyên nhân gốc rễ. Có hai kiểu người hành động từ sự dốt nát đó: một thì phóng túng điên cuồng còn một thì trở nên mệt mỏi và bỏ trốn.

Tantra nói: Người đang phóng túng điên cuồng sẽ không bao giờ thấu hiểu, bởi vì anh ta sẽ chỉ đang lặp lại một thói quen. Anh ta sẽ không bao giờ nhìn vào trong thói quen hay nguyên nhân gốc rễ của nó, và anh ta càng phóng túng thì anh ta càng trở nên máy móc hơn.

Bạn đã bao giờ quan sát nó chưa? Mối tình đầu của bạn có gì đó hùng tráng, mối tình thứ hai không hùng tráng đến thế, thứ ba thậm chí bình thường hơn, và thứ tư thì trần tục. Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao mối tình đầu lại được ca ngợi đến thế? Tại sao người ta luôn luôn nói rằng tình yêu chỉ xảy ra một lần? Bởi vì lần đầu tiên nó không máy móc, cho nên bạn tỉnh táo hơn một chút về nó. Lần tiếp theo, bạn đang trông đợi nó: Bạn không tỉnh táo như vậy nữa. Lần thứ ba, bạn nghĩ bạn đã biết về nó, cho nên không có sự thám hiểm. Lần thứ tư nó là thế tục, bạn đã định hình một thói quen máy móc.

Thông qua phóng túng, tình dục trở thành thói quen. Đúng vậy, nó cho chút ít giải phóng, hệt như cái hắt hơi – nhưng chẳng có gì hơn. Nó là sự giải phóng năng lượng bằng cơ thể. Bạn bị năng lượng đè nặng và bạn phải quăng năng lượng đó ra ngoài chỉ để thu thập nó lại thông qua thực phẩm, thông qua tập luyện, thông qua ánh sáng mặt trời. Một lần nữa thu thập nó và lại quăng nó ra ngoài. Đó là điều người phóng túng cứ tiếp tục làm: Anh ta tạo ra năng lượng to lớn và rồi ném nó đi không mục đích, không ý nghĩa. Có nó, anh ta phải chịu đựng sự căng thẳng của nó. Ném nó đi, anh ta phải chịu đựng sự yếu ớt của nó. Anh ta luôn phải chịu đựng.

Đừng bao giờ nghĩ rằng người phóng túng thì hạnh phúc. Không bao giờ! Anh ta là người khốn khổ nhất thế gian. Làm sao anh ta có thể hạnh phúc được? Anh ta hi vọng, anh ta khao khát hạnh phúc, nhưng anh ta không bao giờ đạt được nó.

Nhớ rằng khi nói những điều này, Tantra không đề nghị bạn di chuyển sang thái cực kia.

Tantra không nói rằng bạn nên thoát khỏi thế giới phóng túng này. Chạy trốn sẽ lại trở thành một thói quen máy móc. Trong khi người đàn ông đang ngồi trong một hang động thì sẽ không có người đàn bà nào ở quanh, nhưng điều đó chẳng tạo nên khác biệt gì. Nếu bất kỳ lúc nào đó, người đàn bà xuất hiện, người đàn ông đã từ bỏ sẽ dễ sa ngã hơn người đang phóng túng trong thế giới. Những thứ bạn đè nén sẽ trở nên mạnh mẽ bên trong bạn. Những thứ bạn đè nén sẽ trở thành thứ hấp dẫn bạn và có một lực hút đối với bạn. Những thứ bị đè nén trở nên mạnh mẽ, nó tăng sức mạnh một cách đột biến.

Hãy nghe giai thoại này:

> *Sâu bên trong một công viên đầy cây cối có hai pho tượng đồng tuyệt đẹp: Một chàng trai và một cô gái đang đứng trong những tư thế của tình yêu và ham muốn. Họ đã đứng như thế suốt ba trăm năm. Đôi tay họ đưa về phía nhau tha thiết nhưng chưa bao giờ chạm vào nhau. Một ngày nọ, một pháp sư đi qua và nói với lòng trắc ẩn: "Ta có đủ quyền năng cho họ sự sống trong một giờ, cho nên ta sẽ làm điều này. Trong một giờ họ sẽ có thể hôn, chạm, ôm và làm tình với nhau." Thế là pháp sư phất cây gậy phép của mình. Ngay lập tức các pho tượng nhảy ra khỏi bệ và nắm tay nhau chạy vào trong một bụi cây.*
>
> *Có một sự rung chuyển ghê gớm, những cú thụi inh ỏi, tiếng la hét, tiếng kêu quang quác và tiếng đập cánh. Không cưỡng lại được sự hiếu kì, pháp sư rón rén dòm vào trong lá.*
>
> *Chàng trai đang đè một con chim xuống, còn cô gái thì ngồi xổm trên nó. Đột nhiên anh ta chồm dậy. "Bây giờ đến lượt cô giữ để tôi ị lên nó!" Anh ta la lên.*

Ba trăm năm chim đã ị lên họ... cho nên ai bận tâm đến chuyện làm tình? Đó là sự kìm nén của họ.

Bạn có thể ngồi trong hang động và trở thành một pho tượng, nhưng cái mà bạn kìm nén sẽ lơ lửng xung quanh bạn. Nó sẽ là thứ duy nhất mà lúc nào bạn cũng nghĩ tới. Tantra nói: Hãy thận trọng. Thận trọng với phóng túng và thận trọng với từ bỏ. Thận trọng với cả hai – cả hai đều là cạm bẫy. Với cả hai con đường này, bạn đều mắc vào tâm trí.

Vậy thì con đường ở đâu?

Tantra nói: Nhận biết là con đường. Phóng túng là máy móc, kìm nén là máy móc, cả hai đều là những thứ máy móc. Con đường

duy nhất để ra khỏi những thứ máy móc là trở nên nhận biết, tỉnh táo. Đừng đi đến dãy Himalaya, hãy mang đến một sự im lặng như của dãy Himalaya bên trong bạn. Đừng bỏ trốn, hãy trở nên tỉnh thức hơn. Nhìn sâu vào trong mọi thứ mà không sợ hãi... không sợ hãi, nhìn sâu vào trong mọi thứ. Đừng nghe theo điều mà những người được gọi là tôn giáo của bạn đang truyền dạy. Họ làm bạn sợ hãi; họ không cho phép bạn nhìn vào trong tình dục, họ không cho phép bạn nhìn vào trong cái chết. Họ đã khai thác triệt để những nỗi sợ của bạn.

Cách duy nhất để ai đó khai thác bạn là trước hết khiến cho bạn sợ hãi. Một khi bạn sợ hãi, bạn sẵn sàng để bị khai thác. Sợ hãi là cơ sở và phải được tạo ra đầu tiên. Bạn phải bị làm cho sợ hãi. Tình dục là tội lỗi, cho nên có sợ hãi. Thậm chí khi làm tình với người đàn bà hay người đàn ông của mình, bạn cũng không bao giờ nhìn trực diện vào bên trong nó. Thậm chí khi làm tình, bạn cũng đang lảng tránh nó. Bạn đang làm tình và lảng tránh tình dục. Bạn không muốn nhìn vào bên trong thực tại của nó – nó đích xác là gì? Tại sao nó làm bạn mê đắm? Tại sao nó có từ tính kéo đổ bạn? Tại sao? Nó đích xác là gì, nó nảy sinh ra sao, nó chiếm hữu bạn như thế nào, nó cho bạn cái gì, và nó dẫn đến đâu? Chuyện gì xảy ra trong nó và chuyện gì xảy ra ngoài nó? Bạn tới đâu hết lần này đến lần khác khi làm tình? Bạn có tới đâu không? Phải chạm trán những điều này.

Tantra là chạm trán với thực tại của đời sống. Tình dục là nền tảng. Cái chết cũng vậy. Chúng là hai luân xa căn bản, nền tảng nhất – *muladhara* và *svadhisthana*. Khi bạn thấu hiểu chúng, luân xa thứ ba mở ra. Khi bạn thấu hiểu luân xa thứ ba, luân xa thứ tư mở ra và cứ tiếp tục như vậy với phần còn lại. Khi bạn đã thấu hiểu sáu luân xa, sự thấu hiểu đó đánh vào luân xa thứ bảy và nó nở thành bông sen ngàn cánh. Ngày đó là ngày của huy hoàng tráng lệ. Ngày đó là ngày gặp gỡ, ngày của cực khoái vũ trụ. Ngày đó bạn ghì chặt thiêng liêng và thiêng liêng ghì chặt bạn. Ngày đó dòng sông tan biến vào đại dương mãi mãi. Lúc ấy không có sự quay trở lại.

Từ mỗi trạng thái của tâm trí, bạn phải đạt tới sự thấu hiểu. Bất kể bạn ở đâu, đừng sợ hãi. Đó là thông điệp của Tantra: Bất kể bạn ở đâu, đừng sợ hãi. Hãy vứt bỏ chỉ một thứ thôi – sợ hãi. Chỉ một thứ phải sợ, và đó là nỗi sợ. Không sợ hãi, với can đảm lớn lao, hãy nhìn vào trong thực tại, dù cho thực tại là gì. Nếu bạn là kẻ cắp thì hãy nhìn vào trong điều đó. Nếu bạn là một người cáu kỉnh, hãy nhìn vào trong điều đó. Nếu bạn tham lam, hãy nhìn vào trong điều đó. Bất kể bạn ở đâu, hãy nhìn vào trong nó. Đừng bỏ trốn.

hãy nhìn vào trong nó, hãy đi qua nó. Quan sát, đi qua nó. Nếu bạn có thể bước trên con đường vào trong tham lam, vào trong tình dục, vào trong giận dữ, vào trong đố kị, với đôi mắt mở, bạn sẽ được giải phóng khỏi nó.

Đây là lời hứa của Tantra: Chân lí sẽ giải phóng. Việc biết sẽ trả tự do. Việc biết là tự do. Nếu không, cho dù bạn kìm nén hay bạn phóng túng, kết cục là như nhau.

Đã từng có chuyện:

Một người đàn ông có cô vợ vô cùng quyến rũ. Nhưng anh bắt đầu nghi ngờ cô ta. Cuối cùng, anh không thể chịu đựng thêm nữa. Đang trong ca làm đêm, anh ta xin phép quản đốc ra ngoài và về nhà lúc hai giờ sáng. Anh thấy chiếc xe hơi của người bạn thân nhất ở bên ngoài, đúng như anh đã lo sợ. Anh ta vào nhà, rón rén lên cầu thang và ập vào phòng ngủ của vợ. Ở đó cô ta nằm trên đầu giường, hoàn toàn khỏa thân, nhưng đang hút một điếu thuốc và đọc một cuốn sách.

Anh ta nổi khùng, khám xét dưới gầm giường và trong tủ đồ nhưng không tìm thấy người đàn ông nào. Anh ta điên tiết phá hỏng phòng ngủ. Rồi anh ta bắt đầu với phòng khách – anh ta ném ti vi ra ngoài cửa sổ, rạch ghế bành, lật úp bàn và tủ li. Bấy giờ anh ta chuyển sự chú ý sang căn bếp, đập vỡ hết bát đĩa và ném tủ lạnh ra ngoài cửa sổ. Sau đó anh ta tự bắn chính mình.

Khi anh ta thức dậy ở cổng trời, còn ai đang chờ đón anh ở đó ngoài người bạn thân nhất kia. Người đó hỏi: "Anh làm gì trên này thế?"

Người chồng giải thích chuyện anh ta đã nổi khùng như thế nào, và nói thêm: "Nhưng làm sao mà anh lại cũng ở trên này?"

"À, tôi hả? Tôi đã ở trong cái tủ lạnh."

Cả hai kết thúc theo cùng một cách – cho dù bạn ở trong hang động trên dãy Himalaya hay ở trong thế giới cũng chẳng tạo ra nhiều khác biệt. Cuộc sống phóng túng và cuộc sống kìm nén đều kết thúc theo cùng một cách bởi vì cơ chế của chúng không khác nhau. Bề ngoài của chúng thì khác nhau, nhưng phẩm chất bên trong của chúng thì như nhau.

Nhận biết mang đến một phẩm chất khác cho cuộc sống của bạn. Với nhận biết, mọi thứ bắt đầu thay đổi, thay đổi ghê gớm – không phải bạn thay đổi chúng, không, hoàn toàn không. Một người nhận biết không thay đổi điều gì cả, và một người không nhận biết không ngừng cố gắng thay đổi mọi thứ. Nhưng người không nhận biết không bao giờ thay đổi được điều gì còn người nhận biết cứ thế thấy sự thay đổi đang xảy ra, sự thay đổi to lớn đang xảy ra.

> *Bạn là thế giới của bạn, cho nên nếu bạn thay đổi, thế giới thay đổi.*

Chính nhận biết mang đến thay đổi chứ không phải nỗ lực của bạn. Tại sao nó lại xảy ra thông qua nhận biết? Bởi vì nhận biết thay đổi bạn, và khi bạn khác đi thì cả thế giới khác đi. Vấn đề không phải là tạo ra một thế giới khác, vấn đề chỉ là tạo ra một con người khác. Bạn là thế giới của bạn, cho nên nếu bạn thay đổi, thế giới thay đổi. Nếu bạn không thay đổi, bạn có thể tiếp tục thay đổi cả thế giới nhưng chẳng có gì xảy ra; bạn sẽ tạo ra cùng một thế giới hết lần này đến lần khác.

Bạn tạo ra thế giới của bạn. Chính từ bạn mà thế giới của bạn được phóng chiếu. Tantra nói: Nhận biết là chìa khóa, chiếc chìa vạn

năng mở được tất cả các cánh cửa của cuộc sống.

Hãy nhớ rằng, nó rất tinh vi. Nếu tôi nói về sự ngu xuẩn của việc kìm nén, bạn bắt đầu nghĩ về việc phóng túng. Nếu tôi nói về sự ngu xuẩn của việc phóng túng, bạn bắt đầu nghĩ về việc kìm nén. Nó xảy ra mỗi ngày: Bạn di chuyển tới cái đối nghịch ngay lập tức. Nhưng toàn thể mấu chốt là không để bị cái đối nghịch quyến rũ.

Bị cái đối nghịch quyến rũ là bị quỷ dữ quyến rũ. Đó là quỷ dữ trong hệ thống Tantra: bị cái đối nghịch quyến rũ. Chẳng có quỷ dữ nào khác. Quỷ dữ duy nhất là tâm trí có thể giở mánh khóe với bạn: Nó có thể đề xuất cái đối nghịch. Bạn chống lại sự phóng túng ư? Tâm trí nói: "Quá đơn giản... bây giờ hãy kìm nén. Đừng phóng túng nữa, bỏ trốn đi. Vứt bỏ cả thế giới này đi. Hãy quên hoàn toàn nó đi." Nhưng làm sao bạn có thể quên hoàn toàn nó được? Chẳng phải việc quên hoàn toàn nó quá đơn giản sao? Thế thì tại sao bạn đang trốn chạy thật xa và tại sao bạn sợ hãi? Nếu bạn có thể quên hoàn toàn nó đơn giản đến thế thì cứ ở đây và quên hoàn toàn nó đi. Nhưng bạn không thể ở đây. Bạn biết thế giới sẽ quyến rũ bạn. Cái thấu hiểu nhất thời này, cái thấu hiểu giả tạo mà bạn nghĩ rằng bạn có này, sẽ không có nhiều tác dụng. Khi sự quyến rũ tới từ dục vọng, bạn sẽ là nạn nhân. Bạn biết nó. Trước khi nó xảy ra bạn muốn trốn chạy, bạn muốn trốn chạy thật nhanh. Bạn muốn trốn chạy khỏi cơ hội. Tại sao vậy? Sao bạn lại muốn trốn chạy khỏi cơ hội?

Ở Ấn Độ, những người được gọi là thánh nhân sẽ không ở cùng với người bình thường. Tại sao vậy? Nỗi sợ là gì? Ở Ấn Độ, những người được gọi là thánh nhân sẽ không chạm vào đàn bà, thậm chí sẽ không nhìn. Tại sao vậy? Nỗi sợ là gì? Nỗi sợ này đến từ đâu? Họ chỉ đang lảng tránh cơ hội. Nhưng lảng tránh cơ hội không phải là một thành tựu vĩ đại.

Chỉ lảng tránh cơ hội thì không có nhiều tác dụng. Nó là bề ngoài giả tạo. Bạn có thể tin vào nó, nhưng bạn không thể đánh lừa được hiện hữu. Trên thực tế, bạn thậm chí không thể đánh lừa chính bạn. Trong những giấc mơ của mình, cái mà bạn đã để lại phía sau bằng cách kìm nén sẽ trồi lên hết lần này đến lần khác. Nó sẽ khiến bạn phát điên. Những người được gọi là thánh nhân của bạn thậm chí không thể ngủ ngon, họ sợ ngủ. Tại sao vậy? Bởi vì trong giấc ngủ, thế giới mà họ đã kìm nén xác nhận chính nó trong những giấc mơ; vô thức bắt đầu kết nối với dục vọng của nó. Vô thức nói: "Mày đang làm gì ở đây? Mày là thằng ngốc." Vô thức lại giăng lưới của nó một lần nữa.

Khi bạn thức, bạn có thể kìm nén, nhưng khi bạn ngủ, làm sao bạn có thể kìm nén được? Bạn mất hết kiểm soát. Tâm trí có ý thức kìm nén, nhưng tâm trí có ý thức đi ngủ. Đó là lí do tại sao tất cả các thánh nhân theo truyền thống cũ đã luôn luôn sợ ngủ. Họ cắt bỏ giấc ngủ của mình từ tám tiếng xuống bảy, từ bảy xuống sáu, từ sáu xuống năm... bốn, ba, hai. Và những người ngu xuẩn nghĩ nó là một thành tựu vĩ đại. Họ nghĩ: "Vị thánh này là một vị thánh vĩ đại. Ông ta chỉ ngủ có hai giờ." Trên thực tế, ông ta chỉ thể hiện một điều: Ông ta sợ vô thức của mình. Ông ta không cho phép khoảng thời gian vô thức xuất hiện.

Khi bạn ngủ hai tiếng, vô thức không thể xuất hiện, bởi vì cần hai tiếng đó để cơ thể nghỉ ngơi. Bạn mơ những giấc mơ tốt hơn – những giấc mơ tốt lành, những giấc mơ đẹp – trong thời gian sau khi giấc ngủ của bạn hoàn tất. Đó là lí do tại sao bạn mơ tốt hơn vào buổi sáng, vào buổi sáng sớm. Đầu tiên, nhu cầu của cơ thể phải được chăm lo; cơ thể cần nghỉ ngơi. Một khi cơ thể đã nghỉ ngơi, thì tâm trí cần nghỉ ngơi – đó là điều thứ hai.

Và khi tâm trí có được sự nghỉ ngơi của nó, thì trong một tâm trạng nghỉ ngơi, vô thức giải phóng dục vọng của nó và những giấc mơ nảy sinh.

Điều thứ hai là nếu bạn chỉ nghỉ ngơi hai tiếng vào buổi đêm thì có thể có những giấc mơ nhưng bạn sẽ không thể nhớ được chúng. Đó là lí do tại sao bạn chỉ nhớ những giấc mơ cuối, những giấc mơ mà bạn mơ vào lúc sáng sớm. Bạn quên những giấc mơ khác trong đêm bởi vì bạn ngủ sâu đến mức không thể nhớ chúng. Cho nên vị thánh nghĩ rằng ông ta đã không mơ về tình dục, ông ta đã không mơ về tiền bạc, ông ta đã không mơ về quyền lực, danh vọng, địa vị. Nếu ông ta ngủ trong hai tiếng, giấc ngủ quá sâu và nó cần thiết cho cơ thể đến mức nó gần như hôn mê, cho nên ông ta không thể nhớ được.

Bạn nhớ được những giấc mơ chỉ khi bạn nửa thức nửa ngủ. Thế thì có thể nhớ được những giấc mơ, bởi vì nó ở gần với ý thức. Nửa ngủ, nửa thức, điều gì đó của giấc mơ thấm vào trong ý thức của bạn, di chuyển vào trong tâm trí có ý thức. Vào buổi sáng bạn có thể nhớ được một chút về nó.

Đó là lí do tại sao bạn sẽ ngạc nhiên trước việc nếu bạn hỏi một người lao động làm việc nặng nhọc cả ngày: "Anh có mơ không?", anh ta sẽ nói: "Không." Mọi người đều mơ, nhưng không phải ai cũng nhớ được. Làm việc nặng nhọc cả ngày, tám tiếng, đốn gỗ hay đào mương hay phá đá là công việc nặng nhọc đến mức khi

bạn thiếp đi, bạn gần như rơi vào hôn mê. Những giấc mơ đến, nhưng bạn không thể nhớ được chúng, bạn không thể bắt lại chúng.

Cho nên hãy lắng nghe thân thể bạn, nhu cầu của thân thể bạn. Hãy lắng nghe tâm trí bạn, nhu cầu của tâm trí bạn. Đừng lảng tránh chúng. Đi vào trong những nhu cầu đó, thám hiểm chúng với sự chăm sóc yêu thương. Làm bạn với thân thể bạn, làm bạn với tâm trí bạn, nếu bạn muốn vượt khỏi chúng một ngày nào đó. Việc làm bạn là thiết yếu.

Đó là tầm nhìn về cuộc sống của Tantra: Hãy làm bạn với những năng lượng cuộc sống của bạn. Đừng trở nên đối kháng.

BỐN ẤN

Tantra mô tả bốn ấn, hay mudra. Để đạt được điều tối thượng, một người phải đi qua bốn cánh cửa và phải mở bốn ổ khóa. Bốn ổ khóa này được gọi là bốn ấn, hay bốn mudra. Những ấn này rất quan trọng.

Mudra đầu tiên được gọi là *Karma Mudra*. Nó là cánh cửa ngoài cùng, là ngoại vi của bản thể bạn. Nó là khu vực ngoài cùng – hệt như hành động, đó là lí do tại sao nó được gọi là *Karma Mudra*. Karma nghĩa là "hành động". Hành động là lõi ngoài cùng của bản thể bạn, nó là ngoại vi của bạn. Cái mà bạn làm là ngoại vi của bạn. Bạn yêu ai đó, bạn ghét ai đó, bạn giết ai đó, bạn bảo vệ ai đó – cái mà bạn làm là ngoại vi của bạn. Hành động là phần ngoài cùng của bản thể bạn.

Ấn đầu tiên được mở bằng cách toàn tâm toàn ý trong hành động của bạn... *toàn tâm toàn ý* trong hành động của bạn. Bất cứ việc gì bạn làm, hãy làm một cách toàn tâm toàn ý, và niềm vui to lớn sẽ nảy sinh. Nếu bạn giận dữ, hãy toàn tâm toàn ý giận dữ; bạn sẽ học được nhiều từ việc toàn tâm toàn ý giận dữ. Nếu bạn toàn tâm toàn ý giận dữ và hoàn toàn nhận biết cơn giận của mình, cơn giận sẽ biến mất một ngày nào đó. Chẳng việc gì phải giận dữ thêm nữa. Một khi bạn đã thấu hiểu nó, nó có thể được vứt bỏ.

Điều gì được thấu hiểu thì có thể được vứt bỏ một cách dễ dàng. Chỉ những điều không được thấu hiểu mới luẩn quẩn quanh bạn. Hãy cố gắng toàn tâm toàn ý và tỉnh táo – đây là ổ khóa đầu tiên cần được mở.

Luôn luôn nhớ rằng, Tantra là khoa học. Nó không bảo bạn phải lặp đi lặp lại một câu thần chú. Nó nói, hãy tỉnh táo trong hành động của bạn.

Ấn thứ hai được gọi là *Gyan Mudra* – sâu hơn một chút so với ấn đầu tiên, vào bên trong một chút so với ấn đầu tiên – giống như tri thức. *Gyan* nghĩa là "tri thức". Hành động là thứ ở ngoài cùng và tri thức ở sâu hơn một chút. Bạn có thể quan sát xem tôi đang làm gì, nhưng bạn không thể quan sát xem tôi đang biết gì. Biết là ở bên trong. Hành động có thể được quan sát, biết không thể được quan sát. Ấn thứ hai là ấn của việc biết, *Gyan Mudra*.

Bây giờ, hãy bắt đầu biết những gì bạn thực sự biết, và ngừng việc tin vào những thứ bạn thực sự không biết. Ai đó hỏi bạn: "Có Thượng Đế hay không?" Và bạn nói: "Có, Thượng Đế tồn tại" – hãy nhớ, bạn có thực sự biết không? Nếu không, xin đừng nói là bạn biết. Hãy nói: "Tôi không biết." Nếu bạn trung thực và chỉ nói cái bạn biết, và chỉ tin cái bạn biết, ấn thứ hai sẽ bị phá vỡ. Nếu bạn tiếp tục tin những điều mà bạn không thực sự biết, ấn thứ hai sẽ không bao giờ bị phá vỡ. Tri thức giả là kẻ thù của tri thức thật. Tất cả niềm tin đều là tri thức giả, bạn chỉ tin chúng thôi. Những người được gọi là thánh nhân của bạn cứ tiếp tục nói với bạn: "Trước hết hãy tin, rồi bạn sẽ biết."

Tantra nói, trước hết hãy biết, rồi niềm tin sẽ ở đó. Nhưng đó là một kiểu niềm tin hoàn toàn khác – nó là tin cậy. Bạn "tin vào" Thượng Đế, bạn biết mặt trời. Mặt trời mọc, bạn chẳng cần phải tin vào nó – nó đơn giản ở đó và bạn biết nó. Thượng Đế mà bạn "tin vào". Thượng Đế đó không có thật.

Có một Thượng Đế khác – tính thượng đế tới thông qua việc biết. Nhưng việc đầu tiên là vứt bỏ tất cả những thứ bạn không biết mà chỉ tin rằng bạn biết. Bạn đã luôn luôn tin và bạn đã luôn luôn đem theo gánh nặng – hãy vứt bỏ gánh nặng đó đi. Từ một trăm thứ bạn sẽ được trút bỏ gần 98 thứ – bạn sẽ nhẹ gánh.

Chỉ còn lại một vài thứ mà bạn thực sự biết. Bạn sẽ cảm thấy tự do lớn lao. Đầu bạn sẽ không quá nặng nề nữa. Với sự tự do và không trọng lượng đó, bạn bước vào*mudra* thứ hai. Ấn thứ hai bị phá vỡ.

Mudra thứ ba được gọi là *Samaya Mudra*. *Samaya* nghĩa là "thời gian". Lớp đầu tiên ngoài cùng là hành động, lớp thứ hai là việc biết, lớp thứ ba là thời gian. Tri thức đã biến mất và bạn chỉ ở trong hiện tại, chỉ còn lại thời gian thuần khiết nhất.

Hãy thiền về nó. Trong hiện tại, không có tri thức. Tri thức luôn luôn là về quá khứ. Trong khoảnh khắc hiện tại không có tri thức, nó tự do hoàn toàn khỏi tri thức. Chỉ khoảnh khắc này, bạn biết gì? Chẳng có gì được biết. Nếu bạn bắt đầu nghĩ rằng bạn biết cái này và cái kia, nó sẽ tới từ quá khứ. Nó sẽ không tới từ khoảnh khắc này, không tới từ hiện tại. Tri thức hoặc là từ quá khứ hoặc là một phóng chiếu vào tương lai. Hiện tại là trong vắt, không hề có vẩn đục tri thức.

KHOÁI LẠC, VUI SƯỚNG, PHÚC LẠC

Khoái lạc đầu tiên là khi năng lượng của bạn chảy ra ngoài – khoái lạc mang tính thân thể. Vui sướng là khi năng lượng của bạn chảy vào trong – vui sướng mang tính tâm lí, chủ quan. Và khi nào thì phúc lạc xảy ra? Khi năng lượng của bạn không chảy đi đâu cả – khi nó chỉ ở đó. Bạn không đi đâu cả, bạn chỉ ở đó: Bạn chỉ là một hiện hữu. Giờ đây bạn không có mục tiêu nào và bạn không có dục vọng nào để thỏa mãn. Bạn không có tương lai, bạn chỉ ở đây bây giờ. Khi năng lượng đã trở thành một hồ chứa – không đi bất cứ đâu, không chảy bất cứ đâu, không có mục tiêu nào để đạt tới, không có gì để tìm kiếm, bạn chỉ ở đây, ở đây tuyệt đối, ở đây toàn bộ; hiện tại này là tất cả thời gian được để lại cho bạn, và hiện tại này là tất cả không gian – khi đó đột nhiên sự tích tụ năng lượng không di chuyển đi đâu và không bị xao lãng bởi thân thể hay tâm trí này trở thành một sự hối thúc lớn trong bạn. Và bông hoa sen một ngàn cánh mở ra. Lúc đó, vui sướng và khoái lạc là chồi, vẻ duyên dáng, lòng biết ơn và vinh quang là lá, và sự nở hoa tối thượng này của phúc lạc là sự trọn vẹn, sự kết trái. Bạn đã về đến nhà.

Cho nên ấn thứ ba là *Samaya Mudra* – ở trong khoảnh khắc này. Tại sao Tantra gọi nó là *Samaya*, thời gian? Thông thường bạn nghĩ rằng quá khứ, hiện tại và tương lai là ba phần của thời gian, nhưng đó không phải sự thấu hiểu của Tantra. Tantra nói: Chỉ có hiện tại là thời gian. Quá khứ không phải, nó đã đi rồi. Tương lai không phải, nó vẫn chưa đến. Chỉ có hiện tại hiện hữu.

Ở trong hiện tại là thực sự ở trong thời gian. Nếu không, hoặc bạn ở trong kí ức hoặc bạn ở trong mơ, cả hai đều là giả dối, ảo tưởng. Cho nên ấn thứ ba bị phá vỡ bằng việc ở trong hiện tại.

Đầu tiên, hãy toàn tâm toàn ý trong hành động của mình và ấn thứ nhất bị phá vỡ. Thứ hai, hãy trung thực trong việc biết của mình và ấn thứ hai bị phá vỡ. Lúc này, chỉ ở đây bây giờ và ấn thứ ba bị phá vỡ.

Ấn thứ tư được gọi là *Maha Mudra*, "đại ấn". Nó là lớp trong cùng, giống như không gian. Giờ đây, chỉ còn lại không gian thuần khiết. Hành động, việc biết, thời gian, không gian – đây là bốn ấn. Không gian là lõi trong cùng của bạn, trục của bánh xe, hay trung tâm của cơn lốc.

Trong sự trống rỗng tận cùng bên trong của bạn là không gian, bầu trời.

Phần ba
CỐT TỦY CỦA TẦM NHÌN TANTRA

Tantra đích thực không phải kĩ thuật mà là tình yêu. Nó không phải kĩ thuật mà là sự cầu nguyện. Nó không hướng đến cái đầu mà là sự buông lỏng vào trong trái tim. Hãy nhớ điều đó. Nhiều cuốn sách đã viết về Tantra, và tất cả chúng đều nói về kĩ thuật. Nhưng Tantra đích thực chẳng có gì liên quan đến kĩ thuật. Tantra đích thực thì không thể viết về nó được, Tantra đích thực phải được thấm nhuần.

CON ĐƯỜNG CỦA TRÍ THÔNG MINH

Có hai con đường để tiếp cận thực tại: con đường của trí tuệ và con đường của trí thông minh. Con đường của trí tuệ là lí thuyết hóa, suy nghĩ, suy xét. Mọi sự suy xét đều vô nghĩa, bởi vì làm sao bạn có thể suy xét điều mà bạn không biết? Làm sao bạn có thể thậm chí nghĩ về điều mà bạn không biết?

Không thể suy nghĩ về cái không biết – chẳng có cách nào để nghĩ về cái không biết. Tất cả những điều bạn nghĩ đều là cái đã biết liên tục lặp lại trong tâm trí bạn. Đúng vậy, bạn có thể tạo ra những tổ hợp mới từ những ý nghĩ cũ, nhưng chỉ bằng việc tạo ra những tổ hợp mới thì bạn sẽ không khám phá ra cái thật. Bạn sẽ đánh lừa chính mình.

Trí tuệ là kẻ lừa gạt vĩ đại nhất trong thế giới. Thông qua trí tuệ con người đã đánh lừa chính mình suốt nhiều thời đại. Thông qua trí tuệ bạn chối bỏ thực tại, bạn không giải thích nó. Thông qua trí tuệ bạn tạo ra một đám bụi mù xung quanh chính mình để bạn hoàn toàn không thể thấy thực tại, và bạn bị cắt rời khỏi hiện hữu. Bạn bị lạc trong mớ kinh sách của mình – không ai từng lạc ở nơi nào khác. Nơi bạn lạc lối chính là trong mớ hỗn độn của những kinh sách.

Tantra là con đường của trí thông minh chứ không phải của trí tuệ. Nó không trả lời bất kì câu hỏi nào, nó hoàn toàn không giải thích cái gì cả; nó không giảng giải gì cả. Nó không phải là một nghi vấn, nó là một cuộc truy tìm. Nó không phải một cuộc truy vấn về chân lí, nó là một cuộc truy vấn vào trong chân lí. Nó thâm

nhập thực tại. Nó cố gắng phá hủy tất cả những đám mây bao vây bạn khiến cho bạn không thể thấy thực tại như nó vốn vậy.

Tantra là đi xa hơn suy nghĩ. Đó là lí do tại sao những Tantrika lại ca tụng tình yêu nhiều đến vậy. Đó là lí do tại sao cực khoái đã trở thành biểu tượng cho thực tại tối thượng. Lí do là chỉ ở trong cực khoái bạn mới đánh mất tâm trí mình trong một vài khoảnh khắc. Đó là trạng thái vô trí duy nhất sẵn có cho người bình thường. Đó là khả năng duy nhất để bạn có một thoáng nhìn về thực tại.

Thế nên, cực khoái tình dục trở nên vô cùng quan trong trên con đường của Tantra. Không phải bởi vì nó cho bạn thực tại tối thượng, mà bởi vì ít nhất nó cho bạn một cơ hội để liếc ra xa hơn khỏi tâm trí. Nó cho bạn một ô cửa sổ nhỏ – tạm thời – nó không ở lại lâu, nhưng nó vẫn là khả năng duy nhất để bạn có mối liên lạc nào đó với thực tại. Bằng không, bạn luôn luôn bị bao vây bởi những ý nghĩ của mình và những ý nghĩ của bạn chẳng giải thích điều gì. Mọi sự giải thích đều chỉ là vô nghĩa.

Để biết chân lí, bạn phải di chuyển vào trong cuộc phiêu lưu vĩ đại nhất từng có. Bạn có thể bị lạc, ai mà biết được?

Thực tại của một con người là điều bí ẩn. Không có câu trả lời nào cho nó, bởi vì ngay từ ban đầu nó đã không phải là một câu hỏi. Nó là bí ẩn để sống theo chứ không phải vấn đề để giải quyết. Hãy nhớ sự phân biệt giữa vấn đề và bí ẩn; một bí ẩn mang tính hiện sinh, một vấn đề mang tính trí tuệ. Bí ẩn không phải do tâm trí tạo ra, cho nên tâm trí không thể giải quyết nó được. Ngay từ đầu, vấn đề là do tâm trí tạo ra, cho nên tâm trí có thể giải quyết nó được. Nhưng bí ẩn của sự sống – bí ẩn hiện sinh này bao vây bạn, những cây cối này, những ngôi sao này, những chim chóc này, con người, chính bản thân bạn – làm sao bạn có thể giải thích chúng thông qua tâm trí?

Tâm trí là người mới đến. Hiện hữu đã sống mà không có tâm trí trong một thời gian dài. Tâm trí là một phần thêm vào vừa xảy ra mới đây. Các nhà khoa học nói rằng nếu chúng ta chia lịch sử loài người thành 24 tiếng, một ngày, thì tâm trí chỉ mới đến được vài giây... chỉ vài giây! Làm sao nó có thể giải quyết điều gì? Nó có thể giải quyết cái gì? Nó đã không biết cái bắt đầu, nó đã không biết cái kết thúc; nó chỉ vừa mới tới lúc giữa. Nó không có phối cảnh.

Nếu bạn muốn biết cái không biết này là gì, bạn phải rút lui khỏi

tâm trí, bạn phải biến mất vào trong hiện hữu. Đó là con đường của Tantra.

Tantra không phải một triết lí. Tantra là tuyệt đối hiện sinh. Và hãy nhớ, khi tôi nói rằng Tantra là hiện sinh, tôi không nói đến chủ nghĩa hiện sinh của Sartre, Camus, Marcel[1]và những người khác. Chủ nghĩa hiện sinh đó là một triết lí, một triết lí về sự hiện sinh, nhưng không phải con đường của Tantra. Và sự khác biệt là rất lớn.

---

[1] *Những triết gia tiêu biểu của chủ nghĩa hiên sinh.*

Các triết gia hiện sinh ở phương Tây chỉ tình cờ gặp những điều tiêu cực: thống khổ, lo âu, phiền muộn, buồn rầu, băn khoăn, tuyệt vọng, vô nghĩa, thiếu mục đích – tất cả những điều tiêu cực. Tantra đã tình cờ gặp tất cả những gì đẹp đẽ, vui sướng, phúc lạc. Tantra nói: Hiện hữu là một cực khoái, một cực khoái vĩnh cửu cứ tiếp diễn không ngừng nghỉ. Nó là cực khoái mãi mãi vô tận, một cực lạc.

Họ hẳn phải di chuyển theo những hướng khác nhau. Sartre nghĩ về hiện hữu. Tantra nói, suy nghĩ không phải là cánh cửa; nó chẳng dẫn đến đâu cả. Nó là ngõ cụt. Nó chỉ mang bạn tới ngõ cụt. Triết lí là tuyệt vời nếu bạn chỉ giết thời gian. Thế thì triết lí là tuyệt vời, bạn có thể việc bé xé ra to và bạn có thể thưởng thức chuyến đi.

Triết lí đang việc bé xé ra to. Bạn có thể cứ tiếp tục không ngừng – không có kết thúc cho nó. Trong ít nhất năm ngàn năm, con người đã triết luận về mỗi thứ và mọi thứ: về bắt đầu, về kết thúc, về ở giữa. Nhưng không một câu hỏi nào được giải đáp. Không một câu hỏi nào – dù là nhỏ nhất – được giải đáp hay hóa giải. Triết lí đã được chứng tỏ là thứ phù phiếm nhất trong các nỗ lực. Nhưng chúng ta vẫn tiếp tục, dù biết hoàn toàn rõ ràng rằng nó chẳng bao giờ mở ra điều gì. Tại sao vậy? Nó hứa hẹn nhưng nó không bao giờ giữ lời. Thế thì tại sao chúng ta cứ tiếp tục thực hiện nỗ lực này?

Triết lí thì rẻ. Nó không yêu cầu bất cứ sự tham gia nào, nó không phải một cam kết. Bạn có thể ngồi trên ghế của mình và suy nghĩ. Nó là một giấc mơ. Nó không yêu cầu bạn thay đổi để thấy thực tại. Đó là nơi cần tới can đảm, cần tới can đảm mang tính phiêu lưu.

Để biết chân lí, bạn phải di chuyển vào trong cuộc phiêu lưu vĩ đại nhất từng có. Bạn có thể bị lạc, ai mà biết được? Bạn có thể không bao giờ quay về, ai mà biết được? Hoặc bạn có thể quay về và bị biến đổi hoàn toàn, ai biết liệu nó sẽ là tốt hay không?

Hành trình này mù mờ, mù mờ đến nỗi bạn thậm chí không thể lên kế hoạch cho nó. Bạn phải nhảy vào trong nó. Bị bịt mắt, bạn phải nhảy vào trong nó, trong đêm tối tăm, không bản đồ, không biết mình đang đi đâu, không biết mình đi vì cái gì. Chỉ một số ít kẻ liều lĩnh mới bước vào trong cuộc truy tìm mang tính hiện sinh này. Tantra chỉ hấp dẫn với một số ít người, nhưng đó là những người tinh hoa nhất.

XA HƠN SỰ PHÓNG TÚNG

Tantra không phải con đường của phóng túng. Nó là con đường duy nhất để thoát khỏi phóng túng. Nó là con đường duy nhất để thoát khỏi tính dục. Không con đường nào khác từng giúp ích cho nhận loại, tất cả những con đường khác đã làm cho con người ngày càng nhục dục hơn.

Tình dục đã không biến mất – các nhà đạo đức chỉ đầu độc nó ngày một nhiều hơn. Nó vẫn ở đó trong một hình thái đã bị đầu độc. Đúng vậy, tội lỗi đã nảy sinh trong con người, nhưng tình dục đã không biến mất. Nó không thể biến mất bởi vì nó là một thực tại sinh học. Nó là hiện sinh, người ta không thể khiến nó biến mất bằng cách kìm nén nó. Nó chỉ có thể biến mất khi bạn trở nên cân đối đến mức bạn có thể giải phóng năng lượng bị bó buộc trong tính dục – năng lượng được giải phóng không phải bởi sự kìm nén mà bởi sự thấu hiểu. Một khi năng lượng được giải phóng, từ bùn sẽ xuất hiện hoa sen. Hoa sen đã mọc lên từ bùn, nó đã đi lên cao hơn. Kìm nén kéo nó thấp xuống vào trong bùn.

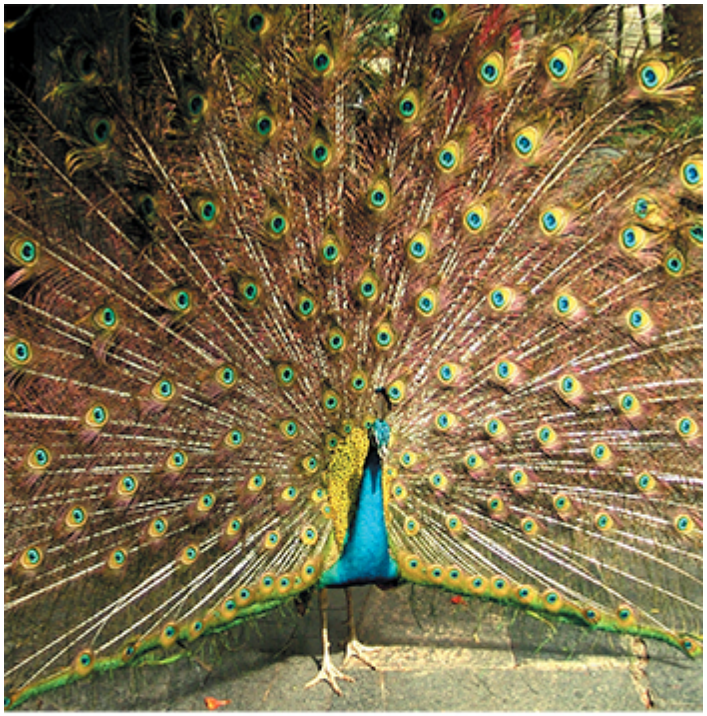

Toàn thể nhân loại đã kìm nén tình dục trong bùn lầy của vô thức. Con người tiếp tục kìm nén nó, ngồi lên nó; không cho phép nó di chuyển. Họ giết nó bằng ăn kiêng, bằng kỉ luật, bằng cách đi đến một hang động trong dãy Himalaya, bằng cách chuyển đến tu viện nơi phụ nữ không được phép vào. Có những tu viện mà phụ nữ đã không bước vào suốt hàng trăm năm, có những tu viện chỉ có các nữ tu sống và chưa từng có đàn ông bước vào. Đây là những cách để kìm nén và chúng ngày càng tạo ra nhiều hơn tính dục cũng như ngày càng nhiều hơn những giấc mơ phóng túng.

Không, Tantra không phải con đường của phóng túng. Nó là con đường duy nhất của tự do. Tantra nói: Bất cứ điều gì tồn tại đều phải được thấu hiểu, và thông qua thấu hiểu, những thay đổi xảy đến theo ý của chúng.

Phóng túng là tự sát – cũng có tính tự sát giống như kìm nén. Đây là hai thái cực mà Đức Phật bảo phải tránh. Một thái cực là kìm nén, thái cực kia là phóng túng. Hãy ở giữa: Không kìm nén cũng không phóng túng. Chỉ ở giữa, quan sát, tỉnh táo, nhận biết. Nó là cuộc sống của bạn! Không phải kìm nén nó, cũng đừng để nó bị lãng phí – nó phải được thấu hiểu.

Nó là cuộc sống của bạn – hãy chăm sóc nó, yêu thương nó, làm bạn với nó! Nếu bạn có thể làm bạn với cuộc sống của mình, nó sẽ tiết lộ nhiều bí ẩn cho bạn, nó sẽ đưa bạn đến chính cánh cửa của cái xa hơn.

Tantra hoàn toàn không phải là phóng túng. Những người kìm nén luôn luôn nghĩ rằng Tantra là phóng túng bởi vì tâm trí họ bị ám ảnh quá nhiều. Chẳng hạn, một người đàn ông sống trong một tu viện chưa bao giờ nhìn thấy đàn bà làm sao có thể tin rằng

Saraha không phóng túng khi ông ấy sống cùng một phụ nữ? Không chỉ sống cùng với một phụ nữ mà còn thực hành những thứ lạ lùng: ngồi cùng với người phụ nữ khỏa thân trong khi ông ấy chỉ quan sát cô ta; hoặc ngay cả khi làm tình với người phụ nữ, ông ấy cũng quan sát chính mình cùng việc làm tình của mình.

Bây giờ, bạn không thể nhìn thấy sự quan sát của ông ấy, bạn chỉ có thể nhìn thấy rằng ông ấy đang làm tình với một phụ nữ. Và nếu bạn kìm nén, toàn bộ tính dục bị kìm nén của bạn sẽ sôi sùng sục lên. Bạn sẽ bắt đầu phát khùng! Bạn sẽ phóng chiếu tất cả những thứ bạn đã kìm nén bên trong mình lên Saraha – và Saraha chẳng làm gì giống như thế, ông ấy đang di chuyển theo một chiều hướng hoàn toàn khác. Ông ấy không thực sự quan tâm đến thân thể. Ông ấy muốn nhìn thấy tính dục này thực sự là gì, ông ấy muốn nhìn thấy sự hấp dẫn tình dục này là gì, ông ấy muốn nhìn thấy một cách chính xác cực khoái là gì, ông ấy muốn thiền định ở khoảnh khắc lên đỉnh đó để có thể tìm ra manh mối và chìa khóa... có thể có chiếc chìa khóa để mở cánh cửa của cái xa hơn. Trên thực tế, nó ở đó.

Tự nhiên đã giấu chiếc chìa khóa trong tính dục của bạn. Một mặt, thông qua tính dục của bạn, cuộc sống tiếp diễn nhưng nó chỉ là sự sử dụng một phần năng lượng tình dục của bạn. Mặt khác, nếu bạn di chuyển với đầy đủ nhận biết vào trong năng lượng tình dục của mình, bạn sẽ tìm thấy chiếc chìa khóa có thể giúp bạn bước vào cái vĩnh hằng. Một phương diện nhỏ của tình dục là con cái bạn sẽ được sinh ra. Một phương diện khác, phương diện cao hơn, là bạn có thể sống trong sự vĩnh hằng.

Năng lượng tình dục là năng lượng sự sống. Thông thường chúng ta không di chuyển xa hơn cổng ngõ. Chúng ta không bao giờ đi vào trong cung điện. Saraha đang cố gắng đi vào trong cung điện. Những người đi đến chỗ nhà vua hẳn đều là những người kìm nén – giống như tất cả mọi người đều kìm nén.

Chính khách và tu sĩ phải truyền dạy sự kìm nén bởi vì chỉ thông qua kìm nén con người mới có thể bị làm cho điên khùng. Bạn có thể cai trị những người điên khùng dễ dàng hơn những người không điên. Và khi con người điên khùng trong năng lượng tình dục của họ, họ bắt đầu di chuyển theo những chiều hướng khác – họ bắt đầu di chuyển về phía tiền tài, quyền lực hay danh vọng. Họ phải biểu lộ năng lượng tình dục của mình ở đâu đó, nó đang sôi lên và họ phải giải phóng nó. Cho nên điên vì tiền hay nghiện quyền lực trở thành sự giải phóng của họ.

Toàn thể xã hội này bị ám ảnh tình dục. Nếu sự ám ảnh tình dục biến mất khỏi thế giới, con người sẽ không điên vì tiền. Ai sẽ bận tâm về tiền chứ? Và con người sẽ không bị quyền lực quấy rầy. Sẽ không ai muốn trở thành một tổng thống hay một thủ tướng – để làm gì? Cuộc sống đẹp phi thường đến thế trong sự bình thường của nó, nó quá hùng vĩ trong sự bình thường của nó. Tại sao người ta lại muốn trở thành "ai đó"? Thật khoái trá khi không là ai cả – chẳng thiếu thứ gì cả. Nhưng nếu bạn phá hủy tính dục của con người và kìm nén họ thì họ sẽ thiếu hụt nhiều thứ đến mức họ luôn luôn thèm muốn, nghĩ rằng ở đâu đó hẳn phải có niềm vui, bởi vì nó không có ở đây.

Tình dục là một trong những hoạt động được tạo hóa ban cho mà ném bạn hết lần này tới lần khác vào khoảnh khắc hiện tại. Bình thường bạn không bao giờ ở trong hiện tại, ngoại trừ lúc bạn đang làm tình, và khi đó cũng chỉ trong vài giây.

Tantra nói bạn phải thấu hiểu tình dục, giải mã tình dục. Nếu tình dục quan trọng đến mức sự sống bước ra từ nó thì nó hẳn phải có thêm cái gì đó. Cái gì đó này chính là chìa khóa cho sự siêu việt.

XA HƠN SỰ CẤM KỊ

Tại sao tình dục là một điều cấm kị trong tất cả các xã hội qua các thời đại? Nó là một câu hỏi phức tạp nhưng cũng quan trọng – đáng để đào sâu.

Tình dục là bản năng mạnh mẽ nhất của con người. Chính khách và tu sĩ ngay từ đầu đã hiểu tình dục là năng lượng tác động lên con người nhiều nhất. Nó phải bị tước đoạt, nó phải bị cắt bỏ. Nếu người ta được phép tự do hoàn toàn trong tình dục thì sẽ không có khả năng thống trị họ; sẽ không thể biến họ thành nô lệ được.

Bạn đã bao giờ thấy chuyện này chưa? Khi bạn muốn buộc một con bò rừng vào chiếc xe bò, bạn làm gì? Bạn thiến nó – bạn phá hủy năng lượng tình dục của nó. Và bạn đã bao giờ thấy sự khác biệt giữa bò rừng và bò nhà chưa? Một sự khác biệt rõ rệt! Con bò nhà là một hiện tượng đáng thương, một nô lệ. Con bò rừng là một vẻ đẹp; con bò rừng là một hiện tượng huy hoàng, một sự chói lọi rạng rỡ. Hãy nhìn một con bò rừng bước đi, cách nó bước giống như một hoàng đế! Rồi hãy nhìn một con bò nhà đang kéo chiếc xe.

Điều tương tự đã được tiến hành với con người: Bản năng tình dục đã bị tước đoạt, cắt bỏ, làm tê liệt. Giờ đây một người không tồn tại như một con bò rừng, anh ta tồn tại như một con bò nhà, và mỗi người đang kéo theo một ngàn lẻ một chiếc xe. Hãy nhìn đi, và bạn sẽ thấy phía sau mình một ngàn lẻ một chiếc xe, và bạn bị buộc vào tất cả chúng.

Tại sao bạn không thể buộc một con bò rừng? Con bò rừng quá mạnh mẽ. Nếu nó thấy một con bò cái đi ngang qua, nó sẽ ném sang một bên cả bạn lẫn chiếc xe và lao đến con bò cái. Nó sẽ không bận tâm chút nào xem bạn là ai và nó sẽ không nghe theo bạn. Không thể nào kiểm soát được con bò rừng.

Năng lượng tình dục là năng lượng sự sống, không thể kiểm soát nó. Chính khách và tu sĩ không quan tâm đến bạn, họ quan tâm đến việc chuyển năng lượng của bạn sang những hướng khác. Cho nên có một cơ chế nào đó phía sau nó cần phải được thấu hiểu.

Kìm nén tình dục, cấm kị tình dục, chính là nền móng để nô dịch

con người. Con người không thể tự do trừ khi tình dục tự do. Con người không thể tự do thực sự trừ khi năng lượng tình dục của họ được cho phép phát triển tự nhiên.

Đây là năm thủ đoạn mà thông qua đó con người bị biến thành nô lệ, thành hiện tượng xấu xí, thành sự què quặt.

Đầu tiên: Hãy khiến cho người ta yếu ớt nhất có thể nếu bạn muốn thống trị họ. Nếu tu sĩ muốn thống trị bạn hoặc chính khách muốn thống trị bạn, họ hẳn phải khiến cho bạn yếu ớt nhất có thể. Đúng là trong những trường hợp cụ thể thì có thể có ngoại lệ – như khi chiến đấu với kẻ thù. Quân đội được cho phép nhiều điều mà những người khác không được cho phép. Quân đội phục vụ cho cái chết, nó được cho phép mạnh mẽ. Nó được cho phép mạnh mẽ hết mức có thể bởi vì cần nó để giết kẻ thù.

Những người khác bị phá hủy. Họ bị ép buộc phải yếu ớt theo một ngàn lẻ một cách, và cách tốt nhất để khiến cho một người yếu ớt là không cho tình yêu tự do hoàn toàn. Tình yêu là sự nuôi dưỡng. Các nhà tâm lí học đã khám phá ra rằng nếu một đứa trẻ không được trao yêu thương, nó sẽ co dúm lại vào trong chính nó và trở nên yếu ớt. Bạn có thể cho nó sữa, bạn có thể cho nó thuốc men, bạn có thể cho nó mọi thứ khác, chỉ đừng cho nó yêu thương. Đừng ôm nó, đừng hôn nó, đừng giữ nó ở gần hơi ấm của bạn và đứa trẻ sẽ trở nên ngày một yếu ớt hơn. Nó có khả năng chết hơn là sống. Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao? Chỉ cần ôm, hôn, trao hơi ấm, bằng cách này hay cách khác là đứa trẻ cảm thấy được nuôi dưỡng, được chấp nhận, được yêu thương, được cần đến. Đứa trẻ bắt đầu cảm thấy có giá trị, đứa trẻ bắt đầu cảm thấy một ý nghĩa nào đó trong đời mình. Từ thời thơ ấu chúng ta đã bỏ đói trẻ: Chúng ta không trao đủ yêu thương cần thiết. Thế rồi chúng ta ép buộc những chàng trai, cô gái không được yêu trừ khi họ kết hôn. Ở độ tuổi 14, họ trưởng thành về tình dục. Nhưng sự giáo dục của họ có thể mất nhiều thời gian hơn – mười năm nữa, 24, 25 năm – khi đó họ sẽ lấy các bằng thạc sỹ, tiến sỹ, cho nên chúng ta phải ép buộc họ không được yêu.

Năng lượng tình dục lên tới cực điểm khoảng độ tuổi 18. Không bao giờ người đàn ông có được sự sung mãn đến thế và không bao giờ người đàn bà có cực khoái lớn lao hơn mức cô ấy có thể trải nghiệm vào khoảng độ tuổi 18. Nhưng chúng ta cố gắng ép buộc họ không được làm tình. Chúng ta ép buộc những chàng trai và cô gái ở những kí túc xá riêng biệt. Những cô gái và chàng trai bị tách biệt, và giữa hai bên là đủ các cơ chế của cảnh sát, quan tòa, hiệu trưởng. Họ giữ các chàng trai không cho đi đến chỗ các cô gái, giữ các cô gái không cho đi đến chỗ các chàng trai. Tại sao lại có quá nhiều sự quan tâm như vậy? Họ đang cố gắng giết chết con bò rừng và tạo ra con bò nhà.

Vào thời điểm bạn 18 tuổi, bạn ở đỉnh cao năng lượng tình dục của mình, năng lượng tình yêu của mình. Vào thời điểm bạn kết

hôn, bạn 25, 26, 27... và độ tuổi đang ngày càng tăng cao. Một đất nước càng văn minh, bạn chờ đợi càng lâu, bởi vì có nhiều thứ phải học hơn, phải kiếm một công việc, thế này và thế kia. Vào thời điểm bạn kết hôn, bạn gần như xuống dốc về sức mạnh.

Rồi bạn làm tình, nhưng việc làm tình không bao giờ thực sự nóng – nó không bao giờ tới điểm mà người ta bốc hơi – nó cứ mãi âm ấm. Và khi bạn không thể yêu thương trọn vẹn, bạn không thể yêu thương con cái mình bởi vì bạn không biết phải làm thế nào. Khi bạn không biết những tột đỉnh của yêu thương, làm sao bạn có thể dạy con bạn được? Làm sao bạn có thể giúp con bạn biết những tột đỉnh của nó?

Trải qua nhiều thời đại chúng ta đã phủ nhận tình yêu cho nên chúng ta vẫn còn yếu ớt.

Thứ hai: Khiến cho người ta dốt nát và sai lầm hết mức có thể để họ có thể dễ dàng bị đánh lừa. Nếu bạn muốn tạo ra một dạng ngu si thì cách tốt nhất là ngăn cản con người dịch chuyển vào trong tình yêu một cách tự do. Không có tình yêu, trí thông minh của một người sẽ rơi xuống thấp. Bạn chưa thấy ư? Khi bạn yêu, đột nhiên mọi năng lực của bạn ở đỉnh điểm, ở đỉnh cao. Mới một khoảnh khắc trước bạn trông đần độn nhưng rồi bạn gặp người đàn bà của mình... và đột nhiên một niềm vui sướng lớn lao phun trào trong bản thể bạn, bạn rực cháy. Khi người ta đang yêu, họ hoạt động ở mức tối đa. Khi tình yêu biến mất và khi tình yêu không ở đó, họ hoạt động ở mức tối thiểu.

Những người vĩ đại nhất, thông minh nhất là những người nhiều tính dục nhất. Điều này phải được thấu hiểu, bởi vì năng lượng tình yêu về cơ bản là trí thông minh. Nếu bạn không thể yêu, bạn bị đóng kín và lạnh lẽo; bạn không thể tuôn chảy. Khi ở trong tình yêu, bạn tuôn chảy. Khi ở trong tình yêu, bạn cảm thấy tự tin đến mức bạn có thể chạm vào các vì sao. Đó là lí do tại sao một người phụ nữ trở thành nguồn cảm hứng to lớn hay một người đàn ông trở thành nguồn cảm hứng to lớn. Khi một người đàn bà được yêu, cô ấy trở nên xinh đẹp hơn ngay tức thì, ngay tức khắc! Chỉ một khoảnh khắc trước cô ấy là một người đàn bà bình thường còn giờ đây tình yêu bao trùm lên cô ấy – cô ấy được tắm trong một năng lượng hoàn toàn mới và một hào quang mới xuất hiện xung quanh cô ấy. Cô ấy bước đi duyên dáng hơn – một vũ điệu đã đi vào bước chân cô ấy. Giờ đây đôi mắt cô ấy có vẻ đẹp khác thường, gương mặt cô ấy rực lên, cô ấy bừng sáng. Và điều đó cũng xảy ra cho người đàn ông.

Khi người ta ở trong tình yêu, họ hoạt động ở trạng thái tối ưu. Cấm đoán tình yêu và họ sẽ mãi ở mức tối thiểu. Khi họ ở mức tối thiểu, họ đần độn, họ dốt nát, họ chẳng bận tâm để biết. Khi người ta dốt nát, đần độn và sai lầm, họ có thể dễ dàng bị đánh lừa. Khi người ta bị kìm nén về tình dục, khi tình yêu của họ bị kìm nén, họ bắt đầu thèm muốn "cuộc sống khác". Họ nghĩ về cõi trời hay thiên đường, nhưng họ không nghĩ sẽ tạo ra thiên đường ở đây và bây giờ.

Khi bạn ở trong tình yêu, thiên đường là ở đây và bây giờ. Thế thì bạn không bận tâm đến việc đi gặp tu sĩ. Thế thì ai còn lo lắng về thiên đường nữa? Bạn đã ở đó rồi! Bạn không còn quan tâm. Nhưng khi năng lượng tình yêu của bạn bị kìm nén, bạn bắt đầu suy nghĩ: "Ở đây chẳng có gì cả. Bây giờ là trống rỗng. Hẳn phải có nơi nào đó, mục tiêu nào đó..." Bạn đi tới gặp tu sĩ hỏi về cõi trời và ông ta tô vẽ những bức tranh đẹp đẽ về cõi trời.

Tình dục đã bị kìm nén cho nên bạn có thể quan tâm đến cuộc sống khác. Và khi người ta quan tâm đến cuộc sống khác, một cách hiển nhiên họ không quan tâm đến cuộc sống này.

Tantra nói: Cuộc sống này là cuộc sống duy nhất. Cuộc sống khác được ẩn giấu trong cuộc sống này. Nó không chống lại cuộc sống này, nó không xa khỏi cuộc sống này; nó ở trong cuộc sống này. Hãy đi vào trong cuộc sống này. Nó là đây! Đi vào trong cuộc sống này và bạn cũng sẽ tìm ra cuộc sống khác. Thượng Đế được ẩn giấu trong thế giới – đó là thông điệp Tantra. Một thông điệp vĩ đại, cao cả, vô song: Thượng Đế được ẩn giấu trong thế giới,

Thượng Đế được ẩn giấu ở đây bây giờ. Nếu bạn yêu, bạn sẽ có thể cảm nhận nó.

Bí mật thứ ba: Khiến cho người ta bị hoảng sợ hết mức có thể. Cách chắc chắn là không cho phép họ yêu, bởi vì tình yêu phá hủy sợ hãi... "Tình yêu xua tan sợ hãi." Khi bạn ở trong tình yêu, bạn không sợ. Khi bạn ở trong tình yêu, bạn có thể chiến đấu chống lại cả thế giới. Khi bạn ở trong tình yêu, bạn cảm thấy có khả năng làm mọi thứ. Nhưng khi bạn không ở trong tình yêu, bạn sợ cả những thứ nhỏ bé. Khi bạn không ở trong tình yêu, bạn quan tâm nhiều hơn đến an ninh, an toàn. Khi bạn ở trong tình yêu, bạn quan tâm nhiều hơn đến phiêu lưu, thám hiểm.

Người ta đã không được phép yêu bởi vì đó là cách duy nhất làm họ sợ. Khi họ sợ hãi và run rẩy, họ luôn luôn hạ mình, quỳ gối trước tu sĩ và cúi đầu trước chính khách.

Nó là một âm mưu ghê gớm chống lại nhân loại. Nó là một âm mưu ghê gớm chống lại bạn! Chính khách và tu sĩ luôn nói rằng họ là những đầy tớ của công chúng. Họ nói: "Chúng tôi ở đây để phục vụ bạn, để giúp bạn đạt được một cuộc sống tốt đẹp hơn. Chúng tôi ở đây để tạo ra một cuộc sống tốt đẹp cho bạn." Tuy nhiên, thực tế không phải như vậy.

Thứ tư: Khiến cho người ta khốn khổ hết mức có thể – bởi vì những người khốn khổ thì bối rối, những người khốn khổ không đánh giá tốt về bản thân, những người khốn khổ tự buộc tội bản thân. Một người đàn ông khốn khổ cảm thấy rằng anh ta hẳn đã làm điều gì đó sai. Một người phụ nữ khốn khổ không thể đứng vững: Bạn có thể đẩy cô ấy từ đây ra kia – cô ấy có thể chuyển thành khúc gỗ trôi một cách dễ dàng. Một người khốn khổ luôn luôn sẵn sàng bị người khác ra lệnh, chỉ thị, huấn luyện, bởi vì anh ta biết: "Tự tôi thì chỉ có khốn khổ. Biết đâu ai khác có thể huấn luyện cuộc đời tôi." Anh ta đã sẵn sàng là một nạn nhân.

Và thứ năm: Khiến cho người ta xa lánh nhau hết mức có thể, để họ không thể hợp thành nhóm cho bất cứ mục đích nào mà tu sĩ và chính khách có thể không chấp thuận. Khiến cho người ta tách biệt nhau. Đừng cho phép họ quá thân mật. Khi người ta tách biệt, cô đơn và xa lánh nhau, họ không thể hợp thành nhóm. Và có một ngàn lẻ một thủ đoạn để khiến họ tách rời.

Chẳng hạn, nếu bạn đang nắm tay một người đàn ông – bạn là một người đàn ông và bạn đang nắm tay một người đàn ông khác bước xuống phố ca hát – bạn sẽ cảm thấy tội lỗi bởi vì người ta sẽ

bắt đầu nhìn vào bạn: Bạn là đồng tính hay gì đó chăng? Hai người đàn ông không được phép ở bên nhau hạnh phúc. Họ không được phép nắm tay, họ không được phép ôm chặt lấy nhau. Họ bị lên án là đồng tính. Sợ hãi nảy sinh.

Nếu bạn của bạn tới và nắm lấy tay bạn trong tay anh ấy, bạn nhìn quanh: "Liệu có ai đang nhìn hay không?" Và bạn vội vàng bỏ tay anh ấy ra. Bạn bắt tay trong sự vội vàng như thế. Bạn đã bao giờ quan sát nó chưa? Bạn chỉ chạm vào tay người khác lắc lắc và bạn đã xong. Bạn không nắm tay, bạn không ôm chặt lấy nhau. Bạn sợ hãi.

Bạn có nhớ lần nào cha bạn ôm chặt bạn không? Bạn có nhớ lần nào mẹ bạn ôm chặt bạn sau khi bạn trưởng thành về tình dục không? Tại sao không? Nỗi sợ đã được tạo ra. Một chàng trai trẻ và mẹ anh ta ôm chặt nhau ư? Biết đâu tình dục nào đó sẽ nảy sinh giữa họ, ý tưởng nào đó, mộng tưởng nào đó. Nỗi sợ đã được tạo ra.

Năm thứ này có thể được giải quyết thông qua một thứ duy nhất, và đó là coi tình yêu là cấm kị. Có thể hoàn thành tất cả các mục tiêu này bằng cách ngăn cản con người yêu thương lẫn nhau. Và sự cấm kị này được điều khiển theo một cách thực sự khoa học. Sự cấm kị này là một tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời – kĩ năng tuyệt vời và sự gian xảo tuyệt vời đã đi vào bên trong nó. Nó thực sự là một kiệt tác. Sự cấm kị này cần phải được thấu hiểu.

Đầu tiên – nó là gián tiếp. Nó được che giấu. Nó không hiển lộ, bởi vì bất cứ khi nào một điều cấm kị trở nên quá rõ ràng thì nó không có tác dụng. Điều cấm kị phải được che giấu, để bạn không biết nó hoạt động ra sao. Điều cấm kị phải được che giấu để bạn thậm chí không thể hình dung ra rằng có thể chống lại nó. Điều cấm kị phải đi vào bên trong vô thức, không phải vào bên trong ý thức. Làm sao để khiến nó tinh vi và gián tiếp như vậy?

Thủ đoạn là: Đầu tiên tiếp tục dạy rằng tình yêu là vĩ đại, để cho người ta không bao giờ nghĩ rằng các tu sĩ và chính khách chống lại tình yêu. Tiếp tục dạy rằng tình yêu là vĩ đại, rằng tình yêu là điều đúng, và sau đó đừng cho phép bất cứ hoàn cảnh nào tình yêu có thể xảy ra. Đừng cho phép có cơ hội. Tiếp tục dạy rằng thực phẩm là tuyệt vời, rằng việc ăn là niềm vui tuyệt vời: "Hãy ăn ngon hết mức có thể." Nhưng đừng cung cấp thứ gì để ăn. Giữ cho người ta bị đói và tiếp tục nói về tình yêu.

Tất cả các tu sĩ không ngừng nói về tình yêu. Tình yêu được ngợi

ca chỉ sau Thượng Đế, và mọi khả năng để nó xảy ra đều bị từ chối. Trực tiếp, họ khuyến khích nó; gián tiếp, họ cắt bỏ gốc rễ của nó. Đây là kiệt tác.

Không tu sĩ nào nói về việc họ đã gây hại ra sao. Nó giống như thể bạn nói với cái cây: "Hãy xanh tươi, nở hoa, tận hưởng", và rồi bạn cắt gốc rễ để cái cây không thể phát triển. Và khi cái cây không trở nên xanh tươi, bạn có thể nhảy lên cái cây và nói: "Hãy nghe này! Mày chẳng chịu nghe. Mày chẳng theo chúng tao. Chúng tao bảo: 'Hãy xanh tươi, nở hoa, tận hưởng, nhảy múa'"... trong khi đó bạn tiếp tục cắt bỏ gốc rễ.

Tình yêu bị khước từ quá nhiều. Nó là điều hiếm có nhất trong thế giới và nó không nên bị từ chối. Nếu bạn có thể yêu năm người, bạn nên yêu năm. Nếu bạn có thể yêu năm mươi, bạn nên yêu năm mươi. Nếu bạn có thể yêu năm trăm, bạn nên yêu năm trăm. Tình yêu là hiếm có cho nên bạn càng lan tỏa nó thì càng tốt.

Nhưng bạn bị ép buộc vào trong một góc chật hẹp: Bạn chỉ có thể yêu vợ bạn, bạn chỉ có thể yêu chồng bạn, bạn chỉ có thể yêu cái này, bạn chỉ có thể yêu cái kia. Cứ như thể có một luật lệ rằng bạn chỉ có thể thở khi bạn ở cùng vợ bạn, bạn chỉ có thể thở khi bạn ở cùng chồng bạn. Chẳng bao lâu việc thở sẽ trở thành bất khả thi. Thế thì bạn sẽ chết! Và bạn thậm chí sẽ không thể thở khi bạn ở cùng vợ bạn hoặc chồng bạn. Bạn phải thở 24 giờ mỗi ngày.

Hãy yêu thương.

Thế rồi có một thủ đoạn khác: Họ nói về "tình yêu cao hơn" trong khi họ phá hủy cái thấp hơn. Họ nói rằng cái thấp hơn phải bị từ chối: Tình yêu thể xác là xấu, tình yêu linh hồn là đẹp. Bạn đã bao giờ thấy linh hồn nào mà không có thể xác chưa? Bạn đã bao giờ thấy ngôi nhà nào mà không có nền móng chưa? Cái thấp hơn là nền móng của cái cao hơn. Thể xác là nơi ở của bạn, linh hồn sống trong thể xác, cùng thể xác. Bạn là một linh hồn trong hình hài một thể xác và là một thể xác được cấp cho một tinh hồn. Bạn là cả hai. Cái thấp hơn và cái cao hơn không tách biệt, chúng là một – đều là các bậc của cùng một chiếc thang.

Đây là điều Tantra muốn làm rõ: Không được từ chối cái thấp hơn, cái thấp hơn phải được chuyển hóa thành cái cao hơn. Cái thấp hơn là tốt. Nếu bạn mắc kẹt với cái thấp hơn, lỗi là ở bạn, không phải ở cái thấp hơn. Chẳng có gì sai với bậc thấp hơn của chiếc thang. Nếu bạn mắc kẹt với nó thì là bạn mắc kẹt. Có vấn đề gì đó ở trong bạn.

Không được từ chối cái thấp hơn, cái thấp hơn phải được chuyển hóa thành cái cao hơn.

Hãy dịch chuyển.

Tình dục không sai. Bạn sai nếu bạn mắc kẹt ở đó. Hãy di chuyển lên cao hơn. Cái cao hơn không chống lại cái thấp hơn, cái thấp hơn khiến cho cái cao hơn có khả năng tồn tại.

Những thủ đoạn này đã tạo ra nhiều vấn đề khác. Mỗi lần bạn ở trong tình yêu, bằng cách này hay cách khác bạn cảm thấy tội lỗi; tội lỗi đã nảy sinh. Khi có tội lỗi, bạn không thể di chuyển toàn bộ vào trong tình yêu – tội lỗi ngăn cản bạn, nó giữ bạn lại. Ngay cả trong lúc làm tình với vợ bạn hoặc chồng bạn cũng có tội lỗi. Bạn biết đây là tội lỗi, bạn biết bạn đang làm gì đó sai. "Thánh nhân không làm việc này." Bạn là một tội nhân. Cho nên bạn không thể di chuyển toàn bộ ngay cả khi bạn được phép – một cách hời hợt – yêu bạn đời của mình. Người tu sĩ được che giấu phía sau bạn trong cảm giác tội lỗi của bạn; ông ta đang kéo bạn từ chỗ đó, giật dây bạn.

Khi tội lỗi nảy sinh, bạn bắt đầu tin rằng mình sai; bạn đánh mất tự tôn, bạn đánh mất tự trọng.

Và một vấn đề khác: Khi có tội lỗi thì bạn bắt đầu giả vờ. Những người mẹ và những người cha không cho phép con cái biết rằng họ làm tình: Họ giả vờ. Họ giả vờ rằng tình yêu không tồn tại. Con cái sớm muộn sẽ biết sự giả vờ của họ và khi chúng biết, chúng mất tất cả sự tin cậy. Chúng cảm thấy bị phản bội, chúng cảm thấy bị lừa dối. Thế rồi những người cha và những người mẹ nói rằng con cái không tôn trọng họ. Bạn là nguyên nhân của nó – làm sao chúng có thể tôn trọng bạn được? Bạn đã đánh lừa chúng đủ cách. Bạn đã không trung thực; bạn đáng xấu hổ. Bạn đã bảo chúng đừng yêu – "Hãy thận trọng" – và bạn thì lúc nào cũng làm tình. Và ngày ấy sớm muộn cũng đến, khi chúng nhận ra rằng ngay cả cha chúng, ngay cả mẹ chúng, cũng không thành thật với chúng – thế thì làm sao chúng có thể tôn trọng bạn được?

Đầu tiên tội lỗi tạo ra sự giả vờ, rồi sự giả vờ tạo ra sự xa lánh lẫn nhau. Ngay cả con của bạn sẽ không cảm thấy hòa hợp với bạn, có một rào cản – sự giả vờ của bạn. Và bạn biết rằng mọi người đang giả vờ...

Một ngày, bạn sẽ đi đến việc biết rằng bạn chỉ đang giả vờ và

những người khác cũng vậy. Khi mọi người đều đang giả vờ, làm sao bạn có thể gắn kết? Khi mọi người là giả, làm sao bạn có thể gắn kết? Làm sao bạn có thể thân thiện khi khắp nơi đều là lừa gạt và gian dối? Bạn trở nên vỡ mộng về thực tại, bạn trở nên cay đắng, và bạn thấy nó chỉ như một phân xưởng của ma quỷ. Mỗi người đều có một khuôn mặt giả, không ai chân thật. Mọi người đều đeo mặt nạ, không ai đưa ra khuôn mặt nguyên bản của mình.

Bạn cảm thấy tội lỗi, bạn cảm thấy rằng bạn đang giả vờ, và bạn biết rằng mọi người đang giả vờ, mọi người đang cảm thấy tội lỗi, và mọi người đã trở nên giống như một vết thương xấu xí. Bây giờ thật dễ biến những người này thành nô lệ – biến họ thành các thư kí, ga trưởng, hiệu trưởng, nhà sưu tầm, bộ trưởng, thống đốc, tổng thống. Bây giờ thật dễ làm xao lãng họ. Bạn đã khiến họ xao lãng khỏi gốc rễ của họ. Tình dục là gốc rễ.

Khi bạn kìm nén mọi thứ trên bề mặt, chúng đi vào sâu bên trong, vào trong vô thức. Chúng ở đó. May mắn thay, tình dục đã không bị phá hủy. Nó chỉ bị đầu độc. Nó không thể bị phá hủy, nó là năng lượng sự sống. Nó đã bị ô uế, và nó có thể được thanh tẩy.

Tantra có thể thanh tẩy năng lượng tình dục của bạn. Hãy lắng nghe thông điệp Tantra. Cố gắng thấu hiểu nó. Nó là một thông điệp đầy tính cách mạng. Nó chống lại tất cả tu sĩ và chính khách. Nó chống lại tất cả những kẻ đầu độc đã giết chết niềm vui trên Trái Đất để có thể hạ thấp con người thành nô lệ.

Hãy giành lại tự do của bạn. Giành lại tự do được yêu của bạn. Giành lại tự do được hiện hữu của bạn và rồi cuộc sống sẽ không còn là một vấn đề. Nó là điều huyền bí, nó là cực lạc, và nó là ân sủng.

SỰ BÀNH TRƯỚNG

Tantra nghĩa là sự bành trướng. Đây là trạng thái khi bạn đã bành trướng đến cực điểm. Ranh giới của bạn và ranh giới của hiện hữu không còn riêng biệt – chúng là một. Ít hơn thế sẽ không thỏa mãn. Khi bạn trở thành vũ trụ, bạn về nhà. Khi bạn trở thành tất cả, khi bạn trở thành một với tất cả, khi bạn to lớn như vũ trụ này, khi bạn chứa đựng tất cả – khi những vì sao bắt đầu chuyển động bên trong bạn, những Trái Đất được sinh ra và tan biến trong bạn – khi bạn trải nghiệm sự bành trướng mang tầm vũ trụ này, thì công việc đã được hoàn thành. Bạn đã về nhà. Đây là đích đến của Tantra.

KHÔNG CÁ TÍNH

Đừng có cá tính – đó là điều Tantra nói. Thật khó hiểu, bởi vì suốt nhiều thế kỉ chúng ta đã được dạy là hãy cá tính. Cá tính nghĩa là có một cấu trúc cứng nhắc, cá tính nghĩa là quá khứ, cá tính nghĩa là có một kỉ luật bị ép buộc nào đó. Cá tính nghĩa là bạn không còn tự do – bạn chỉ theo những luật lệ nào đó và bạn không bao giờ đi xa hơn những luật lệ đó. Bạn cứng nhắc. Con người cá tính là con người cứng nhắc.

Tantra nói: Hãy vứt bỏ cả tính, hãy linh động, tuôn chảy, sống trong từng khoảnh khắc. Nó không có nghĩa là vô trách nhiệm. Nó nghĩa là trách nhiệm lớn hơn bởi vì nó nghĩa là nhận biết tốt hơn. Khi bạn có thể sống thông qua cá tính, bạn không cần nhận biết – cá tính lo hết. Khi bạn sống thông qua cá tính, bạn có thể ngủ thiếp đi dễ dàng; không cần thiết phải tỉnh thức bởi vì cá tính sẽ tiếp tục theo một cách máy móc. Nhưng khi bạn không có cá tính nào, khi bạn không có một cấu trúc cứng xung quanh mình, bạn phải tỉnh táo từng khoảnh khắc. Từng khoảnh khắc bạn phải thấy bạn đang làm gì. Từng khoảnh khắc bạn phải phản ứng với tình huống mới trước mặt bạn.

Một người cá tính là một người đã chết. Anh ta có quá khứ mà không có tương lai. Một người không có cá tính... và tôi đang dùng từ này không theo cùng nghĩa giống như khi bạn nói rằng ai đó không có cá tính. Khi bạn dùng cụm từ "không có cá tính", bạn

đang không dùng đúng, bởi vì bất cứ người nào bạn gọi là "không có cá tính" đều có một cá tính. Có lẽ nó chống lại xã hội, nhưng anh ta có cá tính; bạn cũng có thể trông cậy vào anh ta.

Thánh nhân có cá tính và tội nhân cũng vậy – họ đều có những cá tính. Bạn gọi tội nhân là không có cá tính bởi vì bạn muốn lên án cá tính của anh ta, còn không thì anh ta có cá tính chẳng kém gì thánh nhân. Bạn có thể trông cậy vào anh ta: Cho anh ta cơ hội và anh ta sẽ ăn trộm – anh ta có cá tính. Cho anh ta cơ hội và anh ta chắc chắn sẽ ăn trộm, cho anh ta cơ hội và anh ta sẽ làm một điều sai trái – anh ta có cá tính. Khoảnh khắc anh ta ra khỏi nhà tù, anh ta bắt đầu nghĩ: "Làm gì bây giờ?" Một lần nữa anh ta bị tống vào ngục, rồi anh ta lại ra... chưa từng có nhà tù nào chữa lành cho ai cả. Trên thực tế, bỏ tù một người, tống giam một người, chỉ làm cho anh ta thậm chí khôn ranh hơn, vậy thôi. Có lẽ lần sau bạn sẽ không thể bắt anh ta dễ dàng như thế. Nhưng chẳng đạt được cái gì khác bằng cách tống anh ta vào ngục, bạn chỉ cho anh ta thêm sự khôn ranh. Anh ta có cá tính.

Bạn không thể thấy ư? – Người nghiện rượu có cá tính – một cá tính rất ngỗ nghịch. Một ngàn lẻ một lần anh ta thề không uống nữa, nhưng cá tính của anh ta luôn luôn thắng lời thề của anh ta, anh ta bị đánh bại.

Tội nhân có cá tính, thánh nhân cũng vậy.

Điều Tantra muốn nói khi nói không cá tính là sự tự do khỏi cá tính. Cá tính của thánh nhân và cá tính của tội nhân đều làm cho bạn cứng như đá, như băng. Bạn không có tự do nào, bạn không thể di chuyển dễ dàng. Nếu một tình huống mới nảy sinh, bạn không thể phản ứng theo một cách mới – bạn có cá tính, làm sao bạn có thể phản ứng theo một cách mới được? Bạn phải phản ứng theo cách cũ. Cái cũ, cái đã biết, cái đã thành thạo – bạn thuần thục nó.

Cá tính trở thành chứng cớ ngoại phạm: Bạn không cần phải sống.

Tantra nói: Đừng có cá tính, hãy không có cá tính. Không cá tính là tự do.

Người không cá tính không tuân theo luật lệ nào – anh ấy tuân theo sự nhận biết của mình. Anh ấy không có kỉ luật nào – anh ấy chỉ có ý thức của mình. Nương tựa duy nhất của anh ấy là ý thức của anh ấy. Anh ấy không có bất cứ lương tâm nào – ý thức của anh ấy là chỗ nương tựa duy nhất.

Hãy để sự sống tuôn chảy thông qua bạn.

Lương tâm là cá tính và nó là một thủ đoạn của xã hội. Xã hội tạo ra lương tâm trong bạn để bạn không cần có ý thức. Nó làm bạn tuân theo những luật lệ nào đó trong một thời gian dài, nó thưởng công cho bạn nếu bạn tuân theo và trừng phạt bạn nếu bạn không tuân theo. Nó biến bạn thành người máy. Một khi nó đã tạo ra cơ chế lương tâm trong bạn thì xã hội có thể được tự do khỏi bạn – thế thì bạn có thể được tin cậy, bạn sẽ là nô lệ cả đời. Nó đặt một lương tâm vào bạn hệt như thể Delgado[1] đặt một điện cực vào bạn, nó là một điện cực tinh vi. Nhưng nó đã giết chết bạn. Bạn không còn là một dòng chảy, không còn là một động lực.

Tantra nói: Khi bước thì hãy bước, khi ngồi thì hãy ngồi, khi hiện hữu thì hãy hiện hữu! Hãy tồn tại mà không suy nghĩ! Hãy để sự sống tuôn chảy qua bạn mà không có bất kỳ chướng ngại nào của ý nghĩ. Hãy để sự sống tuôn chảy qua bạn mà không có sợ hãi nào. Chẳng có gì để sợ – bạn không có gì để mất. Chẳng có gì để sợ bởi vì cái chết sẽ chỉ lấy đi cái mà sự ra đời đã trao cho bạn. Và dù sao đi nữa nó cũng sẽ lấy đi cho nên chẳng có gì để sợ hãi.

Hãy để sự sống tuôn chảy thông qua bạn.

---

[1] *Jose Manuel Rodriguez Delgado là một giáo sư sinh lý học của Đại học Yale, nổi tiếng với các nghiên cứu về việc kiểm soát tâm trí bằng cách sử dụng điện để kích thích não.*

NGẪU HỨNG

Trong Tantra, ngẫu hứng là giá trị to lớn nhất – là tự nhiên, cho phép tự nhiên xảy ra. Không ngăn chặn nó, không cản trở nó; không làm xao lãng nó, không đưa nó vào hướng nào đó trái với hướng nó tự đi. Hãy đầu hàng trước tự nhiên, thuận theo nó. Không xô đẩy dòng sông, mà đi cùng với nó cả con đường, đến bất cứ nơi đâu nó dẫn dắt. Sự tin cậy này là Tantra. Ngẫu hứng là thần chú, là nền móng của nó.

Ngẫu hứng nghĩa là bạn không can thiệp, bạn ở trong trạng thái buông bỏ. Bất cứ điều gì xảy ra, bạn quan sát, bạn là một nhân chứng của nó. Bạn biết nó đang xảy ra, nhưng bạn không nhảy vào trong nó và bạn không cố gắng thay đổi dòng chảy của nó. Ngẫu hứng nghĩa là bạn không có phương hướng nào, bạn không có mục tiêu nào để đạt tới. Nếu bạn có mục tiêu nào đó để đạt tới, bạn không thể ngẫu hứng được. Làm sao bạn có thể ngẫu hứng nếu sự tự nhiên của bạn đang đi một đường nhưng mục tiêu của bạn lại ở một hướng khác? Làm sao bạn có thể ngẫu hứng được? Bạn sẽ kéo mình về phía mục tiêu.

Đó là điều hàng triệu người đang làm – kéo mình về phía một mục tiêu tưởng tượng nào đó. Và bởi vì họ đang kéo mình về phía mục tiêu này, họ đang bỏ lỡ định mệnh tự nhiên của họ – vốn dĩ là mục tiêu duy nhất! Đó là lí do tại sao có quá nhiều sự vỡ mộng, quá nhiều khổ sở, và quá nhiều địa ngục. Khi bạn đang theo đuổi một mục tiêu thì dù bạn làm gì cũng sẽ không bao giờ thỏa mãn tự nhiên của bạn. Đó là lí do tại sao người ta dường như đần độn và chết. Họ sống mà lại không sống. Họ đang di chuyển giống như những tù nhân bị xiềng xích. Chuyển động của họ không tự do,

chuyển động của họ không phải một vũ điệu – nó không thể – bởi vì họ đang chiến đấu không ngừng với bản thân mình. Có sự xung đột từng khoảnh khắc. Bạn muốn ăn cái này và tôn giáo của bạn không chấp thuận nó, bạn muốn đi với người đàn bà này nhưng như thế sẽ là không đứng đắn. Bạn muốn sống theo cách này, nhưng xã hội ngăn cấm. Bạn muốn hiện hữu theo một cách, bạn cảm thấy rằng đó là cách bạn có thể nở hoa, nhưng mọi người khác đều phản đối nó.

Vậy thì bạn nghe theo bản thể mình hay nghe theo lời khuyên của mọi người khác? Nếu bạn nghe theo lời khuyên của người khác, cuộc đời bạn sẽ là một cuộc đời trống rỗng, chẳng có gì ngoài sự vỡ mộng. Bạn sẽ kết thúc mà chưa bao giờ sống, bạn sẽ chết mà chưa bao giờ biết được cuộc sống là gì.

Nhưng xã hội đã tạo ra những áp đặt cho bạn và nó không chỉ ở bên ngoài – nó ở bên trong bạn. Đó là tất cả ý nghĩa của lương tâm. Bất kể bạn muốn làm gì, lương tâm của bạn nói: "Đừng làm nó!" Lương tâm là giọng nói phụ huynh của bạn, tu sĩ và chính khách nói thông qua nó. Nó là một thủ đoạn ghê gớm! Họ đã tạo ra một lương tâm trong bạn từ thời thơ ấu, khi bạn hoàn toàn không nhận thức được người ta đang làm gì với mình. Họ đã đặt một lương tâm vào bạn để mỗi khi bạn chống lại lương tâm, bạn cảm thấy tội lỗi.

Tội lỗi nghĩa là bạn đã làm gì đó mà những người khác không muốn bạn làm. Cho nên mỗi khi bạn tự nhiên, bạn cảm thấy tội lỗi, và mỗi khi bạn không tội lỗi, bạn không tự nhiên. Đây là thế tiến thoái lưỡng nan, đây là thế lưỡng phân, đây là vấn đề. Nếu bạn nghe theo sự tự nhiên của mình, bạn cảm thấy tội lỗi – khi đó có khổ sở. Bạn bắt đầu nghĩ bạn đã làm gì đó sai. Bạn bắt đầu che giấu, bạn bắt đầu tự vệ; bạn bắt đầu giả vờ rằng bạn đã không làm điều này. Và bạn lo sợ – ai đó chắc chắn sẽ bắt được bạn sớm hay muộn. Bạn sợ mình sẽ bị bắt và điều đó mang tới lo âu, tội lỗi và sợ hãi. Bạn đánh mất tất cả yêu thương dành cho cuộc sống.

Mỗi khi bạn làm gì đó chống lại cái mà người khác đã dạy bạn, bạn cảm thấy tội lỗi. Nhưng mỗi khi bạn làm gì đó chỉ vì người khác bảo bạn nên làm, bạn không bao giờ cảm thấy hạnh phúc, bởi vì nó chưa bao giờ là điều tự bạn muốn làm. Bạn bị mắc giữa hai cực này.

Tôi vừa mới đọc một giai thoại:

"Nguyên tắc bất trùng khả tố[1] mà Hiến pháp có bổn phận phải

đảm bảo là gì?" Roland hỏi người bạn luật sư Milt của mình.

Milt nói: "Nó giống thế này này, Rollie. Nếu cậu đang lái xe mà cả vợ cậu và mẹ cô ấy đều đang ngồi ghế sau bảo cậu phải lái như thế nào, thì... đó là bất trùng khả tố. Và cậu có quyền, theo đúng Hiến pháp, được quay lại đằng sau và bảo: 'Ai đang lái cái xe này hả em yêu, em hay mẹ em?'"

---

[1] *Không ai bị kết án hai lần vì một tội.*

Có thể bạn đang cầm vô lăng nhưng không phải là người lái xe. Có nhiều người đang ngồi ở ghế sau – cha mẹ bạn, cha mẹ của cha mẹ bạn, tu sĩ của bạn, chính khách của bạn, lãnh đạo, thánh nhân. Tất cả họ đang ngồi ở ghế sau và tất cả họ đang cố gắng khuyên bạn: "Làm cái này! Đừng làm cái kia! Đi đường này! Đừng đi đường đó!" Họ đang làm bạn phát điên, tuy nhiên bạn đã được dạy phải tuân theo họ. Nếu bạn không tuân theo họ, điều đó tạo ra một nỗi sợ hãi trong bạn rằng có gì đó sai – làm sao bạn có thể đúng khi quá nhiều người đang khuyên bạn khác đi? Và họ luôn luôn khuyên bạn vì muốn điều tốt cho chính bạn! Làm sao một mình bạn có thể đúng khi cả thế giới đang nói: "Hãy làm thế này!" Tất nhiên, họ ở trong đa số và họ hẳn là đúng.

Nhưng hãy nhớ: Vấn đề không phải đúng hay sai. Vấn đề là ngẫu hứng hay không. Ngẫu hứng là đúng. Nếu không, bạn sẽ trở thành một người bắt chước, và những người bắt chước không bao giờ là những người trọn vẹn. Bạn đã muốn là một họa sĩ, nhưng cha mẹ bạn nói: "Không được, bởi vì vẽ tranh sẽ không cho con đủ tiền, và họa sĩ thì không nhận được sự tôn trọng nào trong xã hội. Con sẽ trở thành tên ma cà bông, và con sẽ trở thành kẻ ăn mày. Cho nên đừng quan tâm đến vẽ tranh nữa. Hãy trở thành luật sư đi!" Thế là bạn trở thành luật sư, giờ đây bạn không cảm thấy chút hạnh phúc nào. Nó là một thứ đồ nhựa, việc là luật sư này, và sâu bên trong bạn vẫn muốn vẽ.

Trong lúc ngồi ở tòa án, sâu bên trong bạn đang tiếp tục vẽ. Có thể bạn đang nghe về kẻ phạm tội, nhưng bạn lại đang nghĩ về khuôn mặt hắn, hắn có một khuôn mặt đẹp đẽ xiết bao và có thể có một bức chân dung mĩ miều. Bạn đang ngắm nhìn cặp mắt hắn và màu xanh của cặp mắt hắn, bạn đang nghĩ về màu sắc... và bạn đang ở đây là một luật sư bên nguyên! Cho nên bạn bứt rứt liên miên và căng thẳng đi theo bạn. Dần dần, bạn có thể bắt đầu cảm thấy rằng bạn là một người đáng kính – nhưng bạn chỉ là một kẻ giả vờ, bạn là giả tạo.

Tantra lấy ngẫu hứng làm đức hạnh đầu tiên, đức hạnh nền tảng nhất.

Bây giờ, một điều phải được thấu hiểu rất sâu sắc. Ngẫu hứng có thể có hai loại. Một loại chỉ là sự bốc đồng, nhưng nó không có giá trị lắm. Nếu nó thuộc về sự nhận biết thì nó có phẩm chất độc nhất vô nhị – phẩm chất của một vị Phật. Nhiều lần bạn nghĩ bạn đang ngẫu hứng trong khi thực tế bạn đang trở nên bốc đồng.

Có gì khác giữa bốc đồng và ngẫu hứng? Có hai phương diện đối với bạn: thân thể và tâm trí. Tâm trí bị xã hội kiểm soát và thân thể bị sinh học kiểm soát. Tâm trí bị xã hội kiểm soát bởi vì xã hội có thể đặt những ý nghĩ vào trong tâm trí bạn, và thân thể bị hàng triệu năm tiến hóa sinh học kiểm soát. Thân thể là vô thức và tâm trí cũng thế. Bạn là người quan sát, nằm ngoài cả hai. Nếu bạn ngừng lắng nghe tâm trí và xã hội, chắc chắn bạn sẽ bắt đầu lắng nghe sinh học của mình. Đôi khi bạn có thể cảm thấy muốn giết ai đó, và bạn nói: "Ngẫu hứng là tốt, cho nên tôi sẽ làm. Tôi phải ngẫu hứng." Bạn đã hiểu nhầm. Điều đó sẽ không làm cuộc sống của bạn đẹp đẽ hơn, phúc lạc hơn. Bạn sẽ liên tục xung đột một lần nữa – giờ thì với những người ở bên ngoài.

Theo Tantra, ngẫu hứng phải đi kèm với đầy đủ nhận biết. Bước đầu tiên để ngẫu hứng là hoàn toàn nhận biết. Khoảnh khắc bạn nhận biết, bạn không ở trong cái bẫy của tâm trí lẫn cái bẫy của thân thể. Khi đó ngẫu hứng đích thực tuôn chảy từ tâm hồn bạn – từ bầu trời, từ biển cả, sự ngẫu hứng của bạn tuôn chảy. Bằng không, bạn có thể thay đổi ông chủ của mình: Từ thân thể bạn đổi sang tâm trí, hoặc từ tâm trí bạn đổi sang thân thể.

Thân thể đang ngủ say, cho nên đi theo thân thể sẽ là đi theo một người mù và sự ngẫu hứng sẽ chỉ đưa bạn xuống hố. Nó sẽ không giúp bạn. Bốc đồng không phải là ngẫu hứng. Vâng, bốc đồng đúng là có sự ngẫu hứng nào đó, nhiều ngẫu hứng hơn tâm trí, nhưng nó không có phẩm chất mà Tantra muốn bạn hấp thụ.

Như chúng ta hiện tại, chúng ta sống một cách vô ý thức. Cho dù chúng ta sống trong tâm trí hay trong thân thể cũng không có nhiều khác biệt – chúng ta sống một cách vô ý thức.

> *Một người say xỉn loạng choạng bước ra từ một quán rượu, một chân đi trên đường và một chân đi trên vỉa hè. Đi được một hay hai tòa nhà, một cảnh sát phát hiện ra anh ta. "Này," viên cảnh sát nói. "Anh say rồi đấy!"*

Người say xỉn thở phào nhẹ nhõm. "Trời đất ơi!" Anh ta nói. "Thế thì có gì sai? Tôi còn tưởng tôi bị què chứ."

Khi bạn ở dưới ảnh hưởng của thân thể, bạn ở dưới ảnh hưởng của hóa học. Bạn ra khỏi một cái bẫy, cái bẫy của tâm trí, nhưng bạn lại ở trong một cái bẫy khác, cái bẫy của sinh học, hóa học. Bạn ra khỏi một cái hố, nhưng bạn đã rơi vào một cái hố khác.

Khi bạn thực sự muốn ra khỏi tất cả những cái hố và sống trong tự do, bạn sẽ phải trở thành nhân chứng của cả thân thể và tâm trí. Khi bạn đang chứng kiến, và sự ngẫu hứng của bạn nảy sinh từ sự chứng kiến của bạn, thì đó là sự ngẫu hứng mà Tantra đang nói đến.

SỰ MÃNH LIỆT

Ngoại trừ con người, mọi thứ đều tươi tắn, bởi vì chỉ chúng ta mới đem theo gánh nặng, hành lí của kí ức. Đó là lí do tại sao người ta trở nên dơ bẩn, ô uế, nặng nề, trì trệ – nếu không thì tất cả hiện hữu đều mới mẻ và tươi tắn. Nó không đem theo quá khứ và không hình dung tương lai. Nó chỉ ở đây, hoàn toàn ở đây! Khi bạn đang đem theo quá khứ, nhiều phần bản thể bạn bị mắc níu trong quá khứ – một quá khứ không hiện hữu. Khi bạn hình dung tương lai, nhiều phần bản thể bạn bị mắc níu vào tương lai, cái không hiện hữu, chưa hiện hữu. Bạn bị trải ra rất mỏng, đó là lí do tại sao cuộc sống của bạn không có sự mãnh liệt.

Tantra nói rằng để biết chân lí, bạn cần một thứ duy nhất: sự mãnh liệt – sự mãnh liệt trọn vẹn. Làm sao để tạo ra sự mãnh liệt trọn vẹn này?

Hãy vứt bỏ quá khứ và vứt bỏ tương lai, thế thì toàn thể năng lượng cuộc sống của bạn sẽ được hội tụ vào cái ở đây và bây giờ nhỏ bé. Trong sự hội tụ đó, bạn bốc cháy, bạn là ngọn lửa sống. Bạn chính là ngọn lửa mà Moses[1] đã nhìn thấy trên núi – Thượng Đế đang đứng trong ngọn lửa, và ngọn lửa không thiêu đốt ông ấy. Ngọn lửa thậm chí không thiêu đốt cả bụi cây xanh; bụi cây còn sống, tươi tắn và mơn mởn.

---

[1] Theo Kinh Thánh, Moses là nhà tiên tri giải cứu dân Do Thái khỏi ách nô lệ của Ai Cập theo lời của Thượng Đế. Trong một lần lên núi, ông nhìn thấy một bụi gai bốc cháy nhưng không tàn lụi. Vì tò mò, ông lại gần và đã được Thượng

Toàn thể sự sống là lửa. Để biết nó, bạn cần sự mãnh liệt – nếu không, bạn chỉ sống theo một cách lãnh đạm. Tantra chỉ có một điều răn duy nhất: Đừng sống lãnh đạm. Đó không phải cách sống, đó là cách tự sát từ từ.

Khi bạn đang ăn, hãy ở đó một cách mãnh liệt. Những người tu khổ hạnh đã lên án những Tantrika bởi vì họ nói Tantrika là những người chỉ "ăn, uống và vui vẻ". Theo cách nào đó thì họ đúng, nhưng theo cách khác thì họ sai, bởi vì có sự khác biệt to lớn giữa người "ăn, uống và vui vẻ" thông thường với một Tantrika. Một Tantrika nói đây là con đường để biết chân lí – nhưng trong khi bạn đang ăn thì hãy để chỉ có việc ăn và không gì khác. Khi đó, hãy để quá khứ biến mất và tương lai cũng vậy; khi đó, hãy để toàn bộ năng lượng của bạn được rót vào trong thực phẩm của bạn. Hãy có tình yêu, sự cảm kích và lòng biết ơn đối với thức ăn. Nhai từng miếng với năng lượng bao la và bạn sẽ không chỉ có mùi vị của thức ăn mà còn có hương vị của hiện hữu – bởi vì thức ăn là một phần của hiện hữu! Nó mang tới sự sống, nó mang tới sinh lực. Nó giúp bạn hành động, nó giúp bạn sống. Nó không chỉ là thức ăn. Thức ăn là cái chứa đựng, và nó chứa đựng cuộc sống. Nếu bạn chỉ nếm mùi vị của thức ăn mà không nếm mùi vị của hiện hữu trong nó, bạn đang sống một cuộc sống lãnh đạm, bạn không sống theo cách của một Tantrika.

Khi bạn đang uống nước, hãy trở nên khát! Hãy có một sự mãnh liệt với nó để mỗi giọt nước mát lành đem lại cho bạn sự vui sướng mênh mang. Trong chính trải nghiệm những giọt nước đang đi vào cổ họng bạn và cho bạn sự mãn nguyện lớn lao đó, bạn sẽ nếm trải Thượng Đế – bạn sẽ nếm trải thực tại.

Tantra không phải sự phóng túng bình thường, nó là sự phóng túng phi thường. Nó không phải sự phóng túng bình thường bởi vì nó phóng túng trong chính Thượng Đế. Nhưng, Tantra nói, chính qua những điều nhỏ bé của cuộc sống mà bạn có sự nếm trải đó.

Không có những điều to lớn trong cuộc sống, mọi thứ là nhỏ bé. Điều nhỏ bé trở thành to lớn và vĩ đại nếu bạn bước vào trong nó một cách tuyệt đối, toàn bộ, hoàn toàn. Khi làm tình với người đàn bà hay người đàn ông, hãy là tình yêu. Quên mọi thứ khác đi! Trong khoảnh khắc đó, hãy để cho không có gì khác. Hãy để toàn bộ hiện hữu hội tụ vào việc làm tình của bạn. Hãy để tình yêu đó

hoang dại, hồn nhiên – hồn nhiên theo cách mà không có tâm trí nào làm hư hỏng nó. Đừng nghĩ về nó, đừng mơ mộng về nó, bởi vì tất cả tưởng tượng và suy nghĩ đó trải mỏng bạn. Hãy để tất cả sự suy nghĩ biến mất. Hãy để hành động là toàn bộ! Hiện hữu trong hành động – lạc mất, mê mải, chìm đắm – và rồi, thông qua tình yêu, bạn sẽ biết tính thượng đế là gì.

Tantra nói, có thể biết nó thông qua việc uống, có thể biết nó thông qua việc ăn, có thể biết nó thông qua tình yêu. Có thể biết nó từ mọi không gian, từ mọi lối rẽ, từ mọi góc độ – bởi vì tất cả góc độ đều là của Thượng Đế. Tất cả đều là chân lí.

Đừng nghĩ rằng bạn thiếu may mắn bởi vì bạn không ở đấy từ đầu, khi Thượng Đế tạo ra thế giới – Thượng Đế đang tạo ra thế giới ngay lúc này! Bạn may mắn được ở đây. Bạn có thể thấy sự tạo thành của khoảnh khắc này. Và đừng nghĩ bạn sẽ bỏ lỡ khi thế giới biến mất với một vụ nổ – nó đang biến mất ngay lúc này. Cứ mỗi khoảnh khắc thế giới lại được tạo ra, cứ mỗi khoảnh khắc nó lại biến mất. Cứ mỗi khoảnh khắc nó lại được sinh ra, cứ mỗi khoảnh khắc nó lại chết đi. Cho nên Tantra nói hãy để điều đó cũng là cuộc sống của bạn – cứ mỗi khoảnh khắc hãy chết đi với quá khứ, cứ mỗi khoảnh khắc hãy sinh ra một lần nữa.

Đừng đem theo gánh nặng nào, hãy luôn trống rỗng.

SỰ THỐNG NHẤT CỦA CÁC ĐỐI LẬP

Những ai phân tích, diễn dịch quá nhiều, liên tục suy nghĩ trong các phạm trù của tâm trí thì luôn luôn bị phân chia. Họ bị tách rời. Luôn luôn có một vấn đề đối với họ. Vấn đề không phải ở hiện hữu, vấn đề đó đến từ những tâm trí bị phân chia của chính họ. Tâm trí của những người đó không phải một thể thống nhất.

Giờ đây bạn cũng có thể hỏi nhà khoa học; ông ta nói bộ não được chia làm hai phần: não trái và não phải, và chúng vận hành khác nhau – không chỉ khác nhau, chúng vận hành hoàn toàn trái ngược nhau. Phần bên trái của bộ não là phân tích, và phần bên phải của bộ não là trực giác. Não trái là toán học, logic, suy luận. Não phải là thi ca, nghệ thuật, mỹ thuật, huyền bí. Chúng tồn tại theo những phạm trù khác nhau, và chỉ có một cây cầu nhỏ bé nối giữa hai bên, chỉ một liên kết nhỏ bé.

Thỉnh thoảng có chuyện là trong tai nạn nào đó liên kết bị phá vỡ, và người đó trở thành hai. Trong Chiến tranh thế giới thứ hai có nhiều trường hợp mà liên kết đã bị phá vỡ và con người trở thành hai. Đôi khi anh ta sẽ nói một điều vào buổi sáng, đến tối anh ta sẽ hoàn toàn quên mất nó và bắt đầu nói điều gì đó khác. Vào buổi sáng, một bán cầu làm việc và vào buổi tối, bán cầu kia làm việc.

Khoa học hiện đại phải nhìn sâu vào bên trong nó. Yoga đã nhìn sâu vào bên trong nó. Yoga nói rằng hơi thở của bạn thay đổi... trong khoảng 40 phút bạn thở chủ yếu thông qua một lỗ mũi, và rồi trong 40 phút tiếp theo bạn thở chủ yếu thông qua lỗ mũi kia. Khoa học hiện đại chưa nghiên cứu tại sao hô hấp thay đổi và hàm ý của sự thay đổi này là gì. Nhưng Yoga đã nghĩ sâu sắc về nó.

Khi lỗ mũi trái của bạn đang làm việc, não phải của bạn sẽ vận hành nhiều hơn; khi lỗ mũi phải của bạn đang làm việc, não trái của bạn sẽ vận hành nhiều hơn. Sự sắp xếp này là để một bên não có thể vận hành trong 40 phút rồi có thể nghỉ ngơi.

Bằng cách nào đó, chúng ta đã cảm nhận được nó ngay cả khi không biết chính xác nó là gì, cho nên sau mỗi 40 phút chúng ta phải thay đổi công việc của mình.

Đó là lí do tại sao ở các trường học, cao đẳng và đại học, họ thường thay đổi lớp sau 40 phút. Một phần não bộ trở nên mệt mỏi. Bốn mươi phút dường như là giới hạn cuối cùng, sau đó nó cần nghỉ ngơi. Cho nên nếu bạn đã học toán, sẽ là tốt nếu sau 40 phút bạn học thi ca; sau đó bạn có thể quay lại học toán.

Bạn có thể quan sát cuộc sống của chính bạn và bạn sẽ tìm ra một nhịp điệu. Mới một khoảnh khắc trước, bạn còn yêu thương vợ mình đến thế, rồi đột nhiên "cạch" một cái và bạn không còn cảm thấy yêu thương. Và bạn lo lắng – chuyện gì đã xảy ra? Đột nhiên dòng chảy không còn đó, bạn bị đông cứng. Có thể bạn đang nắm tay vợ bạn và tâm trí thay đổi, một tâm trí khác bước vào, đột nhiên năng lượng không còn tuôn chảy. Giờ đây bạn muốn buông tay và thoát khỏi người đàn bà này. Mới một khoảnh khắc trước bạn còn hứa hẹn: "Anh sẽ yêu em mãi mãi", và bây giờ bạn lo lắng: "Điều này không đúng. Mới một khoảnh khắc trước mình đã hứa, vậy mà mình đang phá vỡ lời hứa rồi".

Việc ở cùng nhau này là sự gặp gỡ thực sự của người đàn ông và người đàn bà.

Bạn giận dữ và bạn muốn làm đau ai đó – và chỉ ít phút sau cơn giận đó đã ra đi, bạn không còn giận dữ. Bạn thậm chí bắt đầu cảm thấy thương hại người kia. Hãy quan sát tâm trí của bạn và bạn sẽ tìm ra sự đổi chiều liên tục này, cơ cấu này luôn luôn thay đổi.

Tantra nói có một trạng thái thống nhất khi cây cầu giữa hai bán

cầu não không còn là một liên kết nhỏ bé, mà cả hai ở cùng nhau trọn vẹn. Việc ở cùng nhau này là sự gặp gỡ thực sự của người đàn ông và người đàn bà – bởi vì một phần của não bộ, bán cầu não phải, là nữ tính trong khi bán cầu não trái là nam tính. Khi bạn đang làm tình với một người đàn bà hay một người đàn ông, khi cực khoái xảy ra, cả hai bán cầu não đến rất gần nhau. Đó là lí do cực khoái xảy ra. Nó chẳng liên quan gì đến người đàn bà hay đàn ông, nó chẳng liên quan đến cái gì bên ngoài. Nó chỉ ở bên trong bạn. Hãy quan sát...

Khi bạn cảm thấy cực khoái và hạnh phúc, nó chẳng liên quan gì đến người kia – toàn bộ điều ấy đang xảy ra bên trong bạn.

Các Tantrika đã quan sát hiện tượng làm tình một cách kĩ lưỡng, bởi vì họ nghĩ, và họ đúng, rằng hiện tượng vĩ đại nhất trên Trái Đất là tình yêu, kinh nghiệm vĩ đại nhất của nhân loại là cực khoái. Cho nên nếu có chân lí nào đó, chúng ta hẳn phải gần với việc nhận ra chân lí đó trong khoảnh khắc cực khoái hơn bất cứ chỗ nào khác. Điều này là logic đơn giản. Một người thậm chí không cần phải logic về nó; nó là một điều quá hiển nhiên – đây là niềm vui vĩ đại nhất của chúng ta, cho nên bằng cách nào đó niềm vui này hẳn phải là cánh cửa đến cái vô tận. Nó có thể mong manh, nó có thể chỉ là một phần của vô tận, nhưng điều gì đó của vô tận đã bước vào trong những khoảnh khắc vui sướng đó. Trong một khoảnh khắc, người đàn ông và người đàn bà biến mất, họ không còn trong bản ngã của mình; sự phân chia của họ tan biến.

Chính xác thì chuyện gì xảy ra? Bạn cũng có thể hỏi các nhà sinh lí học. Tantra đã khám phá ra nhiều điều. Một, khi bạn đang làm tình với một người đàn bà hay một người đàn ông, bạn cảm thấy cực khoái và hạnh phúc, nó chẳng liên quan gì đến người kia – toàn bộ điều ấy đang xảy ra bên trong bạn. Nó chẳng liên quan gì đến cực khoái của người kia, chúng không liên quan đến nó chút nào.

Khi người đàn bà có được cực khoái, cô ấy đang có cực khoái của mình – nó chẳng liên quan gì đến người đàn ông. Có lẽ người đàn ông vận hành như một điểm kích hoạt, nhưng cực khoái của người đàn bà là cực khoái riêng tư của cô ấy, và cực khoái của người đàn ông là cực khoái riêng tư của anh ta. Bạn ở cùng với người kia, nhưng cực khoái của bạn là của bạn; và khi bạn đang có cực khoái thì đối tác của bạn không thể chia sẻ vui sướng của bạn, không. Nó tuyệt đối của bạn. Nó là riêng tư. Mặc dù người kia có

thể thấy rằng điều gì đó đang xảy ra – trên gương mặt bạn, trong thân thể bạn – đó chỉ là một sự theo dõi từ bên ngoài. Họ không thể tham gia vào nó.

Ngay cả nếu cả hai bạn có cực khoái cùng nhau, niềm vui sướng cực khoái của bạn cũng không nhiều hơn hay ít hơn; nó sẽ không bị ảnh hưởng bởi cực khoái của người kia, và cực khoái của người kia cũng sẽ không bị bạn ảnh hưởng. Các bạn hoàn toàn riêng tư, hoàn toàn ở trong chính mình – đó là điều đầu tiên. Điều này nghĩa là tất cả cực khoái, sâu bên dưới, đều là thủ dâm. Người đàn bà là sự giúp đỡ, là cái cớ; người đàn ông là sự giúp đỡ, là cái cớ – nhưng không phải cái bắt buộc.

Điều thứ hai mà các Tantrika đã quan sát được là khi cực khoái xảy ra, nó chẳng liên quan gì tới các trung tâm tình dục của bạn – không gì cả. Bởi vì nếu kết nối từ trung tâm tình dục tới bộ não bị chặn, bạn sẽ có cực khoái nhưng sẽ không có chút vui sướng nào. Cho nên, sâu bên trong, niềm vui của cực khoái đang không diễn ra ở trung tâm tình dục, nó đang diễn ra ở bộ não. Cái gì đó từ trung tâm tình dục kích hoạt cái gì đó ở bộ não – nó đang diễn ra trong bộ não. Nghiên cứu hiện đại hoàn toàn đồng ý với phát hiện này của các Tantrika.

Bạn hẳn đã nghe tên của nhà tâm lí học nổi tiếng, Delgado. Ông đặt các điện cực vào não bộ và những điện cực đó được vận hành bằng điều khiển từ xa. Khả năng là bạn có thể có một hộp điều khiển nhỏ, để nó trong túi của bạn và bất cứ khi nào bạn muốn có cực khoái, bạn chỉ cần nhấn một nút! Nó sẽ chẳng liên quan gì tới trung tâm tình dục của bạn, nút đó sẽ chỉ kích hoạt thứ gì đó trong đầu bạn – bên trong đầu nó sẽ kích thích những trung tâm mà vốn được kích thích bởi năng lượng tình dục khi nó được giải phóng. Nó sẽ kích thích chúng trực tiếp và bạn có thể có một cực khoái lớn lao. Hoặc, bạn có thể nhấn một nút khác và bạn sẽ trở nên giận dữ ngay lập tức. Hoặc bạn có thể nhấn một nút khác và bạn sẽ rơi vào phiền muộn sâu sắc. Bạn có thể có tất cả các nút trong hộp điều khiển từ xa, và bạn có thể thay đổi tâm trạng của mình tùy thích.

Khi Delgado thí nghiệm với các con vật của mình lần đầu tiên, ông đã ngạc nhiên. Ông gắn một điện cực vào con chuột yêu thích của mình, vốn đã được huấn luyện tốt và thông minh. Sau khi Delgado gắn điện cực vào đầu con chuột, ông đưa một hộp điều khiển cho nó và dạy nó nhấn nút. Ngay khi con chuột biết rằng nếu nhấn nút, nó sẽ có một cực khoái tình dục thì nó phát điên. Trong một ngày, nó nhấn nút hàng trăm, hàng trăm lần. Nó chết

bởi vì nó không làm gì khác. Nó không ăn lẫn ngủ, nó quên mọi thứ khác. Nó chỉ điên cuồng nhấn nút đi nhấn nút lại.

Nghiên cứu hiện đại này về não bộ con người nói đích xác điều mà Tantra đã nói. Đầu tiên, cực khoái chẳng liên quan gì đến người ở bên ngoài – người đàn bà hay người đàn ông của bạn.

Thứ hai, nó chẳng liên quan gì đến năng lượng tình dục của bạn. Người kia kích hoạt năng lượng tình dục của bạn, năng lượng tình dục của bạn kích hoạt năng lượng não bộ của bạn, một trung tâm não bộ được kích hoạt – nhưng cực khoái xảy ra chính ở trong não bộ, ở trong đầu.

Đó là lí do vì sao ấn phẩm khiêu dâm lại hấp dẫn đến thế, bởi vì ấn phẩm khiêu dâm có thể kích thích não bộ bạn trực tiếp. Một người đàn bà đẹp hay xấu cũng chẳng liên quan gì đến cực khoái của bạn. Một người đàn bà xấu cũng có thể cho bạn một cực khoái đẹp như một người đàn bà đẹp, nhưng tại sao bạn lại không thích người đàn bà xấu? Cô ấy không hấp dẫn với não bộ của bạn, thế thôi. Còn không thì, với cực khoái, cả hai đều có khả năng như nhau. Người phụ nữ xấu nhất hay người phụ nữ đẹp nhất không quan trọng – đầu bạn, não bạn, quan tâm nhiều hơn đến hình thức, đến vẻ đẹp.

Tantra nói, một khi chúng ta thấu hiểu toàn bộ cơ chế này của cực khoái, một sự thấu hiểu to lớn hơn sẽ nảy sinh.

Một bước nữa:

Nghiên cứu hiện đại đồng ý cho tới điểm này – rằng cực khoái xảy ra trong não bộ. Cực khoái của đàn bà xảy ra ở phần bên phải của bộ não – về điều đó, nghiên cứu hiện đại chưa có khả năng nói điều gì, nhưng Tantra thì có. Tantra nói, cực khoái của đàn bà xảy ra ở não bộ bên phải, bởi vì đó là trung tâm nữ tính. Và cực khoái của đàn ông xảy ra ở bên trái – đó là phần nam giới của não bộ. Tantra đi xa hơn vào trong công việc này và nói rằng khi hai bên não bộ đến với nhau thì vui sướng to lớn nảy sinh, cực khoái trọn vẹn xảy ra.

Hai bên của não bộ có thể đến với nhau dễ dàng – bạn càng ít phân tích, chúng càng gần nhau hơn. Đó là lí do tại sao một tâm trí diễn dịch không bao giờ là một tâm trí hạnh phúc. Một tâm trí không diễn dịch thì hạnh phúc hơn. Những người nguyên thủy mừng vui hơn những người được gọi là có văn minh, có giáo dục, có văn hóa. Loài vật hạnh phúc hơn con người, chúng không có tâm trí

phân tích. Tâm trí phân tích khiến khoảng cách giữa hai bên của não bộ lớn hơn.

Bạn càng suy nghĩ logic, khoảng cách giữa hai bán cầu não càng lớn. Bạn càng suy nghĩ ít logic, chúng càng đến gần nhau. Tiếp cận của bạn càng thi vị, càng thẩm mĩ thì chúng càng đến gần hơn và càng nhiều khả năng sẽ có vui sướng, hân hoan, mở hội.

Sau cùng, điểm cuối, điều mà tôi nghĩ khoa học sẽ phải mất nhiều thế kỉ để đạt tới, là vui sướng cũng không hẳn xảy ra trong bộ não – nó xảy ra trong nhân chứng đang đứng phía sau cả hai bên của bộ não. Nếu nhân chứng bị gắn quá chặt vào tâm trí nam giới, thì vui sướng sẽ không quá lớn lao. Hoặc, nếu nhân chứng bị gắn quá chặt vào tâm trí phụ nữ, thì vui sướng sẽ nhiều hơn một chút, nhưng vẫn không quá lớn.

Bạn không thấy ư? Đàn bà là những sinh vật hạnh phúc hơn đàn ông. Đó là lí do tại sao họ trông xinh đẹp hơn, ngây thơ hơn, trẻ trung hơn. Họ sống lâu hơn và họ sống bình an hơn, bằng lòng hơn. Họ không lo lắng nhiều thế; họ không năng tự vẫn bằng, họ không năng phát điên bằng. Đàn ông thường phát điên nhiều gấp đôi đàn bà. Trong việc tự vẫn cũng vậy, đàn ông trội hơn đàn bà. Và tất cả các cuộc chiến tranh – nếu bạn tính chúng như những hoạt động tự vẫn và sát nhân thì đàn ông đã chẳng làm việc gì khác! Suốt nhiều thế kỉ, đàn ông bận tâm với việc chuẩn bị chiến tranh và giết người.

Tâm trí nữ tính nhiều mừng vui hơn bởi vì nó nhiều thi vị hơn, nhiều thẩm mĩ hơn, nhiều trực giác hơn. Nhưng nếu bạn không bị gắn chặt vào phần nào cả, thay vào đó chỉ là một nhân chứng, thì

niềm vui sướng của bạn là tột cùng, tối thượng. Niềm vui sướng này ở phương Đông chúng ta gọi là anand – phúc lạc. Biết nhân chứng này là trở thành Một, Một tuyệt đối; lúc đó người đàn bà và người đàn ông trong bạn biến mất hoàn toàn, lúc đó họ đã biến mất vào trong cái Một.

Khi ấy cực khoái là hiện hữu của bạn từ khoảnh khắc này sang khoảnh khắc khác. Trong trạng thái đó, tình dục tự động biến mất – bởi vì không cần thiết. Khi một người sống trong cực khoái 24 giờ mỗi ngày thì cần gì đến tình dục nữa?

Trong sự chứng kiến của mình, bạn đạt cực khoái. Lúc đó cực khoái không phải một thứ nhất thời – lúc đó nó chính là bản chất của bạn. Đây chính là cực lạc.

Phần bốn

TẦM NHÌN TANTRA TRONG THỰC HÀNH

Tầm nhìn Tantra là một trong những tầm nhìn vĩ đại nhất từng được nhân loại mơ đến: Một tôn giáo không có tu sĩ, một tôn giáo không có đền thờ, một tôn giáo không có tổ chức, một tôn giáo không phá hủy cá nhân mà tôn trọng tính cá nhân vô cùng, một tôn giáo tin cậy người đàn ông và người đàn bà bình thường. Sự tin cậy này đi rất sâu.

SỰ TIN CẬY TANTRA

Tantra tin cậy thân thể bạn. Không tôn giáo nào khác tin cậy thân thể bạn. Và khi các tôn giáo không tin cậy thân thể bạn, chúng tạo ra sự chia rẽ giữa bạn với thân thể bạn. Chúng biến bạn thành kẻ thù của thân thể bạn và chúng bắt đầu phá hủy trí huệ của thân thể.

Tantra tin cậy thân thể bạn. Tantra tin cậy các giác quan của bạn. Tantra tin cậy năng lượng của bạn. Tantra tin cậy bạn – toàn bộ. Tantra không từ chối điều gì, mà chuyển hóa mọi thứ.

Làm sao để đạt tới tầm nhìn Tantra này?

Đây là tấm bản đồ để đưa bạn đi lên, và đưa bạn vào trong, và đưa bạn đi xa hơn.

Điều trước tiên là thân thể. Thân thể là cơ sở của bạn, nó là nền tảng của bạn, nó là nơi bạn trụ vững. Làm cho bạn đối kháng với thân thể là phá hủy bạn, khiến bạn bị tâm thần phân liệt, khiến bạn khốn khổ, tạo ra địa ngục. Bạn là thân thể. Tất nhiên, bạn

không chỉ là thân thể, nhưng những cái khác sẽ theo sau đó. Đầu tiên, bạn là thân thể. Thân thể là chân lý cơ bản của bạn, cho nên đừng bao giờ chống lại thân thể. Mỗi khi bạn chống lại thân thể, bạn đang chống lại Thượng Đế. Mỗi khi bạn thiếu tôn trọng thân thể mình, bạn đang đánh mất liên lạc với thực tại, bởi vì thân thể bạn là đầu mối liên lạc của bạn. Thân thể bạn là cây cầu của bạn. Thân thể bạn là ngôi đền của bạn. Tantra dạy phải sùng kính thân thể, yêu thương, tôn trọng thân thể, biết ơn thân thể. Thân thể rất kì diệu. Nó là điều bí ẩn vĩ đại nhất.

Nhưng bạn đã được dạy phải chống lại thân thể. Cho nên đôi khi bạn choáng ngợp trước cây xanh, đôi khi ngỡ ngàng trước mặt trăng và mặt trời, đôi khi ngỡ ngàng trước một bông hoa. Nhưng bạn chưa bao giờ ngỡ ngàng trước chính thân thể mình. Thân thể bạn là hiện tượng phức tạp nhất trong hiện hữu. Không hoa, không cây nào có được cơ thể đẹp như bạn. Không mặt trăng, không mặt trời, không vì sao nào có được cơ chế tiến hóa như bạn.

Nhưng bạn đã được dạy trân trọng bông hoa, một thứ giản đơn. Bạn đã được dạy trân trọng cái cây, một thứ giản đơn. Bạn thậm chí đã được dạy trân trọng những hòn sỏi, những tảng đá, những ngọn núi, những dòng sông, nhưng bạn chưa bao giờ được dạy tôn trọng thân thể của chính mình, ngỡ ngàng trước nó. Phải, vì nó rất gần, cho nên dễ dàng quên mất nó. Nó hiển nhiên, cho nên dễ dàng xao lãng nó. Nhưng nó là hiện tượng đẹp đẽ nhất.

Nếu bạn ngắm nhìn một bông hoa, người ta sẽ nói: "Anh thật có gu thẩm mỹ!" Còn nếu bạn ngắm nhìn gương mặt đẹp đẽ của người đàn bà hay người đàn ông, người ta sẽ nói: "Đây là dâm dục." Nếu bạn đi đến một cái cây và đứng đó, hoặc ngắm nhìn bông hoa trong một trạng thái mụ mị – cặp mắt bạn mở rộng, các giác quan của bạn mở rộng cho phép vẻ đẹp của bông hoa bước vào bạn – người ta sẽ nghĩ bạn là nhà thơ hay họa sĩ hay nhà huyền môn. Nhưng nếu bạn nhìn chằm chằm vào một người đàn bà hay người đàn ông, chỉ đứng đó với sự sùng kính và tôn trọng lớn lao, ngắm nhìn người ấy với đôi mắt mở rộng và các giác quan của bạn hút lấy vẻ đẹp, cảnh sát sẽ bắt giữ bạn! Sẽ chẳng ai bảo rằng bạn là nhà huyền môn hay nhà thơ, chẳng ai đánh giá cao việc bạn đang làm. Điều gì đó đã sai.

Nếu bạn tiếp cận một người lạ trên phố và nói: "Anh có đôi mắt đẹp quá!", bạn sẽ cảm thấy ngượng ngùng, anh ta sẽ cảm thấy ngượng ngùng. Anh ta sẽ không thể cảm ơn bạn. Trên thực tế, anh ta sẽ cảm thấy bị xúc phạm. Anh ta sẽ cảm thấy bị xúc phạm, bởi vì bạn là ai mà can thiệp vào cuộc sống riêng tư của anh ta?

Bạn là ai mà dám?

Nếu bạn chạm vào cái cây, cái cây cảm thấy hạnh phúc. Nhưng nếu bạn chạm vào một người đàn ông, anh ta sẽ cảm thấy bị xúc phạm. Điều gì đã sai? Điều gì đó đã bị tổn hại ghê gớm và sâu sắc.

Tantra dạy bạn giành lại sự tôn trọng cho thân thể, yêu thương cho thân thể. Tantra dạy bạn ngắm nhìn thân thể như tạo tác vĩ đại nhất của hiện hữu. Tantra là tôn giáo của thân thể. Tất nhiên nó đi cao hơn, nhưng nó không bao giờ bỏ lại thân thể; nó trụ vững ở đó. Nó là tôn giáo duy nhất thực sự trụ vững vào mặt đất: Nó có gốc rễ. Những tôn giáo khác là những cái cây bị bật rễ – đã chết, vô tri vô giác, đang hấp hối; tinh chất không tuôn chảy trong chúng.

Tantra rất dồi dào tinh chất, rất sống động.

Điều đầu tiên là học tôn trọng thân thể, là quên đi tất cả những thứ vô nghĩa mà bạn đã được dạy về thân thể. Nếu không, bạn sẽ không bao giờ di chuyển lên trên, và bạn sẽ không bao giờ di chuyển vào trong, và bạn sẽ không bao giờ di chuyển xa hơn. Hãy bắt đầu với phần mở đầu. Thân thể là phần mở đầu của bạn.

Thân thể phải trở nên không trọng lượng, sao cho bạn gần như có thể bước đi mà không chạm đất – đó là cách bước đi của Tantra.

Thân thể phải được tẩy đi những kìm nén. Cần một sự thanh tẩy lớn cho thân thể, một sự thanh lọc lớn lao. Thân thể đã bị đầu độc bởi vì bạn đã chống lại nó, bạn đã kìm nén nó theo nhiều cách. Thân thể đang tồn tại ở mức tối thiểu, đó là lí do tại sao bạn khốn khổ.

Tantra nói: Chỉ có khả năng phúc lạc khi bạn tồn tại ở trạng thái tối ưu – không bao giờ trước đó. Chỉ có khả năng phúc lạc khi bạn sống mãnh liệt. Làm sao bạn có thể sống mãnh liệt nếu bạn chống lại thân thể?

Bạn luôn luôn lãnh đạm. Ngọn lửa đã nguội lạnh. Suốt nhiều thế kỉ, ngọn lửa đã bị phá hủy. Ngọn lửa phải được nhen nhóm lại. Tantra nói: Trước hết hãy thanh tẩy thân thể – thanh tẩy tất cả

kìm nén. Cho phép năng lượng thân thể tuôn chảy, dỡ bỏ những trở ngại.

Thật bất thường khi tình cờ gặp một người không có những trở ngại, thật bất thường khi tình cờ gặp một người mà thân thể không căng thẳng. Hãy nới lỏng sự căng thẳng này – sự căng thẳng này đang cản trở năng lượng của bạn, không thể có dòng chảy nếu có sự căng thẳng này. Tại sao mọi người lại bồn chồn đến thế? Tại sao họ không thể thư giãn? Bạn đã bao giờ thấy con mèo đang ngủ, lơ mơ vào buổi chiều chưa? Cách con mèo thư giãn thật đơn giản và đẹp đẽ. Bạn không thể thư giãn giống như vậy ư? Bạn trở mình trằn trọc, ngay cả trên giường của mình bạn cũng không thể thư giãn. Sự thư giãn của con mèo đẹp đẽ ở chỗ nó thư giãn hoàn toàn nhưng vẫn tỉnh táo hoàn hảo. Chỉ cần một chuyển động nhẹ trong phòng là nó sẽ mở mắt ra, nó sẽ sẵn sàng để nhảy lên. Không phải là chỉ ngủ – giấc ngủ của mèo là một điều gì đó phải học – nhưng người ta đã quên mất phải làm như thế nào.

Tantra nói: Hãy học từ những con mèo – chúng ngủ ra sao, chúng thư giãn ra sao, chúng sống theo một cách không căng thẳng thế nào. Toàn bộ thế giới động vật sống theo cách không căng thẳng đó. Con người phải học điều này, bởi vì chúng ta đã bị áp đặt sai. Con người đã bị lập trình sai.

Từ thời thơ ấu, bạn đã bị lập trình căng thẳng. Bạn không thở... do bạn sợ hãi. Do sợ hãi tính dục, người ta không thở, vì khi bạn thở sâu, hơi thở của bạn đi đúng đến trung tâm tình dục và đánh vào nó, xoa bóp nó từ bên trong, kích thích nó. Bởi vì bạn đã được dạy rằng tình dục là nguy hiểm, mỗi đứa trẻ bắt đầu thở theo một cách nông cạn – mắc lại ở trong ngực. Chúng không bao giờ đi xa hơn thế bởi vì nếu chúng đi xa hơn, đột nhiên có sự kích thích: Tính dục được đánh thức và sợ hãi nảy sinh. Khoảnh khắc bạn thở sâu, năng lượng tình dục được giải phóng.

Năng lượng tình dục phải được giải phóng. Nó phải tuôn chảy khắp bản thể bạn. Khi đó, thân thể bạn sẽ đạt cực khoái. Nhưng người ta sợ thở, sợ đến nỗi gần một nửa phổi đầy khí cacbonic. Đó là lí do tại sao người ta đần độn, đó là lí do tại sao họ trông không

tỉnh táo, đó là lí do tại sao sự nhận biết là khó khăn.

Không phải ngẫu nhiên mà Yoga và Tantra đều dạy thở sâu để tống khứ khí cacbonic ra khỏi phổi. Khí cacbonic không dành cho bạn – nó phải được ném ra ngoài liên tục, bạn phải hít vào bầu không khí mới mẻ, trong lành, bạn phải thở nhiều oxy hơn. Oxy sẽ tạo ra ngọn lửa bên trong bạn, oxy sẽ đốt cháy bạn. Nhưng oxy cũng sẽ đốt cháy tính dục của bạn. Cho nên chỉ Tantra có thể cho phép thở sâu thực sự – ngay cả Yoga cũng không thể cho phép thở sâu đến thế. Yoga cho phép bạn hít vào đến rốn – nhưng không xa hơn thế, không đi qua trung tâm hara, không đi qua *svadhisthana*, bởi vì một khi bạn đi qua *svadhisthana* bạn sẽ nhảy vào trong *muladhara*.

Chỉ Tantra cho phép bạn hiện hữu toàn bộ và tuôn chảy toàn bộ. Tantra cho bạn tự do vô điều kiện, bất kể bạn là gì và bất kể bạn có thể là gì. Tantra không đặt ranh giới nào lên bạn; nó không định nghĩa bạn, nó đơn giản là cho bạn sự tự do hoàn toàn. Ở đây cần phải hiểu là khi bạn tự do hoàn toàn thì rất nhiều điều khả thi.

Đây là quan sát của tôi: Những người kìm nén tình dục sẽ trở nên kém thông minh. Chỉ những người sống động về tình dục mới là những người thông minh. Giờ đây, ý niệm tình dục là tội lỗi hẳn đã gây tổn hại cho trí thông minh – hẳn đã gây tổn hại nó một cách tồi tệ. Khi bạn đang thực sự tuôn chảy và tính dục của bạn không chiến đấu cũng không xung đột với bạn, khi bạn hợp tác với nó, tâm trí bạn sẽ vận hành ở trạng thái tối ưu. Bạn sẽ thông minh, tỉnh táo, sống động.

Phải kết bạn với thân thể, Tantra nói.

Thỉnh thoảng bạn có chạm vào thân thể mình không? Bạn có bao giờ cảm nhận thân thể mình, hay bạn vẫn như thể bị bỏ vào một thứ đã chết? Đó là điều đang xảy ra. Người ta gần như bị đông cứng, họ đang đem theo thân thể như bình đựng tro cốt. Nó nặng nề, nó tắc nghẽn, nó không giúp bạn liên lạc với thực tại. Nếu bạn cho phép dòng điện của thân thể di chuyển từ ngón chân tới đầu, nếu bạn cho phép năng lượng của nó hoàn toàn tự do – năng lượng sinh học – bạn sẽ trở thành một dòng sông và bạn sẽ hoàn toàn không cảm thấy thân thể. Bạn sẽ cảm thấy gần như không có thân thể. Khi không chiến đấu với thân thể, bạn trở thành không có thân thể. Khi chiến đấu với thân thể, thân thể trở thành gánh nặng. Và đem theo thân thể mình như một gánh nặng thì bạn không bao giờ có thể bay vào trong bầu trời.

Thân thể phải trở nên không trọng lượng, sao cho bạn gần như có thể bước đi mà không chạm đất – đó là cách bước đi của Tantra. Bạn không trọng lượng đến mức không có trọng lực – bạn có thể bay. Nhưng điều đó tới từ sự chấp nhận lớn lao. Sẽ khó chấp nhận thân thể bạn. Bạn lên án nó, bạn luôn luôn tìm ra khiếm khuyết của nó. Bạn không bao giờ đánh giá cao nó, bạn không bao giờ yêu thương nó, và rồi bạn muốn một phép màu: rằng ai đó sẽ đi cùng và yêu thân thể bạn. Nếu chính bạn không thể yêu nó thì làm sao bạn tìm được ai đó khác yêu thân thể bạn? Nếu chính bạn không thể yêu nó, không ai khác sẽ yêu thân thể bạn, bởi vi rung động của bạn sẽ xua đuổi người ta.

Bạn yêu một người yêu chính họ, không bao giờ khác được. Tình yêu đầu tiên phải hướng đến chính mình – chỉ từ trung tâm đó các kiểu tình yêu khác mới có thể nảy sinh. Bạn không yêu thân thể mình. Bạn che giấu nó theo một ngàn lẻ một cách. Bạn che giấu mùi cơ thể mình, bạn che giấu hình dáng thân thể mình bằng quần áo, bạn che giấu mình bằng đồ trang sức. Bạn cố gắng tạo ra vẻ đẹp nào đó mà bạn liên tục cảm thấy mình thiếu, và trong chính nỗ lực đó bạn trở thành giả tạo.

Bạn có bao giờ gặp một con chim xấu xí chưa? Bạn có bao giờ gặp một con nai xấu xí chưa? Chuyện đó không bao giờ xảy ra. Chúng không đi đến bất cứ dịch vụ làm đẹp nào, và chúng không xin tư vấn bất cứ chuyên gia nào. Chúng đơn giản chấp nhận chính mình và chúng đẹp đẽ trong sự chấp nhận đó. Trong chính sự chấp nhận đó chúng trút vẻ đẹp lên chính mình.

Khoảnh khắc bạn chấp nhận chính mình, bạn trở nên đẹp đẽ. Khi bạn hân hoan với thân thể của chính bạn, bạn cũng sẽ hân hoan với những thứ khác. Nhiều người sẽ yêu bạn, bởi vì bạn đang ở trong tình yêu với chính mình. Khi bạn giận dữ với chính mình, bạn biết rằng bạn xấu xí, bạn biết rằng bạn kinh tởm, đáng sợ. Ý niệm này sẽ xua đuổi mọi người; ý niệm này sẽ không giúp họ yêu bạn, nó sẽ giữ họ cách xa. Thậm chí nếu họ đang lại gần bạn, khoảnh khắc họ cảm nhận được rung động của bạn, họ sẽ bỏ đi.

Vẻ đẹp của nước mắt, vẻ đẹp của tiếng cười, thi ca của nước mắt, thi ca của tiếng cười chỉ sẵn có cho con người.

Không cần phải săn đuổi ai cả. Trò chơi săn đuổi nảy sinh chỉ bởi chúng ta chưa ở trong tình yêu với chính mình. Nếu không, người ta sẽ đến với bạn. Họ gần như không thể không yêu bạn nếu bạn đang ở trong tình yêu với chính mình.

Tại sao quá nhiều người đến với Đức Phật và tại sao quá nhiều người đến với Saraha và tại sao quá nhiều người đến với Jesus? Những người này ở trong tình yêu với chính họ. Họ ở trong tình yêu lớn lao và họ hân hoan với bản thể của mình đến mức việc bất cứ ai đi qua cũng bị họ lôi cuốn là hoàn toàn tự nhiên, họ lôi kéo người ta như những thỏi nam châm. Họ quá quyến rũ với bản thể của riêng mình, làm sao bạn có thể lảng tránh sự quyến rũ đó? Chỉ hiện hữu ở đó thôi cũng đã là một phúc lạc lớn lao.

Tantra dạy điều đầu tiên: Hãy yêu thương thân thể bạn, làm bạn với thân thể bạn, sùng kính thân thể bạn, tôn trọng thân thể bạn, chăm sóc thân thể bạn – nó là quà tặng của tự nhiên. Đối xử tốt với nó và nó sẽ tiết lộ cho bạn những bí ẩn vĩ đại. Toàn bộ sự phát triển tùy thuộc vào việc bạn quan hệ với thân thể mình như thế nào.

Điều thứ hai Tantra nói là về các giác quan. Các giác quan là những cánh cửa nhận thức của bạn, các giác quan là những cửa sổ đi vào trong thực tại của bạn. Tầm mắt của bạn là gì? Tai bạn là gì? Mũi bạn là gì? Những cửa sổ đi vào trong thực tại, những cửa sổ đi vào trong hiện hữu. Nếu bạn nhìn đúng, bạn sẽ thấy Thượng Đế ở khắp mọi nơi. Đôi mắt không được khép lại, đôi mắt phải được mở đúng. Đôi mắt không nên bị phá hủy. Đôi tai không nên bị phá hủy vì tất cả những âm thanh này là thiêng liêng.

Chim chóc đang tụng chú và cây cối đang thuyết giáo trong im lặng. Tất cả âm thanh đều thiêng liêng, và tất cả hình dạng đều thiêng liêng. Nếu bạn không có sự nhạy cảm trong mình, làm sao bạn biết điều thiêng liêng được? Bạn đi đến nhà thờ hay đền chùa để tìm kiếm Thượng Đế... tuy nhiên tính thượng đế ở khắp mọi nơi! Trong một ngôi đền con người làm ra, trong một nhà thờ con người làm ra, bạn đi tìm Thượng Đế ư? Tại sao? Thượng Đế ở mọi nơi, sống động và hứng khởi ở mọi nơi. Nhưng để có được điều đó bạn cần làm sạch các giác quan, thanh tẩy các giác quan.

Tantra dạy rằng các giác quan là những cánh cửa của nhận thức. Những cánh cửa đã bị mờ đục. Bạn phải vứt bỏ sự mờ đục đó và làm sạch các giác quan của bạn. Các giác quan của bạn giống như tấm gương đã trở nên mờ đục bởi quá nhiều bụi bẩn tích tụ lên nó.

Bụi bẩn phải được lau đi.

Hãy nhìn vào cách Tantra tiếp cận mọi thứ. Hãy nếm trải Thượng Đế trong mọi nếm trải. Tuôn chảy toàn bộ vào trong cái chạm của bạn, bởi vì bất cứ điều gì bạn chạm vào cũng là thiêng liêng. Nó là sự đảo ngược hoàn toàn của những người khổ hạnh, những thứ được gọi là tôn giáo. Nó là cuộc cách mạng triệt để – từ chính gốc rễ.

Hãy chạm, ngửi, nếm, nhìn và nghe trọn vẹn hết mức có thể. Bạn sẽ phải học ngôn ngữ bởi vì xã hội đã đánh lừa bạn, nó làm bạn quên mất.

Mọi đứa trẻ đều được sinh ra với những giác quan đẹp đẽ. Hãy quan sát một đứa trẻ. Khi nó ngắm nhìn điều gì, nó hoàn toàn chăm chú. Khi nó chơi với đồ chơi của mình, nó tuyệt đối say mê. Khi nó nhìn, nó trở thành chỉ đôi mắt. Hãy nhìn vào đôi mắt của một đứa trẻ. Khi nó nghe, nó trở thành chỉ đôi tai. Khi nó ăn cái gì đó, nó chỉ ở đó, trên lưỡi. Nó trở thành chỉ vị giác. Nhìn một đứa trẻ đang ăn táo đi. Lạc thú xiết bao! Năng lượng to lớn xiết bao! Hân hoan xiết bao! Nhìn một đứa trẻ chạy theo con bướm trong vườn đi... mê mải đến nỗi thậm chí nếu gặp được Thượng Đế, nó cũng sẽ không chạy theo cách đó. Thật là một trạng thái thiền định khác thường – và không có nỗ lực nào. Hãy nhìn một đứa trẻ thu thập vỏ sò trên bãi biển như thể nó thu thập kim cương. Mọi thứ đều quý báu khi các giác quan sống động. Mọi thứ đều rõ ràng khi các giác quan sống động.

Sau này trong cuộc đời, vẫn đứa trẻ đó sẽ nhìn vào thực tại như thể bị lấp phía sau một tấm thủy tinh mờ đục. Nhiều khói và bụi đã tích tụ trên tấm thủy tinh, bạn bị che phía sau nó và đang nhìn. Bởi thế, mọi thứ đều trông xám xịt và như chết. Bạn nhìn vào cây và cái cây trông xám xịt bởi mắt bạn không tinh. Bạn nghe một bài hát, nhưng chẳng có sự thích thú nào trong nó bởi tai bạn không thính. Bạn có thể nghe Saraha nhưng bạn sẽ không thể coi trọng ông bởi vì trí thông minh của bạn tối tăm.

Hãy giành lại ngôn ngữ đã bị lãng quên của bạn. Mỗi khi bạn có thời gian, hãy ở nhiều hơn trong các giác quan của mình. Khi ăn – đừng chỉ ăn, hãy cố gắng học lại ngôn ngữ của vị giác đã bị lãng quên. Hãy chạm vào bánh mì, cảm nhận bề mặt của nó. Cảm nhận với đôi mắt mở, cảm nhận với đôi mắt nhắm. Trong lúc nhai, hãy nhai – bạn đang nhai Thượng Đế đấy. Hãy nhớ lấy! Sẽ là bất kính nếu không nhai kĩ, không nếm kĩ. Hãy để nó là một lời cầu nguyện, và bạn sẽ bắt đầu mọc lên một tâm thức mới trong bạn.

Bạn sẽ học được phương pháp của thuật giả kim Tantra.

Hãy đi đến dòng sông và để dòng sông chảy qua đôi tay bạn. Cảm nhận nó! Bơi, và cảm nhận nước một lần nữa như con cá cảm nhận. Đừng bỏ lỡ cơ hội nào để làm sống lại các giác quan của mình.

Hãy chạm vào con người nhiều hơn. Chúng ta đã trở nên nhạy cảm về việc đụng chạm. Nếu ai đó đang nói chuyện với bạn và tới quá gần, bạn bắt đầu lùi lại. Chúng ta bảo vệ lãnh thổ của mình. Chúng ta không đụng chạm và chúng ta không cho phép người khác đụng chạm; chúng ta không nắm tay, chúng ta không ôm ghì. Chúng ta không thích thú bản thể của người khác.

Hãy đi đến cái cây và chạm vào cái cây. Chạm vào tảng đá. Hãy đi đến dòng sông và để dòng sông chảy qua đôi tay bạn. Cảm nhận nó! Bơi, và cảm nhận nước một lần nữa như con cá cảm nhận. Đừng bỏ lỡ cơ hội nào để làm sống lại các giác quan của mình. Có một ngàn lẻ một cơ hội trong suốt cả ngày. Không cần phải dành thời gian riêng biệt cho nó. Cả ngày là một cuộc huấn luyện sự nhạy cảm. Hãy sử dụng tất cả những cơ hội.

Khi đứng dưới vòi hoa sen, hãy sử dụng cơ hội này – cảm nhận cái chạm của nước rơi lên bạn. Hãy nằm xuống sàn, trần truồng, cảm nhận mặt đất. Nằm xuống bãi biển, cảm nhận cát. Lắng nghe những âm thanh của cát, lắng nghe những âm thanh của biển cả. Hãy sử dụng mọi cơ hội – chỉ khi đó bạn mới có thể học được ngôn ngữ của các giác quan một lần nữa. Tantra chỉ có thể được thấu hiểu khi thân thể bạn sống động và các giác quan của bạn biết cảm nhận.

Hãy giải phóng các giác quan của bạn khỏi những thói quen.

Những thói quen là một trong các nguyên nhân gốc rễ của sự mờ đục. Hãy tìm ra những cách mới để làm mọi việc. Phát minh ra những cách mới để yêu thương.

Tôi từng nghe:

> *Bác sĩ bảo một người đang làm việc rằng anh ta không thể hoàn thành được cuộc xét nghiệm nếu không có mẫu nước tiểu. Thằng bé con được cử đi lấy mẫu xét nghiệm đã làm đổ gần hết trong lúc làm những việc linh tinh. Sợ bị đánh đòn, nó giải quyết bằng cách lấy một ít nước tiểu từ một con bò ở ngoài đồng.*
>
> *Bác sĩ vội vàng gửi cho người đàn ông và anh ta trở về nhà gặp vợ trong một tâm trạng điên tiết. Anh ta nói: "Tại cô và những tư thế quá quắt của cô đấy! Cô muốn ở trên mà, phải không? Và giờ tôi đang sắp có em bé rồi đấy!"*

Người ta đã ấn định những thói quen. Ngay cả khi làm tình, họ cũng thường làm trong cùng một tư thế, "tư thế nhà truyền giáo".

Hãy tìm những cách cảm nhận mới. Mỗi trải nghiệm phải được tạo ra với sự nhạy cảm lớn lao. Khi bạn làm tình, hãy biến nó thành sự ca tụng vĩ đại. Mỗi lần lại mang sự sáng tạo mới mẻ nào đó vào trong nó. Thỉnh thoảng hãy nhảy múa trước khi bạn làm tình. Thỉnh thoảng hãy cầu nguyện trước khi bạn làm tình. Thỉnh thoảng hãy chạy vào trong rừng và làm tình. Thỉnh thoảng hãy đi bơi và làm tình. Thế rồi mỗi trải nghiệm tình yêu sẽ tạo ra ngày càng nhiều sự nhạy cảm trong bạn và nó sẽ không bao giờ trở nên buồn tẻ, nhàm chán.

Hãy tìm ra những cách mới để thám hiểm người kia. Đừng cố định vào những thói quen. Tất cả thói quen đều chống lại cuộc sống: Thói quen phục vụ cho cái chết. Bạn có thể phát minh liên tục – không có giới hạn cho những phát minh. Đôi khi một thay đổi nhỏ sẽ giúp ích to lớn. Nếu bạn luôn luôn ăn ở bàn, thỉnh thoảng hãy ra ngoài bãi cỏ – ngồi trên bãi cỏ và ăn ở đó. Bạn sẽ ngạc nhiên: Nó là một trải nghiệm hoàn toàn khác. Mùi cỏ vừa mới cắt, chim chóc nhảy nhót xung quanh và hát ca, không khí trong lành, những tia nắng, và cảm giác của cỏ ở bên dưới. Nó không thể giống trải nghiệm khi bạn ngồi trên ghế và ăn ở bàn của mình, nó là một trải nghiệm hoàn toàn khác – tất cả các thành phần đều khác.

Đôi khi hãy thử khỏa thân khi ăn và bạn sẽ ngạc nhiên. Chỉ một thay đổi nhỏ – không gì nhiều, bạn ngồi trần truồng – và bạn sẽ có một trải nghiệm hoàn toàn khác bởi vì điều gì đó mới mẻ đã được

thêm vào nó. Nếu bạn ăn với thìa và dĩa, thỉnh thoảng hãy ăn bằng tay và bạn sẽ có một trải nghiệm khác; cái chạm của bạn sẽ mang hơi ấm mới cho thức ăn. Thìa là một vật chết: Khi bạn ăn với thìa hay dĩa, bạn ở xa xôi. Nó chính là nỗi sợ chạm vào bất cứ thứ gì – thậm chí thức ăn cũng không được chạm. Bạn sẽ bỏ lỡ bề mặt, cái chạm, cái cảm về nó. Thức ăn có nhiều cảm giác không kém gì mùi vị.

Ở phương Tây, người ta đã làm nhiều thí nghiệm về việc khi chúng ta đang thưởng thức bất cứ cái gì, có nhiều thứ chúng ta không nhận biết góp phần vào trải nghiệm. Chẳng hạn, hãy nhắm mắt lại, bịt mũi rồi ăn một củ hành. Bảo ai đó đưa nó cho bạn khi bạn không biết anh ta đang đưa gì – liệu anh ta đang cho bạn một củ hành hay một quả táo. Bạn sẽ khó xác định sự khác biệt nếu mũi bạn hoàn toàn bị đóng và mắt bạn nhắm. Bạn không thể quyết định xem liệu nó là củ hành hay quả táo, bởi vì vị giác không chỉ là vị giác; 50% của nó tới từ mũi, và nhiều phần đến từ mắt. Nó không chỉ là nếm, tất cả các giác quan đều góp phần. Khi bạn ăn bằng tay, xúc giác của bạn đang góp phần. Nó sẽ ngon hơn. Nó sẽ con người hơn, tự nhiên hơn.

Hãy tìm ra những cách mới trong mọi thứ. Hãy để điều đó là một trong những kỉ luật của bạn. Tantra nói: Nếu bạn có thể không ngừng tìm ra những cách mới mỗi ngày, cuộc sống của bạn sẽ mãi là một câu chuyện li kì, một cuộc phiêu lưu. Bạn sẽ không bao giờ buồn chán. Bạn sẽ luôn luôn tò mò muốn biết, bạn sẽ luôn luôn ở rất gần việc tìm kiếm cái chưa biết và cái không quen thuộc. Mắt bạn sẽ luôn rõ ràng và các giác quan của bạn sẽ luôn rõ ràng, bởi vì khi bạn luôn luôn ở gần việc tìm kiếm, thám hiểm, khám phá, tìm tòi, bạn không thể trở nên mờ đục, bạn không thể trở nên đần độn.

Các nhà tâm lí học nói rằng khoảng bảy tuổi, sự đần độn bắt đầu. Nó khởi động từ khoảng bốn tuổi, nhưng khoảng bảy tuổi nó rất rõ ràng. Trẻ em bắt đầu trở nên đần độn lúc khoảng bảy tuổi.

Trên thực tế, đứa trẻ học 50% toàn bộ học thức cả đời nó vào khoảng thời điểm nó bảy tuổi. Nếu nó sống đến 70 tuổi, trong 63 năm còn lại, nó sẽ chỉ học 50% – 50% nó đã học rồi. Chuyện gì xảy ra? Nó trở nên đần độn, nó ngừng học. Nếu bạn nghĩ về mặt trí thông minh, khoảng bảy tuổi một đứa trẻ bắt đầu già. Về mặt thân thể, nó sẽ bắt đầu già muộn hơn – từ độ tuổi 35 nó sẽ bắt đầu sụt giảm – nhưng về mặt tinh thần nó đã suy giảm rồi.

Hãy nhìn vào cách Tantra tiếp cận mọi thứ… Tuôn chảy toàn bộ vào trong cái chạm của bạn, bởi vì bất cứ điều gì bạn chạm vào cũng là thiêng liêng… Hãy chạm, ngửi, nếm, nhìn và nghe trọn vẹn hết mức có thể.

Bạn sẽ ngạc nhiên trước việc tuổi tinh thần trung bình là 12. Người ta thường không phát triển xa hơn thế, họ mắc kẹt lại đó. Đó là lí do tại sao bạn thấy quá nhiều sự trẻ con trong thế giới. Hãy sỉ nhục một người 60 tuổi, và không quá vài giây ông ta sẽ là một đứa bé 12 tuổi. Ông ta sẽ cư xử theo cách mà bạn không tin nổi một người trưởng thành có thể trẻ con đến vậy.

Người ta luôn luôn sẵn sàng rơi ngược trở lại. Tuổi tinh thần của họ chỉ nằm dưới da, ẩn giấu phía sau. Chỉ cần cào nhẹ, và tuổi tinh thần của họ lộ ra. Tuổi thân thể của họ không quá quan trọng.

Hầu hết mọi người chết khi vẫn trẻ con, họ không bao giờ lớn.

Tantra nói: Hãy học những cách mới mẻ để làm mọi việc và hãy giải phóng chính mình khỏi những thói quen nhiều nhất có thể. Tantra nói: Đừng bắt chước; nếu không, các giác quan của bạn sẽ trở nên mờ đục. Hãy tìm ra những con đường để làm mọi việc theo cách của riêng bạn. Hãy kí tên trên mọi việc mà bạn làm.

Mới đêm hôm nọ, một phụ nữ kể với tôi rằng tình yêu giữa cô ấy và chồng đã tan biến. Giờ đây họ ở với nhau chỉ vì con cái. Tôi bảo cô ấy hành thiền, và hãy làm bạn với người chồng. Nếu tình yêu tan biến, không phải tất cả đều tan biến; vẫn có thể là bạn. Hãy làm bạn. Và cô ấy nói: “Khó lắm. Khi cái tách vỡ thì nó đã vỡ rồi.”

Tôi bảo cô ấy rằng dường như cô ấy chưa nghe chuyện những hành giả Thiền ở Nhật Bản đầu tiên sẽ mua một cái tách ở chợ, mang nó về nhà, đập vỡ nó, rồi gắn nó lại để khiến nó độc đáo và đặc biệt. Không thì nó chỉ là một thứ đồ ngoài chợ. Và nếu một

người bạn tới thăm mà bạn mời trà anh ta trong một cái tách và đĩa thông thường, điều đó là không tốt; điều đó là xấu xí, điều đó là không tôn trọng. Cho nên họ sẽ mang một cái tách mới nguyên và đập vỡ nó. Đương nhiên, thế thì chẳng có cái tách nào khác trên thế giới giống hệt như nó – không thể nào. Gắn lại với nhau, giờ đây nó có tính cá nhân nào đó, một chữ kí. Và khi các hành giả Thiền đi đến nhà nhau hay tu viện của nhau, họ sẽ không chỉ nhấp trà. Trước tiên họ sẽ thưởng thức cái tách, họ sẽ ngắm nghía nó. Cách nó được nối lại với nhau là một tác phẩm nghệ thuật – cách mà những mảnh vỡ được đặt lại cùng nhau. Người phụ nữ hiểu ra và cô ấy bắt đầu cười lớn. Cô ấy nói: "Vậy thì có thể được."

Hãy mang tính cá nhân tới mọi thứ. Bắt chước là bỏ lỡ cuộc sống. Bắt chước là loạn thần kinh. Cách duy nhất để có đầu óc lành mạnh trong thế giới là độc đáo, độc đáo một cách đích thực. Hãy là bản thể của riêng mình.

Cho nên thứ nhất, thân thể phải được thanh tẩy những kìm nén. Thứ hai, các giác quan phải được làm sống động trở lại. Thứ ba, tâm trí phải vứt bỏ sự suy nghĩ loạn thần kinh, sự suy nghĩ ám ảnh, và nó phải học những phương pháp của im lặng.

Mỗi khi có thể, hãy thư giãn. Mỗi khi có thể, hãy đặt tâm trí sang một bên. Bây giờ bạn sẽ nói: "Nói thì dễ. Nhưng làm sao để đặt tâm trí sang một bên? Nó cứ tiếp tục không ngừng nghỉ." Có một cách.

Tantra nói, hãy quan sát ba nhận biết này:

Nhận biết một: Hãy để tâm trí tự do, để tâm trí được lấp đầy ý nghĩ, và chỉ quan sát, tách rời. Không cần phải lo lắng về nó – chỉ quan sát. Chỉ là người quan sát, và dần dần bạn sẽ thấy rằng những khoảng trống im lặng bắt đầu đến với bạn.

Tiếp theo, nhận biết hai: Khi bạn đã nhận biết được rằng những khoảng trống đã bắt đầu đến thì hãy trở nên nhận biết người quan sát. Bây giờ hãy quan sát người quan sát và những khoảng trống mới sẽ bắt đầu đến – người quan sát sẽ bắt đầu biến mất, hệt như những ý nghĩ. Một ngày kia, người suy nghĩ cũng bắt đầu biến mất. Thế thì im lặng thực sự nảy sinh.

Với nhận biết thứ ba, cả đối tượng và chủ thể đều ra đi và bạn bước vào trong cái xa hơn.

Khi ba điều này được đạt tới – thân thể được thanh tẩy những kìm nén, các giác quan được giải phóng khỏi sự mờ đục, và tâm trí được giải thoát khỏi sự suy nghĩ ám ảnh – một tầm nhìn nảy sinh

trong bạn tự do khỏi tất cả ảo tưởng. Đó là tầm nhìn Tantra.